

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

ΑΔ.

8

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ-
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

4

ΔΟΧ.

Το α' βιβλίο-δωρο μας

Με το σημερινό τεύχος, το 8ο, συμπληρώνουν οι αναγνώσται μας τα όχτώ δελτία που απαιτούνται για ν' αποκτήσουν το πρώτο βιβλίο-δωρο της «Ατλαντίδος».

Καί πρέπει όλοι νά τ' αποκτήσουν. Γιατί είναι ένα μυθιστόρημα-θαύμα, ένα άριστούργημα της γαλλικής φιλολογίας, γραμμένο από τον κολοσσό της πέννας, τον γίγαντα Γκυ ντε Μωπασσάν. «Η Τραγωδία μιας Μητέρας» είναι άγνωστο έντελώς έργο για την Ελλάδα. Πρώτη φορά βλέπει το φώς της δημοσιότητας το μεγαλοούργημα αυτό στη γλώσσα μας.

Έπρεπε μόνο νά βρεθί ή «Ατλαντίς» το αγαπημένο περιοδικό σας, για νά τ' ανακαλύψη και νά τ' προσφέρει στο αναγνωστικό ενδιαφέρον σας.

Θά τ' διαθέσετε και θά εκτιμήσετε την προσφοράίά μας.

Είμαστε βέβαιοι !

Πώς θά τ' αποκτήσετε

Η ήμερομηνία της διανομής του α' βιβλίου δώρου μας έχει ορισθί :
Γιά τις 10 Ιουνίου !

Από την ήμέρα δηλαδή, αυτή θά είναι έτοιμο και στη διάθεσι όλων των αναγνωστών μας, νά τ' παραλαμβάνουν έναντι των 8 δελτίων μας και 7 δραχμών εις μετρητά, εις μὲν τὰς Αθήνας και τὸν Πειραιά από τὰ γραφεία και τὰ υποκαταστήματα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Έφημερίδων «Σπύρος Τσαγγάρης», εις δὲ τὴν ἐπαρχία και τὸ ἐξωτερικὸ από τὰ κατά τόπους υποπρακτορεία και τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἰδίας εταιρείας.

Ἡ δὴ ή «Τραγωδία μιας μητέρας» τυπώνεται—βρίσκεται σὲ πιεστήρια. Χρειάζονται όμως και καμμιὰ δεκαπενταριά μέρες ἀκόμα για νά βιβλιοδετηθί, νά γίνει ή διεκπεραίωσίς της και νά εἶνε παντοῦ πανέτοιμη, για νά διανεμηθοῦν ταύτοχρόνως οἱ χιλιάδες τῶν ἀντιτύπων της. Ἐπὶ σκοπὸν, λοιπὸν, ὅλοι σας !

Στις 10 Ιουνίου σπεύσετε νά εξασφαλίσετε τὸ ἀπαραίτητο ἀντίτυπο τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ Γκυ ντε Μωπασσάν σ' ἓναν καλλιτεχνικότατο, κομψό, κουκλίστικο τόμο, με πολύχρωμες εἰκόνες ἐκτὸς κειμένου και με θαυμαστήν ἐκτύπωσι—δ-

Οὐξερὶ

Πολλές ἐπιγραφές εις «ρί» ἐπλημύρισαν τελευταίως τὰς Αθήνας. Φαίνεται ὅτι αὐτή ή κατάληξις ἀρέσει στοὺς καταστηματαρχας γι' αὐτὸ και ὅλα τὰ μαγαζιά λαμβάνουν τὴν σχετικὴ ὀνομασία :

Τὸ ζαχαροπλαστεῖον: Πατισσερί.

Ἡ μύρα: Μπρασσερί.

Και τώρα ἔχομε ἀφθονα οὐζάδικα

Δηλαδή: Οὐξερὶ.

Λέξις δηλαδή, ἀνύπαρκτη σὴν γαλλική. Μερικοὶ διαμαρτύρονται.

Ἀλλά και μερικοὶ βρίσκουν νόστιμες αὐτὲς τίς κατάληξεις:

—Ἡ κατάληξις «ρί» εἶνε πολὺ ἐπιτυχημένη, ἔλεγε κάποιος ἀνθρώπος τοῦ λαοῦ... ἴην ἔχω ἐφαρμόσει μάλιστα και σὴν γυναῖκα μου.

—Πὼς τὴν λές ;

—Μωρή !...

ΟΠΩΣ ΥΠΟΣΧΕΘΗΚΕ

Ἡ Ἀτλαντίς

δὲν ἐννοεῖ νά μείνῃ

ΠΟΤΕ ΣΤΑΣΙΜΗ

ΑΡΧΗ ΤΗΣ

ΙΟΥ ΔΙΑΡΚΕΣ ΦΡΕΣΚΑΡΙΣΜΑ

ΟΙ

ΔΙΑΡΚΕΙΣ ΝΕΕΣ

ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

στὸ ἀγαπητὸ της πολυπληθὲς ἀναγνωστικὸ κοινόν !

ΛΟΙΠΟΝ

ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΙ

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ

ΝΑ ΑΠΟΛΑΥΣΕΤΕ

μιά νέα

καταπληκτικὴ

πρωτοφανή

ἀσυναγώνιστη

ΕΚΠΛΗΞΙ

που θά σας προσφέρει τὸ ἀγαπημένο σας περιοδικό.

Τί;

Πὼς;

Πότε;

Σ' αὐτὰ τὰ τρία ἐρωτήματα θά ἀπαντήσωμε στὸ ἐρχόμενο τεύχος μας,

ΜΟΝΟ ΕΝΑ ΣΑΣ ΛΕΜΕ

—ΠΕΡΙΜΕΝΕΤΕ...

Καλοκαιράκι

Ἐπὶ τέλους ἐμπήκαμε πιά ὀριστικῶς καὶ τελεσιδίκως στὸ καλοκαίρι. Τελειώσαν τ' ἀστεία !

Τὸ θερμόμετρον διαρκῶς ἀνεβαίνει. Τα ψαθάρια ἐπλημύρισαν τοὺς δρόμους. Οἱ γυναῖκες κατήργησαν τίς κάλτσες τους. Τὰ ντεκολτέ ἔγιναν κάπως τολμηρά.

Οἱ χοντροὶ ὑποφέρουν και παραγγέλνουν τὰ νερά ἀνά τρία για νά δροσίουν τὴν θράζουσαν ὑπαρξί τους. Ἡ κατανάλωσις τῶν παγωτῶν αὐξάνει συνεχῶς. Καὶ οἱ συμπατριῶται μας περιμένουν με ἀγωνία τὴ νύχτα, για νά αἰσθανθοῦν λίγη δροσούλα...

Ὅλοι διαμαρτύρονται για τὴ ζέστη.... Καὶ οἱ μόνοι εὐχαριστῆμενοι εἶνε οἱ λωποδύτες !

—Πὼς και τί περιμένουμε τὸ καλοκαίρι !, ἔλεγε διακεκριμένος λωποδύτης προχθές.

—Γιατί;

—Γιατί εἶνε ή περίοδος τῆς ἐργασίας μας.

—Πὼς αὐτό ;

—Μά δὲν καταλαβαίνετε; Τώρα τὸ καλοκαίρι οἱ Ἀθηναῖοι κοιμούνται με ἀνοίχτά τὰ παράθυρα.

—Λοιπὸν ;

—Αἶ ... τί λοιπὸν; Ἐτσι δὲν κάνουμε τὸν κόπο νά τ' ἀνοίγωμε ἐμεῖς !

Ὁ ὕπνος

Τώρα τὸ καλοκαίρι ἐκτὸς ἀπὸ τ' ἄλλα μαρτύρια, ἀντιμετωπίζουμε και τὸ τραγικὸν πρόβλημα τοῦ μεσημεριάτικου ὕπνου.

Ὅλοι αἰσθανόμεστε ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη ν' ἀναπαυθοῦμε μιὰ-δυὸ ὥρες τὸ μεσημεράκι. Ἀλλά τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας ἔχουν ἀντίθετη γνώμη. Αὐτὲς τίς ὥρες ἀκριβῶς προτιμοῦν νά βγαίνουν στὸ δρόμο και νά χαλᾶνε τὸν κόσμον με τὰ παιχνίδια τους και τίς φωνές τους.

Στὸ δρόμο μιὰς συνοικίας προχθές, τὸ ἀπομεσήμερο μερικά παιδιὰ χαλοῦσαν τὸν κόσμον. Ἐνα παράθυρο ἀνοίξε κι' ἓνας συμπολίτης ἐφάνηκε, ὁ ὅποιος ἐφώνασε :

—Βρὲ παληόπαιδα ! Δὲν φεύγετε ἀπὸ δῶ; Θέλωμε νά κοιμηθοῦμε ! Πηγαίνετε σπίτι σας !

—Δὲν μπορούμε, κύριε ! Τὸ μεσημέρι ὁ μπαμπάς κι' ή μαμά μᾶς διώχνουνε.

—Γιατί ;

—Γιατί θέλουν νά...κοιμηθοῦνε !

Οἱ...«παθεῖς»

Ὅς τώρα εἶχαμε «πλημυροπαθεῖς», «σεισμοπαθεῖς», «χαλαζοπαθεῖς», «κινηματοπαθεῖς» και πολλὰ ἄλλα εις «παθεῖς». Τώρα ἔχομε και ἄλλο εἶδος «...παθῶν».

Εἶνε οἱ «πεζοδρομοπαθεῖς» :

Οἱ «ἀδίκως φορολογούμενοι — ὅπως λέει τὸ σχετικὸν ἀνακοινωθὲν — καταστηματαρχαι» οἱ ὅποιοι συνέπτηξαν και τὸν σύλλογον τῶν «πεζοδρομοπαθῶν».

Σὲ λίγο ἂς ἐτοιμασθοῦμε για τοὺς συλλόγους τῶν «πεθεροπαθῶν» τῶν «σελεμποπαθῶν», τῶν «αὐτοκινητοπαθῶν», τῶν «πολιτικοπαθῶν» και πολλῶν ἄλλων «παθῶν» συμπαθῶν και ...ἀντιπαθῶν.

Μιά πού ἔγινε ή ἀρχή, γιατί νά μὴ συνεχισθί;

Τότε, λοιπόν, ο Βασιλεύς εις την στιγμήν την κρίσιμον, έκάλεσε πλησίον του άνθρωπον λίαν χρήσιμον, τόν Βαρουά, ακόλουθον και ύποτακτικόν του γνώστην όλων τών φανερών κι' όλων τών μυστικών του πούφερε επί τών ωμών του τó θάρος ξένων σκέψεων μά και τών ιδικών του.
— Αϊ! Βαρουά έφώναξε, λάβε χαρτί και πέννο και όσα τώρα θά σοϋ πώ γράφε τα ένα-ένα: «Ήμείς Βρακίσκος, Βασιλεύς σήμερον διατάσσομεν και νόμον αϋστηρότατον και σοβαρόν συντάσσομεν δι' οϋ άργία τίθενται πάντες οί άλλοι νόμοι — κι' άπαγορεύεται σ' αϋτό κάθε δευτέρα γνώμη — πρós χάριν τής Πατρίδος μας μά και τού Βασιλέως καθ' οϋ από χρόνου μάχεται εις πρώην πειναλέος όστις ως κόμης γνήσιος τώρα παρουσιάζεται και έναντίον τού καλού αϋθέντου του έργάζεται.
*Ενϋ αϋτός στο μέτωπον νύκτα και μέρα πολεμά —και στέλλει τό παιδάκι της κάθε γαλλίς μαμά— ό κόμης οϋτος μάχεται με τρόπον ιδικόν του

στολίζων τού μονάρχου μας τ' ώραίον...μέτωπόν του... Διά τούς λόγους δέ αϋτούς έλάβομεν άπόφασιν και μη δεχόμενοι ποσώς άντίρρησην ή πρόφασιν σήμερον διατάσσομεν την άμεσον την σύλληψιν παντός όστις θά έπιπτε στην εύφυά άντίληψιν κάθε φρουρού τής τάξεως, ως ύποπτος, συμπράττων μετ' άλλων συνενόχων του. Πäs χωροφύλαξ, δράττων τόν ένοχον από τό οϋς, θά τόν πηγαίη μέσα, έκτός εάν ο συλληφθείς έχη μεγάλη μέσα». *Αφού αϋτά έγράφησαν, ο Βασιλεύς Βρακίσκος, διέταξεν ένα σκοπόν και έκομίσθη δίσκος, έφ' οϋ έτοποθέτησε τόν νόμον του τόν νέον, και έλεπε: Μέτρον έλαθα πραγματικώς γενναίον! Μ' αϋτόν τόν νόμον Βαρουά, έσώθη ή Γαλλία... Και έβαλε τελεία...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

*Ενϋ ταϋτα συνέβαινον στο μέτωπον, άς ρίψωμεν έν βλέμμα στην πρωτεύουσά δια ν' ανακαλύψωμεν τούς τρείς ιππότας τούς γνωστούς από τά προηγούμενα μονομαχοϋντας άφειδώς εις τά καλά καθούμενα περί τό μεσονύκτιον — πράγμα κατακριτέον με τόν γνωστόν μας Σαπριστί και μη έξαιρετέον. *Ο πρώτος εκ τών Ιπποτών Ριχάρδος όστις είχε πείραν τού ξίφους άρκετήν κι' επί πολϋ άντειχε εις τά δεινά κτυπήματα πείσμονος άντιπάλου Ρώσσου, *Ισπανού ή Γερμανού, ή *Αγγλου ή και Γάλλου, ειδομεν ότι έπαθε κάζο πού δέν άνέμενε: *Εθραύσθη γάρ τό ξίφος του και άνευ όπλου έμενε ένϋ ο Βραθάντιος έπιπτε στην άγκαλιάν έκείνου τού άλλου συναδέλφου του Ιππότου *Ονωρίνου... Με άλλα λόγια δηλαδή ο Ριχαρδάκος τό παιδί άοπλος όπως έμεινε την τύχην κατηράτο διότι τώρα άσφαλώς εύκόλως θά ήττάτο! — Χά! Χά! ήκούσθη στην σιγήν τής νύκτας ο ήχηρός τού Σαπριστί ο γέλωτας. Και τώρα τρομερός έπέπιπτεν άκάθεκτος και άγριος, κραυγάζων και με θεριό άπαίσιο, κι' άνήμερο ομοιάζων; — Πίσω Ιππότα! Σ' έφαγα! έφθασε πιά ή ώρα. Την έξυπνάδα την, πολλή θά την πληρώσης τώρα! — Κόμη αϋτό είν' άνανδρον! έφώναξε ο Ριχάρδος με μία φωνή πού ακούσθηκεν εις ύψος και εις φάρδος! *Εγώ είμαι τώρα άοπλος χωρίς σπαθί στο χέρι — Λίγο μ' ενδιαφέρει!

Πάλαιψε φίλε όπως μπορείς και όπως σοϋ θολεί γιατί ή μονομαχία μας δέν παίρνει άναβολή... Τότε ο Ριχάρδος μανιακός έν κτύπημα άποφυγών, και άλλο...μή φαγών έστράφη πρós τόν φίλον του τόν *Ονωρίνον πού έκάθητο παράμερα κι' έκανε άντικάμερα ώσαν νά μη τόν έννοιαζε γιά κείνον τού λοιπού κι' έφώναξε: — Τό ξίφος σου άμέσως δώσε μου το μου έσπασεν έτοϋτο και τό δικό σου έπιθυμώ γιά τοϋτο τό άγώνισμα! — Τό έστειλα γιά άκόνισμα!... άπάντησ' ο *Ονωρίνος και έξηπλώθη κατά γής, πιωμένος και έκείνος... Τότε ο Ριχάρδος άφησε κραυγήν άπελπισίας διότι καταλάβαινε τό μάταιον τής θυσίας... Βεβαίως θά έσφάζετο από τόν Σαπριστί και τάχε χρειαστή γιά τó έκυλίετο μετ' οϋ πολϋ ως πτώμα γιά κείνο τό άφιλότιμο μυστηριώδες στρώμα... Πλην τότε μία φαεινή ιδέα άστραπιαώς στο νοϋ του εκατέθηκε κι' άμέσως τότε, έως νά έφορμήση ο Σαπριστί εκ νέου νά τόν φτάση αϋτός είχε προφτάσει... από την τσέπη του έβγαλε εύθους μία μπανάνα — σέ τέτοια ήταν μάνα — την πέταξε στα πόδια του κι' ο Σαπριστί πατήσας

Εικονογράφησις Νίκου Νομικοϋ

φώναξ' ο δύστυχος—*Ωιμέ! Και εξαπλώθηκε χαμαι τό ξίφος άπ' τό χέρι του στο όρομο παρατησας... Και τότε ο Ριχάρδος μας, στο σκότος προσαθεί και πάχνει χάμω εις τη γή γιά ναύρη τό σπαθί, πριν ή ο κόμης Σαπριστί άπάνω σηκωθή... Τό θρίσκει έγκαίρως και εύθους, έκείνην την στιγμήν πάει κοντά στον Σαπριστί, έγγίζει την αίχμην τού ξίφους του εις τά στήθη του και λέγει: — Πές μου τώρα Ιππότα μου άνάξιε ποιανού έφτασ' ή ώρα; — *Ημάρτον, λέγει ο Σαπριστί, έφταιξα τό γνωρίζω άν μου χαρίσης την ζωήν, τό ξίφος σοϋ χαρίζω! — Νά σε περάσω δύναμαι τώρα έν ρομφαίς στόματι μά άνδρας έμ' έγώ σωσός και όχι μόνο δνόματι... *Αθλιε! Είσαι άοπλος. Δέν είνε γενναίότης τί νά φονεύω σκώληκας! *Εγώ είμαι Ιππότης! Σήκω, λοιπόν, οϋτιδανέ και στή δουλειά σου τράβα και σύνεθε άπ' τόν φόβον σου, τρώγων όλίγη φάθα! Αϋτά τά άνδρικότατα φώναξε δίκην λόγου άλλα συνοδευόμενα δι' ύφους αναλόγου Ριχάρδος ο Ιππότης μας, πού δέν χωνεύει δόλο άνϋ οι δύο θεαταί. τού έφώναζαν: — *Ολοοο!....

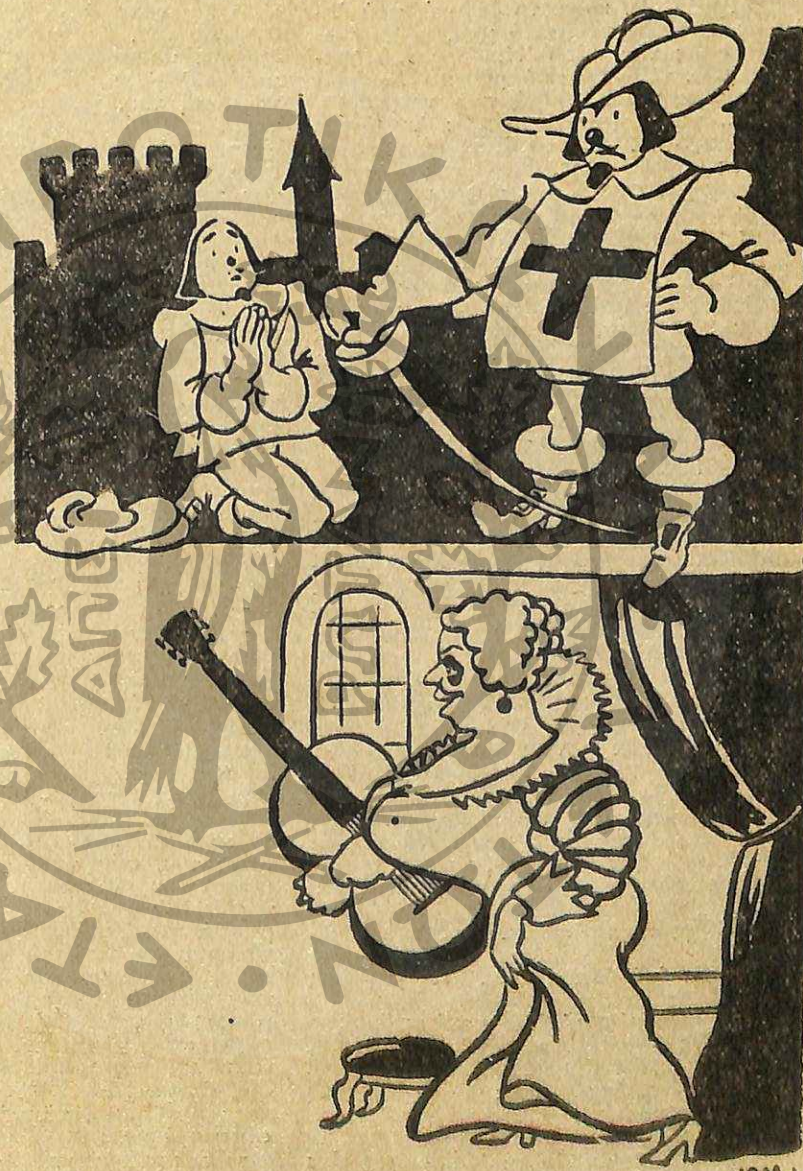
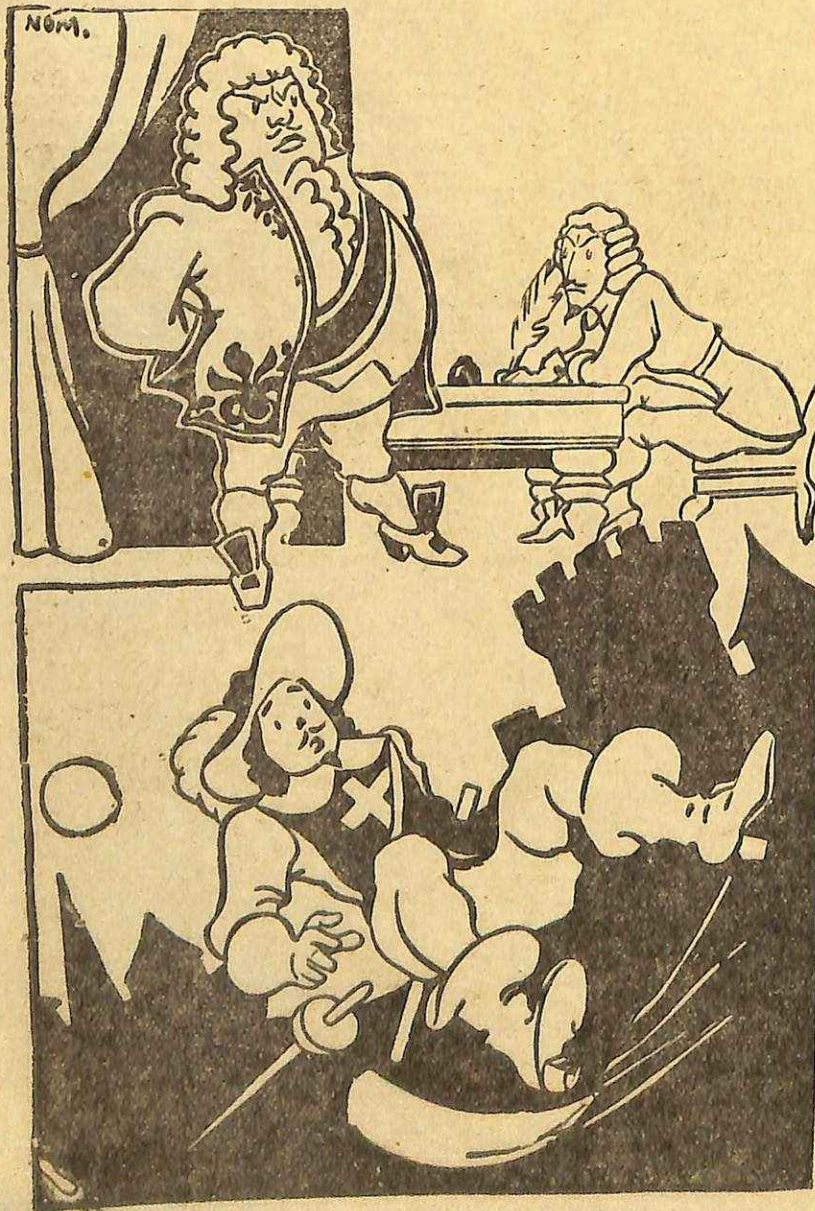
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

*Ενϋ δέ τóσον άδοξα τελείωνεν ή μάχη κι' ο Σαπριστί πού έγλύτωσε, τό έκοθεν έν ταχε! και έτρεχεν ως άστραπή αϋτό τό μορμολύκειον δια ν' άνάψη ένα κερί στον άγιο Σουλίκιον, μέσα εις τά *Ανάκτορα υπό τής Βασιλίσσης ένέργειαι σπουδαιόταται έγίνοντο έπίσης. Περικαής ή *Ανασσα, ρόδινον είχε χρώμα διότι τής ξανάφεραν τό λατρευτόν της στρώμα αφού ο Βανδάρς τού έκαμε θαλάσσιον περίπατον και γύρισαν τά πράματα και ήρθανε τά γράμματα τού Σαπριστί πού έσκόπευε νά τότε κάμη ύπατον, *Όμως όσα συνέβησαν μία ταραχή τής φέρανε γιάτι άπεδεικνύετο πώς τή δουλειά τους ξέρανε τού Βασιλέα οι άνθρωποι, πού είχαν έκστρατεύσει θασιακήν έμπνεύσει τό στρώμα νά τής κλέψουνε τό πολυαγαπημένον και νά τό πάν' τού Βασιλή, ζών ή και...πεθαμένον! Οι τέσσαρες Ιππόται πιστότατοι στρατιώται ήσαν γενναίοι άνθρωποι και άσφαλώς γιά χάρι τού Βασιλέα τους, τή ζωή την επαιξαν στο ζαρί. Και πλην τής γενναιότητος τής αναμφισβητήτου και τής περί τό μάχεσθαι άξίας αητητήτου οι τέσσαρες Ιππόται μας έκτός πού ήσαν γεροί ήσαν και λίαν έξυπνοι και λίαν πονηροί. *Όστε δέν άπεκλείετο, εις πρώτην εύκαιρίαν εύρίσκοντες οι άθλιοι καμμίαν πονηρίαν τό στρώμα νά τής ήρπαζαν και πάλιν μ' άλλον τρόπον παρ' ότι τό εφύλαττε όμάς πιστών ανθρώπων. Αϋτά έσυλλογίζετο, λοιπόν, ή Αικατερίνη κι' αφού γιά νά ξεζαλισθή έπήρε μία άσπρίνη τό νοϋν της έθασάνιζε τό μέσον γιά νά εύρη ν' άντιπαλαίση ένεργώς. Κι' ως πού νά πής «άλευρι» — Εύρηκα! έξεφώνησεν και με χαράν επήδα γιάτι στο σκότος τού νοός υπέφωσκεν έλπίδα... — Αϋτό είνε! έπιθύρισε και δέν υπάρχει άλλο: από καιροϋ ή πάσσαλος εκκρούεται πασάλω! *Αν είνε έκείνοι πονηροί κι' έγώ δέν ύστερώ και δια τοϋτο θά πεισθούν και κείνοι έν καιρϋ. Τι έσκέφθη ή Βασιλίσσα; *Ιδού ή άπορία πού γιά την Ιστορία πριν τό παρόν νά κλείσωμεν, θά σάς την εξηγήσωμεν. *Εσκέφθη ή Βασιλίσσα ή πανευφροστάτη πώς γιά τή σωτηρία της ήτο σάνις ύστατη έπαξ τό στρώμα εύρίσκετο στην κατοχήν της νϋν και άλλην περιπέτειαν άργότερον δεινήν νά άποφυγή στο έξής, νά σπεύση έν τϋ άμα και πριν πολλοί τό μάθουνε και νοιώσουνε τό πράμα

να θγάλη τας έπιστολάς τού φίλου Σαπριστί πού με τόν δγκον τόν πολϋν τό στρώμα είχε πριστή και νά τας κρύψη άσφαλώς σ' ύπόγεια μία κρύπτη πού οϋτ' αϋτός ο διάβολος νά μη τ' ανακαλύπτει. Τό στρώμα θά τό γέμιζε με άχρηστα γραπτά πού θέβαια δέν θά έγίνοντο εύθους άντίληπτά. Κι' ένϋ έκείνη ήσυχη θά τώρριχνε στο έξάπλωμα, τό στρώμα δηθεν στην αϋλή θά τώστελνε γιά άπλωμα. Τοϋτο θ' άντελαμβάνοντο οι άρπαγες Ιππόται θά τό άρπάζαν παρευθός και θά εφεύγαν τότε με τό σπουδαίον λάφυρον νομίζοντες πώς πήραν μαζί και τας έπιστολάς. Και θλέπουσα την σπείραν νά φεύγη ένθουσιωδώς κραδαινουσα τό στρώμα αϋτή και μετá θάνατον θά γέλαγεν άκόμα...

Ταϋτα ως άπεφάσισεν Βασιλίσσα Κατίνα έπήρε την κιθάρα της και πήγε γιά ρετιόνα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΥΜΝΑΣΙΑ

Ε.Π. ΔΙΗΓΗΜΑ
ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΔΑΔΩΝΗ

Τι παράξενοι πού είνε, καμιά φορά, οι χαρακτήρες των ανθρώπων! Βλέπεις π.χ. έναν άνθρωπο γενναίο, ευγενικό, μορφωμένο, πού δέν περιμένεις απ' αὐτόνε παρά πράξεις κυρίου, καί όμως ἄξαφνα σοῦ σκαρώνει μιά γκάφα, μιά μποσικάδα, πού σ' ἀφήνει μάρμαρο. Αὐτός τὴν ἔκανε αὐτὴ τὴν προστυχιά; Λές, καί δυσκολεύεσαι νὰ πιστέψεις στὰ μάτια σου.

Ἔτσι κι ἐγώ, κείνο τὸ δειλινό, πού ἐρχόμουν ἀπὸ τὸν περίπατό μου, κάτω ἀπὸ τὶς πιπεριές τῆς ὁδοῦ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικού, εἶδα τὸν ξάδερφό μου τὸ Σμυρλὴ νὰ δημιουργῇ μιά σκηνὴ πού ντράπηκα, ἀλήθεια, γιὰ λογαριασμό του: Ἀνέβαινε μὲ τ' ἄλογό του ἀπὸ τὸ Ζάππειο, κομπὸς, ἀλαφρὸς καθάλλαρης, σφιγμένος στὴν κατακίνουρνια στολή του— ἦταν λοχαγὸς τοῦ Πυροβολικοῦ— μὲ τὰ ἑσθὰ του μουστάκια πεταγμένα φούντες δεξιὰ-ἀριστερά, μπότες, σπηρούνια, καί τὸ καμτσίκι στὸ χέρι. Ἐρχότανε ἀργά, ἀπὸ τὸ φρούδι τοῦ δρόμου καὶ ἀκολουθοῦσε μιά γυναικεία σιλουέττα, τὴν κυττάζει ἐπίμονα καί τῆς ἔλεγε...τῆς ἔλεγε... Τί τῆς ἔλεγε; Ποιὸς ξέρει. Τὸ θέθαιο εἶνε, πὼς ἡ γυναίκα ὄχι μόνον δέν τοῦδινε καμμιὰν ἀκρόασι, μὰ φαίνονταν καί πολὺ στενοχωρημένη, γρηγόρευε τὴν περπατησιὰ τῆς νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ κείνη τὴν ἐνοχλητικὴ καταδίωξι...

Καθὼς ἐρχόμουν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι, κοντοστάθηκα νὰ τὸν σταματήσω. Ἡ ἄγνωστη ἦταν μιά γυναίκα νέα (κοπέλλα, παντρεμένη, ποιὸς ξέρει), ἀρκετὰ ὀμορφῇ, καλοντυμένη, μελαχροινή. Ἐμοιάζε σὰν μολιτρούλα, σὰν παιδαγωγός...Ὅταν προσπέρασε κοντά μου, εἶδα τὸ προσωπάκι τῆς καταπύρφο ἀπὸ θυμὸ, καί τὰ μάτια τῆς νὰ θγαίνουν σπίθες. Ἀπαντώντας στὸ χαμόγελό μου, πού κυττάξα μιά αὐτὸν καί μιά κείνη, ἡ κυνηγημένη γυναίκα μουμούρισε σφουριχτά: «**Cochon!**» Καί στρίβοντας, μπῆκε σὲ μιά πάροδο, ἴσως γιὰ νὰ γλυτώσῃ μιά ὥρ' ἀρχήτερα ἀπὸ τὸ κυνηγητό. Τότε, θγῆκα στὴ μέση τοῦ δρόμου καί στάθηκα ἀντικρὺ στὸν ξάδερφό μου, γελώντας καί βάζοντας σὰν φραγμὸ τὸ μπιστόνι μου: «Ἄλτ!

Ὁ Φάνης κατσούφιασε. Κράτησε τ' ἄλογο.

— Μπα; σὺ 'σαι; εἶπε. Τί γυρεύεις ἀπὸ δῶ;

— Ἐ, κυνηγάω κ' ἐγὼ κανένα ὀμορφο ἀγρίμι...Τί; Προνόμιο θὰ τῶχης; (Καί δείχνοντας κατὰ τὴν πάροδο, πού χάθηκε ἡ κυνηγημένη, ἐπρόθεσα: Τ' ἀκουσες τὸ ἀντίο...; **Cochon!**)

— Σὲ μένα τῶπε; ἔκανε κείνος.

— Ἀμ σὲ ποῖον ἄλλο; Ὁ δρόμος εἶνε ἔρημος, ἀγαπητὲ ξάδερφε.

Τοῦ κακοφάνηκε. Ἀλλάξε κουβέντα. Εἶπε δυὸ-τρὶς ξερὲς φράσεις ἀκόμη καί

διάστηκε νὰ μ' ἀφήσῃ. Τὸν εἶδα νὰ ση-
ρουνιάξῃ τ' ἄλογο καί νὰ χάνεται στὴν
ὁδὸ Κηφισιάς, σ' ἓνα σύννεφο ἀπὸ σκόνῃ.

★

— Ὁ Φάνης κάνει τίς ἐρωτικές του ἐξο-
μολογήσεις ἐπιππος! ἔλεγε κάποτε ὁ θεί-
ος μας ὁ στρατηγὸς στὴ σάλλα του, κά-
νοντας τοὺς κυρίους νὰ ξεκαρδίζονται
καί τίς κυρίες νὰ κρυφοκινίζουν μὲ
κάτι πιπεράτα ἀνέκδοτα, ἀπὸ τὴ ζωὴ τοῦ
ἀνηψιοῦ του. Καί καθὼς ἦταν καί κείνος
ξανθός, μὲ μουστάκια ἀγριόγατο, κ' ἔ-
μοιαζε λιγάκι τοῦ λοχαγοῦ, ἔπαιρνε καί
τὴ φωνή του, γιὰ νὰ τὸν μιμηθῇ καλλι-
τερα.

— Λοιπόν, κυρίες μου, νὰ σᾶς παραστή-
σω τὸν ἀνηψιὸ μου τὸ Φάνη στὰ ἐρωτικά
του γυμνάσια: Πηγαίνει τριποδίζοντας
καί ἀνιχνεύοντας τὸν ὀρίζοντα. Ἡ ἀνοι-
ξιάτικη μυῖνα τὸν ἔχει ταμπήσει...Αἰφνης,
ἰδοὺ ἓνα φουστάνι! Ὁ Φάνης ὀρθώνεται
λίγο στὴ σέλλα, κυττάζει καλλιτέρα, καί
ἀφήνει πολεμικὴν ἰαχὴν: «Ἐμπρός, ἰ-
άγο!...».

— Ἰάγο; ρωτᾷ ἑκπληχτὴ μιά κυρία.

— Εἶνε τ' ἄλογο του, ἐξηγεῖ ὁ στρατη-
γός, ἓνα καθαρόαιμο ἀράπικο, πού τὸ
συντηρεῖ μέσα στοὺς σταύλους τοῦ Συν-
τάγματος. Λοιπόν, ὁ Ἰάγος ὀρμᾷ καί κα-
ταφθάνει τὸ...φουστάνι. Συνηθισμένος, ὅ-
πως εἶνε, στέκεται, κυττάζει λοξὰ τὴν κο-
πέλλα (μπορεῖ νᾶνε καί παντρεμένη, δὲν
ἔχει σημασία) καί χρεμετίζει, σὰν ἄλογο
ἵπποδρομίου. Αὐτὸ σημαίνει: «Χμ, δὲν
εἶνε ἄσχημη καί τούτη...».

— Μὰ, στρατηγέ μου, τὸ ἄλογο;

— Ἀ, δὲν ξέρετε τί διαβόλοι εἶνε! Ἐ-
χουνε μίαν ἀντίληψιν!... Λοιπόν ὁ Φάνης
χαϊδεύει μιά-δυὸ φορές τὸ μουστάκι του,
ἐπιθεωρεῖ τὰ κάλλη τῆς ἀγνωστῆς, καί ἂν
βρεθῇ σύμφωνος μὲ τὸν Ἰάγο, ἀρχίζει ἡ
ἐρωτικὴ ἐκμυστήρευσις: «Δεσποίνες, κα-
λημέρα σας... Τί κάνει ἡ κυρία μαμά
σας;...Περιπάτο πηγαίνετε;...Μοῦ ἐπιτρέ-
πετε νὰ σᾶς συνοδεύσω;» (Νὰ τὴ συνο-
δεύσῃ ἐπιππος!) Καί δόστου λιγώνει τὴ
φωνή του, σὰν πρωτοετῆς φοιτητῆς στὸ
πρώτο του ραντεβού... Ἡ καμερὴ ἡ κο-
πέλλα δὲν ξέρεי πὼς νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ
μπελά, γιὰτὶ μόλις ἐγγυλοτρῆσῃ σὲ κανέ-
να δρομάκο, νὰ ἐκείνος στρέφει τ' ἄλογο,
φέρνει ὅλτλα, μπαίνει στὸν ἴδιο δρόμο ἀπὸ
τὴν ἀντίθετη μεριά καί τῆς φανερώνεται
μπροστά: «Λοιπόν, δεσποίνες, τί ἀποφα-
σίσαστε; Θὰ γίνωμε φίλοι;... Περιμένω τὴν
ἀπάντησίν σας...Θὰ ἐννοήσατε, θέθαια, ὅτι
σᾶς ἀγαπῶ!...».

— Καλὰ...καί τὰ κορίτσια τί κάνουν,
στρατηγέ μου;

— Ἐ, κατὰ τὰ κορίτσια. Ἄλλες δὲν τοῦ
ἀπαντοῦν, ὥς νὰ ἐξέφγουν! ἄλλες—οἱ λαϊ-
κότερες— στέκονται καί τὸν ὀρίζουν...
Μερικὲς μαλακώνουν γρήγορα καί πέ-

φτουνε στὰ συρματοπλέγματά του... Εἶνε
τρομερὸς ὁ μπερμπάντης. Καμιά φορά
ὅμως— ἐγὼ τοῦ τῶπα— θὰ βρῇ σίγουρα
τὸ μπελά του. Μιά ξένη μάλιστα, Γαλλι-
δα, θαρρῶ, γυναίκα ἀκολουθοῦσα Πρεσβεί-
ας, πού φαίνεται τὸν ἤξερε χωρὶς ὁ Φά-
νης νὰ τὸ υποπτεύεται, στάθηκε στὴ μέση
τοῦ δρόμου καί τὸν ἔκανε ρεζίλι: «Θάπρε-
πε νὰ σᾶς πάη κανεὶς στὸ Στρατοδικεῖο,
τοῦ εἶπε, ἂν δὲν ἤσαστε ἓνας γελοῖος...
Δὸν Κισώτ!...» Δὸν Κισώτης! Ὁ Φάνης
ἔμεινε μάρμαρο. Ἐπειτα, στηλώθηκε σο-
βαρὸς στὴ σέλλα, ἐχαίρετρε στρατιωτικά,
μουμούρισε ἓνα «Παρντόν, μαντάμ...» καί
κεντώντας τὸν Ἰάγο, διάστηκε νὰ γίνῃ
ἄρατος. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὴν ξένη κυρία
ἀπὸ κάποιο μεγάλο χορὸ, καί ἀποσβολώ-
θηκε μὲ τίς πιθανὲς συνέπειες.

★

Ὁ θεὸς μας ὁ Στρατηγὸς διηγώτανε κ'
ἓνα ἄλλο πάθημα τοῦ «ἐπιπποῦ γυναικο-
θήρας» ὅπως τὸν ὠνόμαζε— πῶς σοβαρὸ
αὐτό:

Ἐνα δειλινὸ ὁ Φάνης ἐγύριζε ἀπὸ τὴν
Κηφισιά. Ἦτανε Μᾶης, ἡ ἀτμόσφαιρα
χλιαρὴ καί γεμάτη ἀρώματα πού κέντρι-
ζαν πῶς πολλὸ τὶς αἰσθήσεις του. Ὁ Φάνης
ἐρχότανε στὴν Ἀθήνα εὐχαριστημένος,
γιὰτὶ στὸ δρόμο εἶχε διασπασθῇ μὲ μιά
παρέα ἀπὸ συναδέλφους του, πού τὸν εἶ-
χαν πληροφορήσει ὅτι ὁ νέος Διοικητῆς
τοῦ Συντάγματος εἶχε καταρτίσει τὴν ἐκ-
θεσί του καί τὸν εἶχε προτείνει «προακτέ-
ον κατ' ἐκλογὴν, διὰ τὰ ἐν γένει στρατιω-
τικά του προσόντα». Ἦτανε, λοιπόν, εὐ-
τυχισμένος, ἀμέριμνος, στὰ νειάτα του,
καί λογάριζε πὼς θὰ περνοῦσε ἀπὸψε
καλλιτέρα τὴ θραύδα του: Στὴ Λέσχη;
Ἡ σὸ θέατρο; Ἡ σὸ διαμέρισμα τῆς
Φρίντας, τῆς γερμανιδούλας «ἀρίστης»
πού τοῦχε γίνεи κολλητοῖς; «Ὁφ, πιά,
τὴ θαρέθηκε τὴ Φρίντα, συλλογιζόταε.
Κρύωσε πιά κ' αὐτὸ τὸ πιάτο...Τί λές κ'
ἐσὺ, Ἰάγο;» ρώτησε σκυθώντας λίγο στὴ
σέλλα καί χαϊδεύοντας τὸ λαϊμὸ τοῦ ἀγα-
πημένου τοῦ κέλητα.

Εἶχαν φτάσει στὸ σημεῖο πού στέκονται
τὰ τράμ, στὸ τέρμα, ὅταν ἄξαφνα, ὁ Ἰά-
γος τέντωσε τ' ὠραῖο κεφάλι πῶς ψηλὰ καί
ἄφησε ἓνα μακρόχρο χλιμίντρισμα, ση-
μαντικό.

— Τί 'νε, μωρέ; Τί ὠμισίτηκες; ρώτησε
ὁ καθάλλαρης του καί κυττάζε δεξιὰ καί
ἀριστερά, ἔψαχνε μὲ τὸ μάτι...

Καί νά! ἀπ' ἀριστερά, ἀπὸ τὸ βάθος
τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας, εἶδε νᾶρχεται
ἄλλο Κενταῦριο σύμπλεγμα: Ἦτανε μιά
ἀμαξόνα, μὲ τὴ στολή τῆς ἵππας, κα-
βάλλα σὲ μιά μικροκάμωτη, μὰ πολὺ
σέλτα φοραδίτσα, πού ἐρχότανε ἀνεμο-
πιδόρῃ, χελάτῃ, ἀψηφώντας τ' αὐτοκίνη-
τα, πού ὠργωναν ἐπάνω-κάτω τὸ κατ-
στρώμα τῆς Λεωφόρου... Ἡ φοραδίτσα ἦ-

ταν ἄσπρη, καί ἡ ἀμαξόνα, μὲ τὴν κατά-
μαυρη φορεσιά της, τὸ σκληρὸ καπελλά-
κι τῆς, σχηματίζε μιά χαριτωμένη ζωγρα-
φία, γοητευτικὴ ἀπὸ τὸ συνταίριασμα τῶν
χρωμάτων.

— Χμ! Χμ! ἔκανε ὁ λοχαγὸς συγκι-
νημένος. Μιά ἵπποδάμεια, Ἰάγει!... Μιά
ἵπποδάμεια!...προσοχή, λεβέντη μου!...

Γιὰ τὸ λογαγὸ μας, ὅλες οἱ ἀμαξόνες,
ἀκόμη καί οἱ σύγχρονες, ἦταν...ἡ ἀρχαία
τοὺς βασίλισσα: ἡ ἵπποδάμεια... Λοιπόν,
θὰ περίμενε νὰ τὴ δῇ ἀπὸ κοντά. Ὁ Ἰά-
γος, σὰ νὰ κατάλαβε ἀμέσως τὸ σκοπὸ
τοῦ κυρίου του, χαλάρασε τὸν τριποδισμό
του, γιὰ νὰ φτάσῃ ἡ ἄλλη.

Σὲ λίγες στιγμές, ἡ ἀμαξόνα μπῆκε
στὴν ὁδὸ Κηφισιάς, κ' ἔστρεψε δεξιὰ, μὲ
τὴν ἴδια κ' αὐτὴ διεύθυνσιν, πρὸς τὴν Ἀ-
θήνα.

Τώρα πιά, ὁ Φάνης μπορούσε νὰ τὴ δῇ
καλλιτέρα. Τὸ συμπέρασμά του τῶθαλε
μὲ μιά λέξι, πού τὴν ἐπανελάβε τρεῖς φο-
ρές: «Πλάσμα!» Τὸ «πλάσμα» προσπέρα-
σε κοντά του, ὄραμα ὀμορφιάς καί χά-
ριτος μέσα στὸ δειλινὸ φῶς: Ἐνα πρό-
σωπο μακρουλὸ, δροσερὸ, γαλατερό, μὲ
τὰ τέξα τῶν φρυδιῶν ἐντονα πάνω ἀπὸ τὰ
μεγάλα μάτια, μ' ἓνα στόμα γραμμένο,
μὲ μίαν ἐκφρασί κυριαρχίας σ' ὅλη τὴ νε-
ανικὴ μορφή. Προσπέρασε μὲ τὸν κορμὸ
ντρίτο πάνω στὴ σέλλα, καί τὸ μαστίγιο
στὸ γαντοφορεμένο χέρι...

Ὁ Φάνης ἔπεσε πλάγι τῆς. Αὐτὴ τὴ φο-
ρᾷ, μάλιστα! Δὲν εἶχε νὰ κάνει μέ...πεζού-
ρα. Ἦταν ἴσος πρὸς ἴση. «Μιά συναδέλ-
φισσα, συλλογιζόταε. Χαμογελώντας καί
φεύγοντας μαζί τῆς, ἔφερε τὸ χέρι στὸ πη-
λίκιο, ἔτοιμος νὰ πῇ κάτι, ν' ἀρχίσῃ τὴν
ἐπίθεσι... Κυττάχθηκαν. Ἐκείνου τὰ μά-
τια ἦταν γεμάτα ἐρωτικὴ διάχυσι, μὰ τῆς
γυναίκας ἔμεναν ἀνέκφραστα καί μάλι-
στα σὰν πεισματικά... Κέντησε τ' ἄλογό
τῆς, καί ἡ φοραδίτσα φτερώθηκε πῶς πο-
λύ. Ἀπόκοντα ὁ ἀκαταγώνιστος Ἰάγος!...

Τρέχανε παράπλευρα, πότε μπροστά ὁ
Ἰάγος, πότε πίσω...Καί κάθε φορά, ὁ ἱπ-
πέας μας καί ἡ ἀμαξόνα σπαθίζονταν μὲ
τίς ματιές. Οἱ δικές του ἦταν ὅλες ὀρμὴ,
φλόγα οἱ δικές τῆς πότε ἀπλῶς ψυχρές,
ἀκατάδεχτες, ἀμυντικές...πότε ὀργιλές.

Ἔτσι πήγανε κάμποσο διάστημα. Σὲ
μιά στιγμὴ, ὁ λοχαγὸς εἶπε:

— Μὰ, δεσποίνες...Τί; Κοῦρρες θὰ τρέ-
ξουμε;

Τότε κείνη σὰν νὰ μαλάκωσε. Χαμόγε-
λο ἀλαφρὸ χάραξε τὰ χεῖλιά τῆς, μὰ δὲν
εἶπε τίποτα, κ' ἄφησε τὴ φοραδίτσα τῆς
νὰ τρέχῃ...

Εἶχαν φτάσει στὸν «Εὐαγγελισμό». Πῶς
πέρα ἦταν οἱ Στρατῶνες τοῦ Πυροβολι-
κοῦ, ἀρχίζαν πῶς πυκνὰ τὰ σπῆτια, ἡ κί-
νησις. Στρατιῶτες στέκανε στὴν πύλῃ τῆς
Στρατῶνας ὑπαξιωματικοὶ μπαίνανε-βγαί-
νανε. Ἡ ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ συσσιτίου.
Ἐδῶ ζυγώνοντας ὁ λοχαγὸς μας, ἔπρεπε
νὰ πάρῃ ἀνάλογη στάσι, νὰ σοδαρευθῇ.
Θέλησε νὰ χαλαρώσῃ τὸ τρέξιμο τοῦ ἄλό-
γου του, μὰ ὁ διαβολεμένος ὁ Ἰάγος δὲν
ἐννοοῦσε νὰ ὑπακούσῃ. Αὐτὸς ἐκάπαζε
καταπόδι πίσω ἀπὸ τὴν ἄσπρη φοραδί-
τσα...Καί αὐτὴ, νάσου τὴν, στρίβει ἄξα-
φνα ἀριστερά, φτάνει στὴν πόρτα τῆς
Στρατῶνας καί χύνεται μέσα!... Μπαίνει
μέσα στὴν ἀπλόχωρη αὐλὴ, παίρνοντας
μαζί καί τὴν ἀμαξόνα, πού οἱ στρατιῶτες
στεκόνταν καί τὴν κυττάζανε σὰν χαζοί,
καί μάλιστα δυὸ-τρὶς ὑπαξιωματικοὶ
πρόφτασαν καί τὴ χαιρέτησαν μὲ τὸ χέρι
στὸ γέισο...

Τότε πιά, ὁ Φάνης ἐσάστισε. Βάλλθηκε
νὰ συγκρατῇ τὸ ἄλογό του, μὰ ὁ Ἰά-
γος ἔβγαξε φωτιὰς ἀπὸ τὰ ρουθούνια του
καί γύρευε νὰ γιουργιάρῃ κ' αὐτὸς στὴν
αὐλὴ τῆς Στρατῶνας, ἐρωτευμένος μὲ
τὸ σταῦλο του, μὲ τὴ φοραδίτσα, ποιὸς ξέ-
ρει. Ἀνοιξί ἦτανε, Μᾶης ἦτανε, φυσικὸ τὸ
πράγμα...

— Στάσου, θρέ! Ἄλτ! σφύριξε ὁ κα-
θαλλάρης ἀρπάζοντας τὸ ἄλογό του μὲ
δύναμι ἀπὸ τὴ χαίτη, ἄλτ! δὲν εἶπαμε κ'
ἔτσι!...

Ὁ Ἰάγος συγκρατήθηκε. Ἐνας λοχίας

ἦρθε νὰ βοηθήσῃ τὸ λοχαγό. Ἐπῆσε κ'
αὐτὸς τὸν κέλητα ἀπὸ τὸ γκέμι καί τὸν
ἐκαλμάριζε: «Ἐ, ἦσυχά, Ἰάγο... ἦσυχά...»
τοῦκανε. Ὁ λοχίας ἦταν ἀπὸ τὸ λόχο τοῦ
Φάνη κ' ἔμπιστός του. Κουβέντιασαν σι-
γά. Σκυθώντας τὸ κορμὶ ὁ λοχαγὸς τὸν
ρώτησε:

— Σκαφογιάννη, ἄκου...Ἐλα πῶς κοι-
τά... (Καί δείχνοντας μὲ τὸ καμτσίκι τὸ θέ-
θος τῆς αὐλῆς): Ποιὰ εἶν' αὐτὴ πού
μπῆκε;...Ξέρεις;

— Αὐτὴ; ἀπάντησε ὁ λοχίας. Μὰ δὲν
τὴν ξέρετε, κύριε λοχαγέ; Δὲν τὴν εἶ-
δατε ἄλλοτε;

— Ὁχι.

— Εἶνε ἡ γυναίκα τοῦ κυρίου Διοι-
κητοῦ!

— Ὡ!... Εἶσαι θέθαιος;

— Βεβαίωτατος, κύριε λοχαγέ!...Ἐλε-
πε στὸ Παρίσι. Ἦρθε τίς προάλλες.

— Καί τ' ἄλογό τῆς;

— Εἶνε ἀπὸ τὰ δικά μας. Ἡ «Ἀστρού-
λα» μας. Περιέργο νὰ μὴ τὴ θυμάστε!...
Μὰ τοῦτος ὁ κατεργάρης τὴ γνῶρισε...
Κατεργάρη, Ἰάγο, μπερμπαντάκο!... Εἶ-
δες τὴ φιλενάδα σου, ἔ;

Καί ὁ λοχαγὸς χτυποῦσε ἀλαφρά μὲ
τὴν παλάμη τὸν κέλητα, πού ἔσκαβε τὸ
χῶμα καί ἀνυπομονοῦσε νὰ πάη νὰ βρῇ
τὴ λευκὴ του φίλη.

Ὁ Φάνης ἐστάθηκε λίγες στιγμές σι-
ωπηλός, συλλογισμένος, μουδιασμένος.
Διάβολε! Ἀλλή γκάφα. Ὅπως τότε μὲ
τὴ Φραντζέζα, τοῦ ἀκολουθοῦ τῆς Πρε-

σβείας... Καί τώρα; Τί θὰ γίνῃ τώρα; Ἐ-
λεγε μέσα του. Κ' ἂν αὐτὴ μάθῃ ποιὸς εἶ-
νε, καί κάτῃ καί τὰ διηγηθῇ στὸν ἀντρα
τῆς; Ἀντίο μαστέλο!...

Ξεπέζεψε. Ἐδῶσε τὸν Ἰάγο στὸ λοχία
καί τοῦ εἶπε μὲ ὕφος λυπημένο:

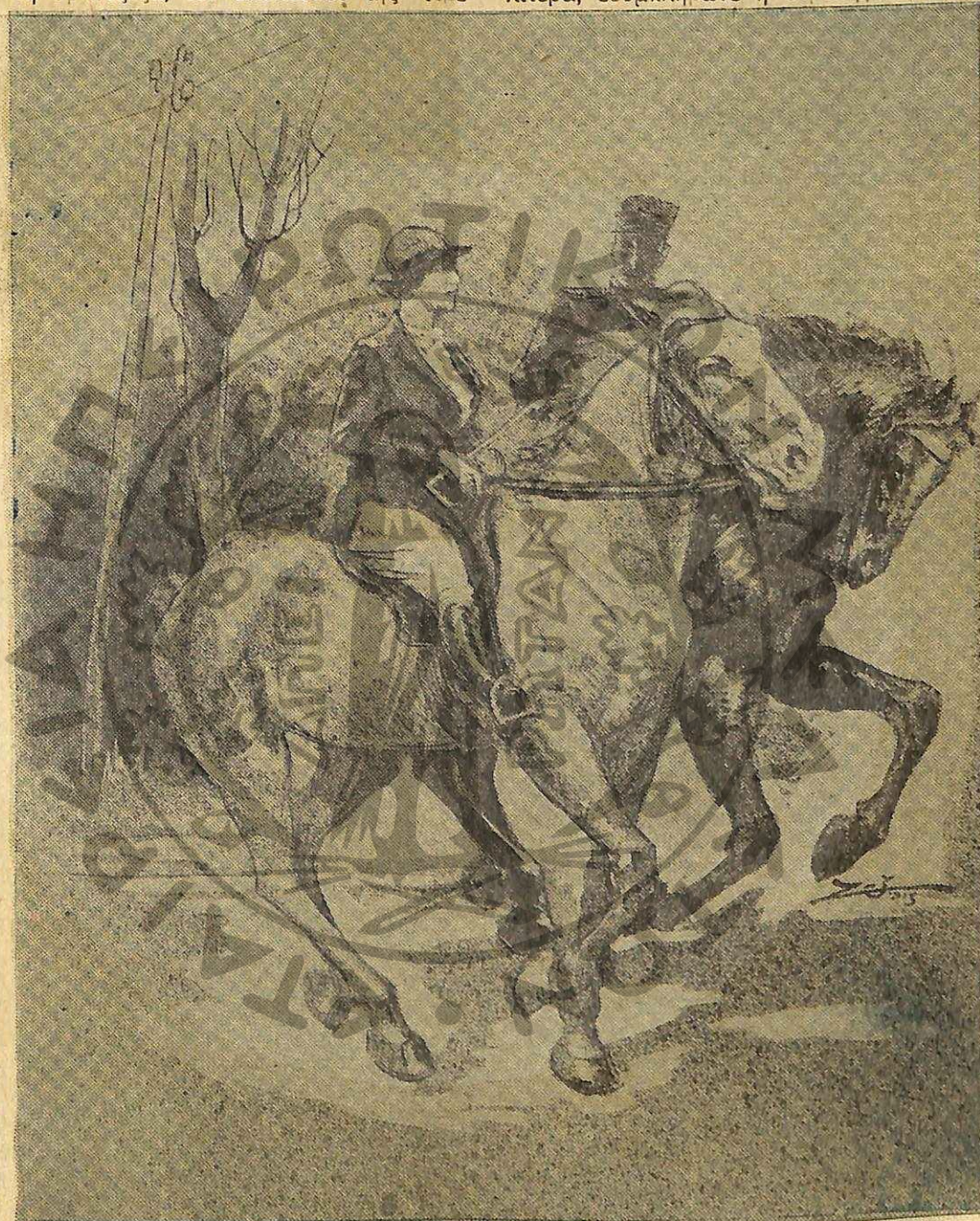
— Πήγαίνε τον στὸ σταῦλο, Σκαφογιάν-
νη. Καληνύχτα.

— Καληνύχτα, κύριε λοχαγέ.
Καί ὁ Φάνης ἐξακολούθησε τὸ δρόμο
τοῦ πεζός, μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, σωστός
Δὸν Κισώτης τώρα μετὰ τὴ μάχη του κα-
τὰ τῶν ἀνεμομύλων. Τὰ φτερά τοῦ Ἐρω-
τα τὸν εἶχαν τινάζει γιὰ μιά στιγμὴ στὰ
ὑψη, καί τώρα νάσου τὸν χτυπημένος σὰν
ἄθλιο χταπόδι στὸ πεζοδρόμιο τῆς ὁδοῦ
Κηφισιάς.

Ὁ θεὸς μας ὁ Στρατηγὸς ποτὲ δὲ θέ-
λησε νὰ διηγηθῇ τὸ τέλος τῆς περιπέτειας
αὐτῆς. Σταματοῦσε ὡς ἐκεῖ. Μὰ καί πὼς
ἄλλοιως; Ἦτανε ποτὲ δυνατὸν, Στρατη-
γὸς αὐτός, νὰ κάθεται νὰ ὀνοματίζῃ πρό-
σωπα καί νὰ ἱστορίζῃ εἰδυλῖα πλεγμένα
«εἰς τοὺς κόλπους τῆς στρατιωτικῆς οἰκο-
γενείας» μὲ νεαροὺς λοχαγούς καί κυρίες
ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν;

— Ἀδύνατον, κυρίες μου, ἀδύνατον! ἔ-
λεγε. Ὡς ἐκεῖ καί μὴ παρέκει!... (Καί ἀ-
μέσως): Μὴ θασανίζετε τὴν περιέργειά
σας, δὲν ὑπάρχει συνέχεια... Τὸ παραμῦθι
ἐτελειώσε.

— Κάτσανε αὐτοὶ καλὰ κ' ἡμεῖς καλ-
λίτερα, ἐσυμπλήρωσε ἡ στρατηγίνα, στε-

— Ἦα, δεσποίνες!... Τί, κοῦρρες θὰ τρέξουμε;

σχεδωμένη λίγο με τις διηγήσεις του Αντρέας της.

Όταν κηρύχτηκε ο πόλεμος του 1912, ο Θάνης Σμυρλής ήταν ταγματάρχης, νεοπροβιθευμένος. Έφυγε με μία παρά- ξενη ψυχολογική κατάσταση από την Αθήνα. Είχε διάφορες ερωτικές αποτυχίες και πήγαινε να ξεθυμάνη με τους Τούρκους. «Οι Μεμέτηδες θα τα πληρώσουν όλα», έλεγε. «Θα τους φάει το φέιδι το κολοβά!» Κι' έτοιμαζε τα όπλα του: το σπαθί του, τα πιστόλια του, έφτιαξε καινούργια θήκη για τα κυάλια του, έδενε τις θαλίτσες του... Πήγαινε στο σταύλο, έβλεπε τον 'Ιάγο του, φρόντιζε γι' αυτόν... Με τις ημέρες, τον είχε πιάσει σωστός πολεμικός όργασμος: «Αίμα, 'Ιάγε!» Έλεγε χτυπώντας τη ράχη του αλόγου του. Και κείνο γύριζε τότε τα στοχαστικά μάτια του και τον έκτυπαζε, τον έκτυπαζε...

— Έκει πάνω θά 'λθης, 'Ιάγε! Έκει πάνω!...

Όταν ο Σμυρλής θρέθηκε με το Σύνταγμα του στο Θεσσαλικό κάμπο, άνα- πνευσε πιο ελεύθερα. Αυτός ο άντρας, που ήταν γεννημένος 'Αργετή, κι' είχε αγαπήσει τις γυναίκες και τ' άλλο με πάθος σε όλη του τη ζωή, θαρρούσε τώρα πως ήταν κανένας από τους μυθικούς εκείνους Λαπίδες, τους αλογανθρώπους, που τρέχανε ξάφρενοι σε τούτες τις κοιλάδες και στήνανε παλεύματα κι' έρωτοκυνήγια. Ο Σμυρλής κάλπαζε πάνω-κάτω, σαν μεθυ- σμένος, αβάσταγος, τότε να δοθί η δια- ταγή της εξόρμησης, να χυθεί κατά την 'Ελασσάνα. Και πίσω, μερμήγκιαζε ο στρατός, γυάλιζαν τα κανόνια...

Και μία μέρα, η διαταγή δόθηκε: με σάλπιγγες, με τύπανα, κι' ένα μυρίοστο- νο ζητωκραύγασμα:

— Εμπρός, 'Ιάγο!

Ο άνθρωπος και το άλογο γινήκαν ένα φτερωτό σύννεφο, που χύθηκε κατά το βορ- ρή. Μπροστήτερα από τους άλλους, φτά- σανε στο ποτάμι, που κατέβαινε όρμητικό, αφρισμένο, θρεμμένο με τις τελευταίες βροχές. Σ'ήν αντίπερα όχθη, μαυρολο- γούσαν οι έχτρικες προφυλάκες, η πρώ- τη αντίστασι.

— Εμπρός, 'Ιάγο!

Σπηρούνασε τ' άλογο και ρίχτηκαν στο ποτάμι. Είχε γυμνό ψηλά το σπαθί. Βείχνοντας το δρόμο στους άλλους, ποι- θάρχονταν κατόπι του.

Ακούστηκαν δυο-τρεις ντουφεκιές, ανά- ριες. «Αζαφνα, το σπαθί έπεσε, το χέρι έπεσε, και ο καθαλλάρης, γέρνοντας πά- νω στη ράχη του αλόγου, κύλησε κι' αυ- τός στα νερά. Το άλογο, χωρίς καθα- λάρη πιά, τινάξε ψηλά τη ράχη, ώρθωσε το κεφάλι και κολυμπούσε πέρα, κατά τη στεριά.

Οι στρατιώτες έφτασαν στο ποτάμι τρέ- χοντας. Βλέποντας το χαμό του ταγμα- τάρχη τους, θγάσανε μεγάλες φωνές, πυ- ροβολούσαν με τα βραχύκανα τους Τούρκους, κι' άλλοι κουβαλούσαν τα σύνεργά τους, να στήσουνε γέφυρες.

Μα οι Τούρκοι, ρίχνοντας ακόμη λίγες ντουφεκιές, φύγανε, αποτραβήχτηκαν πέρ- από το ποτάμι, πίσω από τα καλάμια, που σχηματίζουν εν' αλαφροκυμάτιστο δάσος, και σάλευαν τις κορφές τους θουβά, σά να λυπούντουσαν τους ανθρώπους και μοι- ρολογούσαν έτσι τον άρνητο σκοτω- μό τους.

Όμως ο θρήνος του 'Ιάγου δεν ήταν θουβός. Το άλογο του Θάνη Σμυρλή είχε φτάσει στην όχτια, βγήκε έξω στάζοντας νερό, και τώρα στεκότανε και κούτταζε το αφρισμένο ποτάμι, ως πέρα στο μακρος, και χλιμιντρούσε. Γορέα, μακρόρηχα, τεν- τώνοντας το λαιμό, καλούσε τον αφέντη του, χωρίς να παίρνει απάντησι.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

(Εικονογράφησης 'Αλ. Κοντοπούλου)

ΠΙΣΤΩΝ

Έπτακόσια περίπου χρόνια πριν από την εμφάνισι του Χριστού στη γη, ο βραχ- μανισμός που βασιλευε στις Ινδίες προ- χιλιάδων χρόνων, έκλινε προς τη δύσι του.

Τότε ακριβώς γεννήθηκε εκείνος, ο ο- ποίος ίδρυσε την μεγαλύτερη θρησκεία του κόσμου: ο Σιντάρτα, ο κατόπι με- γας Βούδδας.

ΠΩΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Ο ΘΕΟΣ

Πίσω από τις ψηλές θουνοκορφές των 'Ι- μαλαίων, υπήρχε ένας καταπράσινος κα- τοικημένος τόπος. Σ'το παλάτι ενός των βασιλέων αυτής της περιφέρειας, έπικρα- τούσε χαρά και συγκίνησις: η βασιλί- σα έπρόκειτο να γεννήση τον διάδοχο.

Πράγματι ο βασιλεύς μπαίνοντας σε λίγο στον θάλαμο της γυναίκας, πήρε στα χέρια του το γυίο του Σιντάρτα. Μπροστά σ' όλο το ύπηρετικό προσωπι- κό και υπό τις εύλογιες ενός θραχμά- νος, τον αφιέρωσαν στον Θεό του πυρός 'Αγκνι.

Κι' ο Σιντάρτα άρχισε να μεγαλώ- νη μέσα στο πατρικό βασιλικό ανάκτο- ρο. 'Η ζωή γι' αυτόν περνούσε ήσυχη και χαρούμενη. Τον χαιμόνα μένοντας μέσα σ'α ανάκτορος διάβαζε παλιά ιν- δικά ποιήματα της αγάπης και του πό- λέμου, 'Η έπαιζε την κιθάρα του που την

άκομπανιάρριζε μία γυναικεία φωνή από το διαμέρισμα των χορευτριών. Όταν ήταν καλός καιρός, έκανε βόλτες στους κήπους, έτρεχε στις λίμνες. 'Α, απούσε πολύ τ'ά ζωα κι' έτρεχε στο δάσος γι'ά ν' ακούση τις φωνές τους. Μά ωστόσο γρή- γορα άρχισε να υποφέρει. 'Ενοιωθε πως όλα τ'ά θνητα, άνθρωποι και ζωα, ήταν δυστυχισμένα. Πόθησε άμέσως να τ'α γιατρέψη από τους πόνους τους. Πώς έ- μως να τ'ό κάνει αυτό που άγνοούσε τις βαθύτερες αιτίες της δυστυχίας τους; Λυπώταν τους δούλους του, τ'α φυλακι- σμένα πουλιά, λυπώταν τ'α ζωα και τους ανθρώπους που τρώγονταν άναμεταξύ τους. Το χαμόγελο από τότε πέταξε από τ'α χείλη του.

Ο Σιντάρτα έρωτεύθηκε μίαν όμορφη πριγκίπισσα, που γρήγορα την παντρεύ- θηκε με όλες τις μεγαλοπρεπείς τελετές της θέσεώς του και της θρησκείας του. Παρ' όλες όμως τις χαρές και τις τελε- τές ο Σιντάρτα ήταν λυπημένος. Ο έ- ρωτας είχε γεμίσει μ'έν την καρδιά του, στην ψυχή του όμως δεν έφτανε καμιά μελωδία. Όταν βρισκόταν μόνος με την σύντροφό της ζωής του και φιλούσε τη δροσερή σάρκα της, ένοιωθε μ'ία τρομε- ρά μέθη, που δεν είχε καμμία γλυκύτη- τα μέσα της.

Ένα παιδί γεννήθηκε —δ Ραμπουλα —η παρουσία του όμως δεν έδιώζε την

μελαγχολία του. Θλιμμένη η γυναίκα του και μη μπορώντας να εξηγήση τη σ'άσι του Σιντάρτα, φιλούσε το παιδί της, ενώ τ'α μάτια της γέμιζαν δάκρυα

ΠΩΣ ΞΥΠΝΗΣΕ Η... ΘΕΟΤΗΣ ΜΕ- ΣΑ ΤΟΥ

Ένα πρωί, ο Σιντάρτα που βγήκε πε- ρίπατο, έκανε τρεις συναντήσεις που ή- σαν αποφασιστικές γι'ά τη ζωή του. Συ- ναντήσε ένα γέρο, ύστερα ένα λεπρό, γεμάτον πληγές και ύστερα έναν πεθα- μένο που τον ένταφίαζαν. Οι τρεις αυ- τές συναντήσεις ήσαν γι' αυτόν σαν μιά θεά αποκάλυψις, που του έδειξε τον σκοπό της ζωής του. Γύρισε τότε στα ά- νάκτορα κι' άφου κλείστηκε μέσα στο δωμάτιό του άρχισε να σκέπτεται. Το έ- διο βράδυ ένοιωσε γι'ά πρώτη φορά στην καρδιά του μ'ία παράξενη γαλήνη. 'Ετσι πήρε την απόφασί του. 'Ακροποδηί προ- χώρησε τότε κ' έπηγε στο συζυγικό δω- μάτιο: η γυναίκα του κοιμώταν πάνω στο μαλακό και μυρωμένο κρεβάτι τους, ενώ στη κοιλία τ'ο μωρό ήταν παραδο- μένο σ'α γλυκά του δνειρα. Κι' όμως έ- λα αυτά, γυναίκα, παιδί, πολυτέλεια, ά- νάκτορα θ'ά τ'α εγκατέλειπε όλα τ'ώρα ο Σιντάρτα. 'Αφού κούταξε και τους δυο γι'ά λίγο, έσκυψε και τους φίλησε άπα- λά. 'Υστερα βγήκε ήσυχα και πήγε στους σταύλους. Σ'έλλωσε μόνος του ένα άλο- γο και σε λίγο χανόταν μέσα στο σκο- τάδι της νύχτας. Είχε βρή τον προσοι- σμό του, ο οποίος ήταν η αναζήτησις της αλήθειας και η προσπάθεια της θερα- πείας του ανθρώπινου πόνου.

Ο Σιντάρτα ήταν τότε 29 έτων.

ΑΠΑΡΝΗΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Από καιρό τώρα ένας παράξενος προ- φήτης περιφερόταν στις πόλεις και σ'α χωριά. 'Ηταν νέος και η μορφή του εί- χε μ'ία θεία γαλήνη. Φορούσε ένα κιτρι- νο ρούχο και όλη μέρα γύριζε παντού, ζητώντας έλεημοσύνη. Δεν άργησε να μαθευτή ποιός ήταν: ήταν ο Σιντάρτα, που είχε εγκαταλείψει τ'α βασιλικά ανά- κτορά του. Με την διαφορά ότι από τό- τε που είχε γίνει ζητιάνος και προφήτης, είχε πάψει να είνε ο Σιντάρτα. Ούτε θυ- μώταν και αυτό το όνομά του και τώρα λεγόταν Κάκια. Φεύγοντας από τ'α ανά- κτορά του είχε μ'ή σ'ε ένα μοναστήρι βραχμάνων, όπου έμεινε λίγο καιρό με λετώντας ιερούς παπύρους. Κατόπι π'ε- ρασε αρκετά χρόνια με άσκητάς Ζού- σαν μέσα στο δάσος και δεν έκοθαν πο- τέ τ'α μαλλιά τους και τ'α νύχια τους και ήσαν βουτηγμένοι μέσα στην άκαθαρία και την αθλιότητα. Μερικοί άπ' αυτούς έμειναν ακίνητοι έπί χρόνια, άλλοι έκυ- νούσαν έπί μέρες, έπί βδομάδες, μέχρι εξατλήσεως, μέχρι τρέλλας. Ένας άλ- λος περπατούσε πάνω σε άναμμένα σί- δερα, χωρίς να δείχνη κανένα πόνο. Ο Κάκια γρήγορα όμως κατάλαβε ότι ό- λα αυτά δεν θ'ά τον ώδηγούσαν εκεί που ήθελε. Τους άφησε λοιπόν, αποφασισμέ- νος να αναζητήση την αλήθεια μέσα στην άνημέρη έρημική ζωή. Προχώρησε και έντελώς βαθεία μέσα στο δάσος, μακριά άναμμένα εύχυσια που ήταν μόνος του με τη φύσι. Τ'α ζωα τραβηγμένα από τη καλωσύνη της μορφής του πλησίαζαν να τ'α χαϊδέψη. Την ημέρα ο Κάκια σκεπτό- ταν: βιάζόταν ν' άνεβή στην κορφή της αλήθειας και της γνώσεως. Τη νύχτα κοι- μώταν χάρω στη γλ'όχη και με τη ζέστη και με το κρύο. Ξνερειούσαν. Και σ'όν ύπνο του έβρισκε τις λύσεις όλων των 'γιστι' που τον άπασχολούσαν. Κι' ο Κάκια, ύπνώνοντας, συλλογιζόταν: «Μη πως σ'α δνειρα θ'ά βρώ όλες τις πηγές της ανθρώπινης δυστυχίας.»

ΠΕΡΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΛΩΣΫ- ΝΗΣ.

ΠΡΟΣ ΤΗ ΝΙΡΒΑΝΑ

Σ'τα ογδόντα του χρόνια ο Βούδδας ένοιωσε τ'ο πλησίασμα του θανάτου. 'Ο- μως αποφάσισε να διώξη την άρρώστεια που τον ώδηγούσε σ' αυτόν, με την έ- σωτερική του δύναμι και να ξαναγύριση στη ζωή. Και τόν νίκησε: η άρρώστεια έφυγε!

Λίγο άργότερα, α'ι δυνάμεις του άρχι- σαν να τον εγκαταλείπουν πάλι, μ'α αυ- τή τη φορά χωρίς καμμία έλπίδα πιά. Τ'α τελευταία του λόγια ήσαν αυτά —τ'α ειπε προς τους μαθητάς του που έκλαι- γαν:

—'Υπομονή, φίλοι μου. Αυτό μόνο σας λέω: κάθε πλάσμα που έχει ψυχή και ά- νανέει, είνε φθαρτό.

Η νύχτα έφευγε. Η μορφή του είχε μ'ία άπειρη γλυκύτητα και τ'ο σώμα του λαμποκοπούσε από ένα θείο έσωτερικό φως, μεγαλειώδες, ανεξήγητο. Αυτό κράτησε ως την τελευταία του πνοή. 'Ο- ταν τ'ο στήθος τ'ο Βούδδα έμεινε ακίνη- το, τ'ο θείο εκείνο φως έσβυσε.

Τόν έθαψαν μπροστά στις ρίζες δυο μεγάλων δένδρων. Τότε μ'ία βροχή λου- λουδιών μυρωμένων άρχισε να πέφτη πά- νω σ'όν τάφο του: έκρυβε από τους άν- θρώπους την άνάστασί του και τη νέα αιώνια ζωή του στην Νιρβάνα...

μασία των δνειρών του. Και από την έ- ξηγησι αυτή των δνειρών του κατέληξε στη θεωρία του Βουδδισμού.

Το πρωί, ύστερα από τ'ο τέταρτο του δνειρο, που είχε δη πως βρισκόταν στην Νιρβάνα, ξύπνησε γεμάτος χαρά. Είχε νικήσει, είχε άπολυθερωθή από τ'ο κα- κό. Είχε γνωρίσει πιά τόν δρόμο που ό- δηγει σ'όν μυστικό θάνατο, στην άνα- παρξία, όπου λείπει κάθε πόνος. Είχε γί- νει ο Β ο ο δ δ ας, δηλαδή εκείνος που βλέπει τ'α πάντα μόνο με τ'α μάτια της ψυχής του. 'Η θεωρία του ήταν να κατα- νικήσουν οι άνθρωποι τις έπιθυμίες τους, που αυτές είνε η αίτια του πόνου και της δυστυχίας των. 'Αν ο άνθρωπος θ'α κα- τ'ώρυνε αυτό, κάθε πόνος του θ'α έξε- λιπε.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΟΥ «ΜΗ ΕΠΙΘΥΜΕΙΝ»

Ο Βούδδας τότε γύρισε στο Μπενά- ρες, όπου κατήχησε τους θραχμάνες και τους ανθρώπους στη θεωρία του αυτή, τ'ο «μη έπιθυμείν». Βρήκε πέντε ιερείς τ'ους όποιους, άφου έδιδε τη θεωρία του τους έξαπέλυσε παντού γι'ά να διδάσουν και να φωτίσουν τόν κόσμο έπ' όνόματί του. Χίλιοι θραχμάνι άμέσως τ'ο έδή- λωσαν πίστι και ο κόσμος έτρεχε να τόν ακούση διδάσκοντα. Ο Βούδδας γύρισε έτσι παντού κηρύττοντας και κάνοντας πιστούς της θρησκείας του έπί σ'αράντα όλόκληρα χρόνια. Τους έννεα μήνες τ'ο χρόνου γύριζε παντού και δίδασκε. Τους άλλους τρεις έμεινε στο Μπενάρες και ά- ναπαυόταν. Τόσο ο ίδιος όσο και όλοι οι μαθητάι του περνούσαν μ'ία ζωή φτω- χική και άσκητική. Κάθε πρωί έπί κε- φαλής των μαθητών του, γύριζε παντού κητώντας έλεημοσύνη, εύλογώντας κ' έ- κείνους που τόν έλεούσαν κ' εκείνους που τόν έδιωχναν. Οι πιστοί του όμως έλκυ- όμενοι από τ'α ειρηνικά λόγια του και την γλυκεία και ήρεμη μορφή του, π'λή- θαιναν εξακολουθητικά.

Ο Βούδδας έλεγε:

—Περιφρονήστε τους θεούς σας που δη- μιούργησαν τη δυστυχία στη γη. Περι- φρονήστε την καρδιά σας και τις έπιθυ- μίες σας.

Έλεγε ακόμη:

—Καθαρισθήτε έσωτερικά. Καθαρίστε την ψυχή σας. Διώξτε τις κακίες σας, τις έπιθυμίες και τους πόθους. Και μη κρατάτε μέσα σας παρ'ά την αγάπη. Γην αγάπη γι'ά όλα τ'ά θνητα που έχουν ψυχή.

Η θρησκεία —τ'ο έδωσαν όλοι— ήταν θρησκεία της αγάπης και της καλωσύ- νης.

ΠΡΟΣ ΤΗ ΝΙΡΒΑΝΑ

Σ'τα ογδόντα του χρόνια ο Βούδδας ένοιωσε τ'ο πλησίασμα του θανάτου. 'Ο- μως αποφάσισε να διώξη την άρρώστεια που τον ώδηγούσε σ' αυτόν, με την έ- σωτερική του δύναμι και να ξαναγύριση στη ζωή. Και τόν νίκησε: η άρρώστεια έφυγε!

Λίγο άργότερα, α'ι δυνάμεις του άρχι- σαν να τον εγκαταλείπουν πάλι, μ'α αυ- τή τη φορά χωρίς καμμία έλπίδα πιά. Τ'α τελευταία του λόγια ήσαν αυτά —τ'α ειπε προς τους μαθητάς του που έκλαι- γαν:

—'Υπομονή, φίλοι μου. Αυτό μόνο σας λέω: κάθε πλάσμα που έχει ψυχή και ά- νανέει, είνε φθαρτό.

Η νύχτα έφευγε. Η μορφή του είχε μ'ία άπειρη γλυκύτητα και τ'ο σώμα του λαμποκοπούσε από ένα θείο έσωτερικό φως, μεγαλειώδες, ανεξήγητο. Αυτό κράτησε ως την τελευταία του πνοή. 'Ο- ταν τ'ο στήθος τ'ο Βούδδα έμεινε ακίνη- το, τ'ο θείο εκείνο φως έσβυσε.

Τόν έθαψαν μπροστά στις ρίζες δυο μεγάλων δένδρων. Τότε μ'ία βροχή λου- λουδιών μυρωμένων άρχισε να πέφτη πά- νω σ'όν τάφο του: έκρυβε από τους άν- θρώπους την άνάστασί του και τη νέα αιώνια ζωή του στην Νιρβάνα...

ΚΛΟΝΤ ΑΡΑΕ

Μικρές ιστορίες
'Ο τρελλός

— Κυρά, έλεγε η ύπρετρία η 'Αννα σ'τη Μάρθα. Κακή ψυχή δεν έχω... 'Αλλά να δένω τέτοιες πληγές, δεν μου θαστάει η καρδιά.

—Εμένα πάλι δεν μου θαστάει η καρ- δια να βλέπω πλάσμα τ'ο Θεού να υπο- φέρη...

Η αλήθεια είνε πως ο Ντούλιας, ο «τρελλός» τ'ο χωριού, είχε μ'ία πληγή φριχτή σ'όν ώμο... Κάποια πετριά κοφή τ' άνοιξε τ'ο δέμα και όπως δεν τ'ο περιποι- ήθηκε καθόλου έγινε μ'ία πληγή πλατεία και συκαμερή...

Η Μάρθα τόν λυπήθηκε σ'άν τόν είδε να περναή σκυφτός, θογγώντας έλαφρά... Τόν φώναζε μέσα σ'όν σπ'ίτι, τόν κάθισε, έσκι- σε τ'ο ποικαμισο και τ'ούκανε έναν έπίδε- σμο όσο μπορούσε καλλίτερα... Είχε ένα θλέμμα πονεμένο ζώου, ο Ντούλιας. 'Ε- να από εκείνα τ'α θαλά, αβάσταχτα θλέμ- ματα, που ο πόνος τ'α κάνει ανθρώπινα...

—Νά σ' έβλεπε ο αφέντης, κυρά! Σκυ- λι θ'α γινόταν!

— Μήπως κάνω τίποτε κακό. 'Αννα ;

—Εναν φτωχό γεροκομώ...

—Αυτά δεν τ' ακούει ο αφέντης... 'Α, κυ- ρά! Τέτοια πέτρινη καρδιά πουθενά δεν είδα... Γιατί, κυρά, ο Θεός να σου δώση τέτοιον άντρα, εμένα ποδσαι πονετική.

—Σώπα, 'Αννα... Σώπα... 'Ετσι ήταν τ'ο γρατό μου...

Ο τρελλός άκουγε και φαινόταν να μ'ην καταλαβαίνει...

—'Ας τόν άνάπαυε ο Θεός, κυρά, να ήσυχάσης και σ'... θ'άπαιρνες άλλον άνδρα, της τάξης σου και της σειράς σου...

Η πιστή ύπρετρία συνέχιζε τόν εξά- ψαλμο έναντίον τ'ο Μπερνάρ, τ'ο άνδρός της Μάρθας. 'Ηταν ένας κτηνώδης, κακός, ζηλιάρης, μοχθηρός, πούκανε τη ζωή της Μάρθας σωστό μαρτύριο... 'Απ' τόν καιρό, μάλιστα, που κατάλαβε πως συμπαθούσε ένα όμορφο παλληκάρι που την λάτρευε από παιδί και που έλειπε σ'α ξένα σαν πανδρεύθηκε, έγινε θηρίο... Χει- ρότερος από θηρίο... Γιατί οι άνθρωποι ά- μα θάζονται να είνε κακοί, είνε χίλιες φορές πιο σκληροί...

Ο Ντούλιας περνούσε, κρυφά, κάθε μέ- ρα... Και η Μάρθα κάθε μέρα τόν περιποι- ούσαν... Όταν έκλεισε καλά η πληγή του, δεν ξαναφάνηκε...

—Κάνε καλό σ'ε τρελλά!, έλεγε η 'Αν- να... Τ'ο έχασε κιόλα...

—Τί περάζει; Δεν τ'όκαμα γι'ά να μου τ'ο χρωστάη... Μου πονούσε η ψυχή, γι' αυτό τ'όκαμα...

...Σ' ένα μ'ηνα, έφεραν τόν Μπερνάρ, τόν άνδρα της Μάρθας σκοτωμένο, σπ'ίτι. 'Ενα μεν'άλο λιθάρι κύλισε άπ' την κορ- φη τ'ο θουνοδ καθώς εδιδάβαινε ένα μο- νοπάτι, τόν χτύπησε κατακέφαλα και τόν άφησε σ'όν τόπο... Δεν τόν έκλαψε κανέ- νας. 'Αμα πέρασε κι' η διορία που όρι- ζει ο νόμος, η Μάρθα παντρεύθηκε αυτόν π' αγαπούσε...

Και κανένας δεν είδε τόν Ντούλια τόν τρελλό, που κούτταζε με χαρά τ'α χέρια του... τ'α χέρια που κούτησαν τ'ο θράχο που σκότωσε τόν Μπερνάρ...

ΓΚΟΥ'ΙΝΤΟ ΝΤΑΒΕΡΟΝΑ
— Ο —
ΤΟ ΛΑΘΟΣ

—Τόμπολα! Διαρρήξτε τ'ο φανερίο!...

ΥΠΟ ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

πολλὰς φιλίας τῶν ἁγίων, καὶ τῶν ἀδελφῶν
 ἀσχημικὴ δηλητηριάς τὴν κοινὴν γινώσκῃ!

φασίστη άτομα, τρασηχτηκε νωρίς στην κα-
μαρά της και δέν τόλμησε νά μιλήση στον
πατέρα της.

ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ Η' ΕΠΙΤΟΝ ΤΟ ΝΕΟ...

Πάλαψε τρεις ολοκληρωτές ξηρού
 λαιψε για να μπορῇ να ἀνέχεται όσο

μπορούσε πιδ εδγενικά τις έπισκέψεις και τὰ δώρα του άρραθωνιαστικού της.
Τρεις μήνες ολόκληροι είχαν περάσει και δέν είχε γράψει στον αγαπημένο της.
Τρία, τέσσερα γράμματα πού της έστείλε, έμειναν αναπάντητα.
"Η ψυχή της όμως είχε ξεχειλίσει από την αηδία της ζωής.
Τί κι' αν τον έδιωξε εκείνη την ήμερα τον άρραθωνιαστικό της; Τά κλάματα και τὰ παρακάλια του γονατιστού μπροστά στα πόδια της πατέρα της τη συγκίνησαν τόσο πολύ, πού έπρόσφερε τό κορμί της δλοκαύτωμα, θυσία στην πατρική άπαιτησι.
"Ερριξε την ψυχή της στο πένθος, στην αιώνια καταδίκη μιας πεθαμένης αγάπης.
Τί θάλεγε ο καυμένος, όταν θά λάβαινε τό γράμμα της; Πώς θά την έχαρηκτιριζε; Τί ώφελοϋσαν οι λέξεις «σ' αγαπώ», «δέν σε ξεχνώ», γραμμένες με δάκρυα και με λυγμούς;
Τό θέθαιο ήταν ότι εκείνη τον έχανε για πάντα, έχανε την πρώτη της αγάπη, έχανε την πραγματική χαρά της ζωής της.
"Από τὰ μάτια της έτρεχαν τὰ δάκρυα, τό στήθος της φούσκωνε από τούς λυγμούς.
"Έκανε τη κηδεία της!...
Θάφτηκε μόνη της!...
Πέθανε!...

Η Γιαπωνέζα

Ένας λυρικός ύμνος

Χάραζε ή αύγή, όταν πιά έξαντλημένη, σηκώθηκε από χάμω και πλησίασε τό κρεβάτι της.
"Ω, νά μην ξυπνούσε ποτέ πιά, ποτέ πιά!
"Αναστέναξε και τὰ θλέφρά της έκλεισαν βαρειά.

Εγκυκλοπαιδικά

Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΤΑΠΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ!

Δέν υπάρχει σπάνιο αντικείμενο πού νά μιν άγορασθ ή από "Αμερικανούς σέ οίανδήποτε τιμή. Σήμερα άγγέλλεται ότι απέκτησαν νέο θησαυρό. Τόν μεγαλείτερο τάπητα του κόσμου.
Οι "Αμερικανοί κατείχον ήδη έναν από τούς μεγαλείτερους τάπητες του κόσμου, στρωμένον στη μεγάλη αίθουσα του θεάτρου «Ρόξυ» της Νέας Υόρκης. Ο τάπης αυτός ζυγίζει δύο τόννους και για νά καθαρισθ ή δις του έτους άσασχολούνται 120 άνθρωποι με ισάριθμους ήλεκτρικούς άποροφητήρας της σκόνης.
Με τόν νέο, όμως, τάπητα ή "Αμερική κατέχει τό ρεκόρ, πού είναι δύσκολο νά καρριφθ ή. Ο νέος τάπης καλύπτει τόν μεγάλο προθάλαμο του ξενοδοχείου «Βάλντορφ "Αστώρι» και έχει μήκος 35 μέτρων επί 30. Κατασκευάσθηκε στην Τσεχοσλοβακία και για την κατασκευή του χρειάσθηκαν 200 ταπητουργοί εργάτες, οι οποίοι ήργάσθησαν επί δέκα χρόνια. Άποτελείται από 12 εκατομμύρια κόμβους.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ ΒΕΛΟΝΙΩΝ Σ' ΕΝΑ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ

Ποιός υπελόγισε ποτέ, πόσες βελονιές χρειάζονται για νά ραφτ ή ένα άνδρικό πουκάμισο; Κάποιος στατιστικός έν τούτοις είχε την περιέργεια αυτή και άφού έζήτησε πληροφορίες από διάφορες ράφτριες, σε πληρώθηκε νά καταρτίσ ηέν άνκριθή, κατάρθωσε νά καταρτίσ ηέν άνκριθή, καθώς ισχυρίζεται, στατιστικόν πίνακα.
Για ένα πουκάμισο, λοιπόν, άπαιτούνται 19.909 βελονιές. "Απ' αυτές 3.550 χρειάζονται για τό ράψιμο τών μανικετιών,

Μικρα οινηματα

Η συγγνωμη

—Ποιός είναι; φώναξε ο πάστορας καθώς ή ύπνρέτρια άνοιγε την πόρτα...
—Ένας μαύρος, κύριε, ο Τζιμ ο γίγαντας...
Ο πάστορ σηκώθηκε άπ' τό τραπέζι, και πέρασε στο χώλλ...
Ένας γιγάντιος μαύρος στεκόταν άπέναντί του... Στα χέρια κρατούσε μία ματωμένη άξίνα... Ο πάστορ κατάλαβε.
—Τζιμ... Έσύ!
—Κύριε πάστορ, δέν έφταιγα... Αυτός με πρόσθαλε πρώτος... Με χτύπησε στο πρόσωπο... Είδα κόκκινα... Μ' έπνιξε ο θυμός, κύριε πάστορ. Σήκωσε την άξίνα μου ται...
—Πώς ακριβώς έγινε;
—Γύριζα άπ' τη χώρα με τό κάρρο μου. Αυτός είχε τὰ φανόρια σβυστά...
—Σ' αυτοκίνητο ήταν;
—Ναι... Τρακάραμε σ' ένα σταυροδρόμι... Βγήκε θλαστήμωντας άπ' τ' αυτοκίνητο... Ήταν σκνίπα στο μεθούσι... Σάν είδε πώς ήμουν μαύρος, άγρίεψε περισσότερο. Σήκωσε τό χέρι και με μπάτισε δυο φορές... Πλάι μου ήταν ή άξίνα... Τού την κατέφερε κατακέφαλα... Με μιάς συνήλθα. Είπα νά φύγω κατά τὰ παρθένα δάση. Μά έπειτα θυμήθηκα την πόρτα σας, και τό «Καλώς ώρισες» πόνε γραμμένο... Κι' ήρθα...
Ο πάστορ τόν κούταζε με πιότερη συμπόνια παρά θυμό...
—Ήταν κακό αυτό πώκαμες Τζιμ... Πολύ κακό... Έβασες τό χέρι σου στο αίμα... Δέν τό περίμενα από σενα... Καί ποιος ήταν αυτός πού σκότωσε;
—Δέν τόν έξρω, κύριε πάστορ... Δέν τόν έχω ξαναδ ή...
—Τζιμ, εγώ θά σε κρύψω... Τό «καλώς ώρισες» στην πόρτα μου, είναι για τὰ παιδιά μου... Για δλα... Άμαρτωλά κι' εθασ...
Μία μεγάλη βοή άκούστηκε, πού πλησίαζε... Ήταν τό πλήθος πού έρχόταν ν' άπαιτήση τόν Τζιμ... Τό λυντάσριαμα ήταν άπ' τις σπάνιες διασκεδάσεις του... Ο πάστορ ο ίδιος άνοιξε την πόρτα...
—Τί θέλτε;
—Τό μαύρο, τό Τζιμ!... Σκότωσε έν λευκό στο σταυροδρόμι...
—Δέν είναι έδω!
—Λές μέματα! Τόν είζαν πού μπήκε έδω...
—Δέν είναι έδω!...
—Σκότωσε τό γυιό σου! Τόν δικό σου τό γυιό! Ντροπή νά κρύβης τό φονηά του γυιού σου!
Ο πάστορ έβαλε μία φωνή, κι' έτρεξε έξω... Πάνω σ' ένα πρόχειρο φορείο, κοιτόταν νεκρός ο μοναχογυιός του, ο Χάρρυ. Ήταν κακό ύποκείμενο, αυτό έν' αλήθεια... Έμεινε στη χώρα και ποτέ δέν κατέβαινε να ιδ ή τόν γέρο-πάστορα... Ποιός ξέρει για ποιό λόγο ξεκίνησε για τό χωριό.
—Τό κακόμοιρο τό παιδί μου, σκεφτόταν ο δύστυχος πατέρας. "Ισως νάχρόταν νά μου ζητήση συχώρεσι... Μετέφεραν τό νεκρό μέσα στο σπίτι.
—Τώρα πού έμαθες πώς ήταν ο γυιός σου, παραδосέ μας τόν Τζιμ!
Ο πάστορ, έμεινε λίγα λεπτά σιωπηλός.
—Δέν είναι έδω... Ξανάπε άργα, σαν νά πήρε την άπίφασί του.
Μά ξαφνικά ή πόρτα άνοιξε και έμφανίσθηκε ο Τζιμ:
—Τ' άκουσα δλα... Ψιθύρισε. Έδω είμαι! Παραδίνωμαι!
Και καθώς τό πλήθος, άγριεμένο, τόν παρέσυρε στον τόπο του μαρτυρίου του, γύρισε κι' είπε στον πάστορα:
—Άμα κάμετε καμμία προσευχή, για τό παιδί σας, λέτε πού και πού και τ' όνομά μου... Τ' όνομα του δύστυχου του Τζιμ πούγινε άθελά του δολοφόνος...
—Άλλοίμονο!, έλεγε ο πάστορ άργότερα στην ύπνρέτριά του. Άπόψε κλαίω τόν χαμό δυο παιδιών...

Μιά άρχαία φυλή άνθρωποςφάγων

Στην Χουέβλα, μία πόλι της Νοτίου "Ισπανίας, πού είναι γεμάτη από παλιά μοναστήρια, βρέθηκαν σέ μία βιβλιοθήκη μερικά συγγράμματα πανάρχαια, πού μάς δίνουν πολλές και ένδιαφέρουσες πληροφορίες για τη χώρα και τη ζωή τών Άμαζόνων.

ΜΙΑ ΦΥΛΗ ΠΟΥ... ΦΕΡΝΕΙ ΤΗ ΦΡΙΚΗ

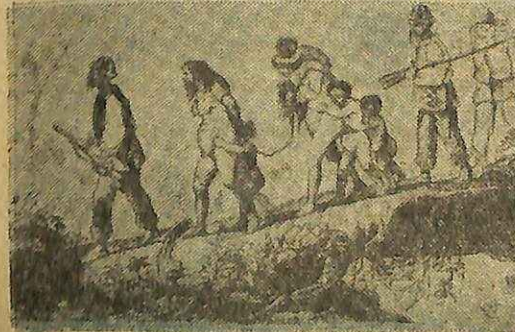
Οι κάτοικοι της περιοχής αυτής —καθώς τούλάχιστον άναφέρουν οι συγγραφείς τών βιβλίων— ήταν παλαιότερα οι πιο αιμοδρόμοι άνθρωποφάγοι και ίδιως έδειχναν έξαιρετική προτίμηση στη σάρκα τών λευκών ανθρώπων, την όποιαν άλλοτε προτιμούσαν ώμή κι' άλλοτε ψιμένη στη φωτιά.
Κυρίως, τὰ συγγράμματα πού άνευρέθησαν στη βιβλιοθήκη, μάς δίνουν έξαιρετικές λεπτομέρειες για τὰ ήθη και έθιμα μιάς φυλής τών Άμαζόνων, τών Τσιπινάμπας, πού στη γλώσσα τών Ιθαγενών της Νοτίου Άμερικής σημαίνει «ε-κείνος πού φέρνει τη φρίκη».

Η φυλή αυτή άποτελείται από μερικές εκατοντάδες άγριον με κτηνόμορφα πρόσωπα και έχουν πάντα στολισμένο τό κεφάλι τους με πολύχρωμα φτερά περιέργων και δλους δόλου άγνωστων στούς Εύρωπαίους πουλιών, πού βρίσκονται μόνο στα παρθένα δάση της Νοτίου Άμερικής.

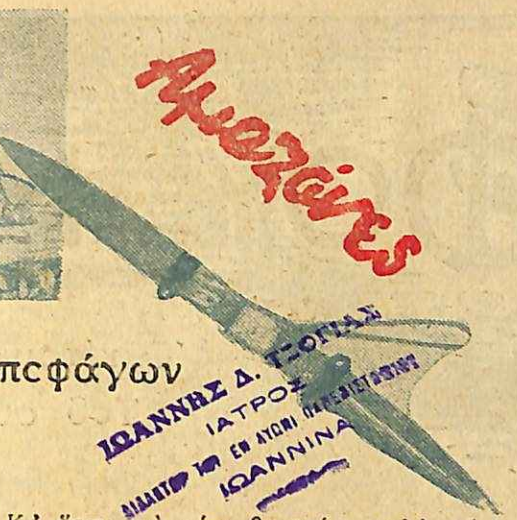
ΦΟΝΙΑΔΕΣ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΙΣΤΑΙ

Οι άνθρωποι αυτοί, πού πραγματικά φέρνουν τη φρίκη και τόν τρόμο άπ' όπου περάσουν, όπως λέει και τ' όνομά τους, ακολουθούνται πάντα από τις ήμιγυμνες γυναίκες τους. Έκείνοι κρατάνε τὰ σιδερένια τόξα τους, ένω οι γυναίκες τους φέρνουν κατόπιν τὰ βέλη πού τὰ έχουν βουτήξει προηγουμένως σ' ένα μυοστηριώδες δηλητήριο, πού κατασκευάζουν οι ίδιες από τό χυμό κάποιων χόρτων, πού φυτρώνουν στην περιοχή τους.
Άλλοίμονο στον λευκό πού θά συναντήσουν! Η τό βέλος τρυπάει τό κορμί του και ο θάνατος έπέρχεται άμέσως άπό δηλητηρίασι, ή τόν πνίχουν αϊχμάλωτο, όποτε τόν περιμένει άλλη, χειρότερη τύχη, γιατί θά γίνη τό θύμα μιάς πολύ μυστηριώδους θρησκευτικής τελετής, πού γίνεται ως εξής:

Ο αϊχμάλωτος φυλακίζεται και ταϊζεται καλά με χυμούς καρπών, πού έχουν την ιδιότητα νά παχαίνουν τόν άνθρωπο.

Άπο πού της φυλής τών Άμαζόνων αϊχμάλωτος.

Κι' όταν πιά γίνη θρεφτάρι καλό, τότε τό θύμα γυμνώνεται και τοποθετείται στο έσο μέρος, οι ιερείς του κόβουν τὰ μαλλιά και ο δήμιος τοξεύει με τὰ δηλητηριασμένα βέλη. Συγχρόνως οι μουσικοί παίζουν μία πρωτόγονη μουσική με την «Ζανούμπια», ένα όργανο πού μοιάζει με σάλπιγκα, και όλοι οι Ιθαγενείς χορεύουν γύρω-γύρω με άλαλαγμούς.
Όταν πιά τό θύμα έκπνεύσει, μερικοί ειδικοί και έντεταλμένοι για τη δουλειά αυτή, άλείφουν τό σωμα του θύματος με μέλι κι' άπάνω του ρίχνουν φτερά πολύχρωμα διαφόρων περιέργων πουλιών! Κατόπιν τό πώμα μεταφέρεται με χορούς και τραγούδια στη φωτιά, όπου ψήνεται και καταβροχθίζεται μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας άπ' τούς άνυπόμονους Ιθαγενείς.

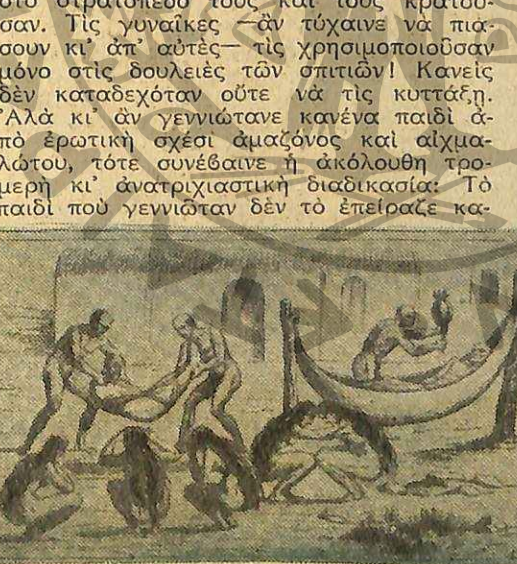
Όταν πιά τό θύμα έκπνεύσει, μερικοί ειδικοί και έντεταλμένοι για τη δουλειά αυτή, άλείφουν τό σωμα του θύματος με μέλι κι' άπάνω του ρίχνουν φτερά πολύχρωμα διαφόρων περιέργων πουλιών! Κατόπιν τό πώμα μεταφέρεται με χορούς και τραγούδια στη φωτιά, όπου ψήνεται και καταβροχθίζεται μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας άπ' τούς άνυπόμονους Ιθαγενείς.

ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΕΘΙΜΑ

Επίσης, στη χώρα τών Άμαζόνων γίνεται πολύ μεγάλη και περίεργη τελετή άν τύχη νά πεθάνη κανείς. Τότε ο νεκρός τοποθετείται, αντί για φέρετρο, σε μία πάνινη αιώρα. Οι γυναίκες γυμνές, με ξέπλεκα τὰ μαλλιά, κλαίνε, ένω οι άντρες τοποθετούν μέσα στην αιώρα, πλάι στο νεκρό, μία στάμνα με νερό, καπνόν και ένα τσιμπούκι. Όλα αυτά πιστεύουν ότι ο πεθαμένος θά τὰ πάρη μαζί του στον άλλον κόσμο, γιατί τού είναι άπαραίτητα!

ΤΙΜΩΡΟΙ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ

Κατά τις πληροφορίες πάντοτε τών βιβλίων, πού άνευρέθησαν, οι κάτοικοι της χώρας τών Άμαζόνων έξοθισαν παλαιότερα από ληστρικές επιχειρήσεις, πού έκαναν έναντίον τών γειτονικών συνοικισμών διαφόρων άλλων φυλών Ιθαγενών. Αϊχμαλώτισαν μερικούς, τούς μετέφεραν στο στρατόπεδό τους και τούς κρατούσαν. Τις γυναίκες —άν τύχαινε νά πιάσουν κι' άπ' αυτές— τις χρησιμοποιούσαν μόνο στις δουλειές τών σπιτιών! Κανείς δέν καταδεχόταν ούτε νά τις κυτάξη. Άλά κι' άν γεννιόταν κανένα παιδί άπό έρωτική σχέσι άμαζόνους και αϊχμάλωτου, τότε συνείβαινε ή ακόλουθη τρομερή κι' άνατριχιαστική διαδικασία: Τό παιδί πού γεννιόταν δέν τό έπείραζε κα-

Διαδικασία της ταφής τών νεκρών. Τό μοισα-

Καλλιτέχναι χωρίς... χέρια!

Η πρόοδος στις καλές τέχνες δέν είναι μονοπάλιο τών άρτιμελών ανθρώπων. Αυτό τούλάχιστον άποδείχθηκε από την επιηδειότητα πού παρουσιάζουν οι άδικηνη από τήν φύσι. Οι άνθρωποι χωρίς πόδια και χωρίς χέρια.

Μιά Έλβετις, δνόματι μίς Ράσεν, μολονότι ήταν χωρίς χέρια, έκανε μία πρώτη τάξεως καριέρα με τὰ πορτραίτα της και τις έλαιογραφίες πού έζωγράφιζε με τὰ πόδια!

Την ίδια έπιτυχία είχαν και τὰ έργα ένός άλλου... κοιλού ζωγράφου, του Βέλγου Λώρεν, πού πέθανε τό 1860. Έργαζόταν μ' εύσυνειδησία στην «Γκαλερί Άντονέρτ» αντιγράφοντας τὰ έργα τών μεγάλων δασκάλων με τὰ πόδια του!

Ο αριθμός τών χωρίς χέρια καλλιτεχνών πού είχαν ταλέντο ζωγράφου είναι άρκετά μεγάλος. Μετ' έν τών άλλων πρέπει νά αναφέρωμε και την περίφημη «μίσ Μπυφόν» πού έκέρδιζε χιλιάδες από τις ύπέρροχες μινιατούρες της πού τις σκάρωνε με τὰ πόδια της!

Παρομιώδης έχει μένινε ή περίπτωση του Τζών Βαλέριους πού μεταχειριζόταν τὰ πόδια του με έξαιρετική δεξιότητα. Ο «κοιλος» αυτός εγεννήθηκε στη Γερμανία τό 1667. Μπορούσε με τὰ πόδια του νά ξυρισθ ή, νά παίξη τούμπανο, και νά έφομαχήση. Επί πλέον ήταν και δεινός κολυμβητής.

Ο Μαθιού Μπούγκικγκερ, πού γεννήθηκε στην Νυρεμβέργη έπτά χρόνια άργότερα από τόν Βαλέριους, ήταν ένα κορμί και μόνο. Δέν είχε ούτε πόδια ούτε χέρια.

Όσοόσο ήταν δεινός καλλιγράφος και έξασκούμενος τό έπάγγελμα του πιανοδίου πωλητού κάρτ-ποστάλ, πού ζωγράφιζε ο ίδιος με τό...στόμα!...

*****
νένας. Τάφηναν νά μεγαλώση, ως πού νά γίνη τριών έτών, όποτε εγινότανε, προς τιμήν του μία θρησκευτική τελετή.
Ο δήμιος του έσπαζε τό κεφάλι μ' ένα σφυρί, κατόπιν τό έψηναν στη φωτιά κατὰ τόν τρόπο πού άνεφέρθη και καταβροχθίζόταν μπροστά στη μητέρα του, πού ήταν υποχρεωμένη νά παρακολουθ ή τό φρικτό θέαμα μέχρι τέλους.

Την ίδια τύχη είχε φυσικά κι' ο αϊχμάλωτος, με την διαφορά, ότι ο καθένας άπ' τούς έκτελεστικούς άπόσπασμα, για μεγαλείτερη έπισιμότητα, έκρεμοϋσε στο λαιμό του μιάν αλυσίδα από ανθρώπινα κόκκαλα και δόντια.

Αυτά είναι τὰ σπουδαιότερα και άγνωστά έως σήμερα μουσικά ήθη και έθιμα της ζωής τών Άμαζόνων, πού μάς δίνουν τὰ βιβλία πού άναφέραμε και πού έχουν γραφή την εποχή του Κολόμβου, από τούς πρώτους Ισπανούς, πού πήγαν άμέσως στην Άμερική μετά την άνακάλυψή της και τὰ είδαν με τὰ ίδια τους τὰ μάτια.

ΛΕΩΝ ΣΤΟΚ

Άπο... ες κατανιόμενοι στα έθνα της ήμερας

Ο κίτρινος εφιάλτης τῶν λευκῶν Τοῦ συγγραφέως Ζάξ Ρῶμερ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Κίνα ἔχει τὰ μεγάλα ἐθνικά μυστικά της. Γυρεύει νὰ τὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τὸν εὐρωπαϊκὸ πολιτισμὸν.

Μία μυστικὴ ὀργάνωσις ἔχει σχηματισθῇ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἑνὸς ὑαίματι ἀνθρώπου· τοῦ Φοῦ Μαν-τσού. Ὁ Φοῦ Μαντσού ἔχει στὴ διάθεσί του πολλὰ χρήματα, μεγάλη ἐξουσία καὶ βοηθοὺς τρομεροὺς.

Κάθε Εὐρωπαῖος πού προσπαθεῖ νὰ σηκώσῃ τὸ «ταραπέτασμα» γιὰ ν' ἀποκαλυφθῇ ἡ κινεζικὴ πολιτική, δολοφονεῖται ἀμέσως.

Αὐτὸ βάσει σὲ ἀνησυχίαν τὸν παγκοσμίου φήμης ἑστυνομικὸ Νέϋλαντ Σμιθ, ὁ ὁποῖος σπεύδει ἀπὸ τὴν Κίνα στὴν Εὐρώπην, ὅπου ἔχει ἐρθεῖ καὶ ὁ Φοῦ Μαντσού, γιὰ νὰ προφυλάξῃ ἀνθρώπους μεγάλης ἀξίας ἀπὸ τὸν ἐκδικητικὸ θάνατό τοῦ Κινέζου ἀρχηγοῦ.

Ὁ Σμιθ ἔχει γιὰ σύντροφό του τὸν Πέτρι, ἐπιστήμονα ἱατροῦ καὶ διηγηματογράφου.

Ὁ Πέτρι λοιπὸν διηγεῖται ὅλα τὰ περιστατικά, δὲλ-λὰ τὴν πάλιν, στήθεος πρὸς στήθεος, μετὰ τὸν κίτρινον ἀρχηγό.

Διαρκῶς ὅμως τοὺς ξεφεύγει. Ἐξουδετερώνουν πολλὰ μέσα τὰ ὁποῖα διαθέτει ὁ ἀόρατος σχεδὸν αὐ-τὸς ἀνθρώπος.

Ἐνα τελευταῖο περιστατικὸ τοὺς φέρνει ἐσπευ-σμένους σ' ἕναν παλιν πύργο, ἕνα ὠχυρωμένον σχε-δὸν φρούριο, τὴν Ἐρυθρὰ Τάφρον, πού ἔχει μεταβλη-θῇ σὲ κατοικία τοῦ ἱερέως Ἑλδαμ.

Ὁ Ἑλδαμ ἔζησε πολὺ στὴν Κίνα, πρωτοστάτης καὶ βοηθὸς σὲ διαμάχας Κινέζων, ὑπὸ τὸν πραγμα-τικὸν του ὀνόμα Πάρσον Ντάν. Ἐπέστρεψε ὅμως καὶ ζοῦσε ἡσυχῇ στὴν Ἐρυθρὰ Τάφρον μετὰ τὴν κόρη του Γκρέμπα Ἑλδαμ. Στὴν ἐξοχικὴ αὐτὴ κατοικία ὑ-πάρχει κι' ἕνας νέος, ὁ Ντέμπεν, ὁ ἀρραβωνιαστι-κὸς τῆς Μίς Ἑλδαμ.

Ὁ ἐφημέριος Ἑλδαμ καλεῖται νὰ πάῃ στὴν Κί-να καὶ ἀπὸ ὅ,τι καταλαβαίνει ὁ Σμιθ, ὅλες οἱ κλο-πές, ἀπόπειρες δηλητηριάσεως κ.λ.π. πού συμβαίνουν στὸν ἱερέα Ἑλδαμ, σκοποῦν νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ κἀνῃ αὐτὸ τὸ ταξίδι.

— Ἐπιμένω νὰ ἐγκαταλείψετε τὴν ἰδέαν αὐτὴ τοῦ ταξιδιοῦ σας στὴν Κίνα, τοῦ ἔλεγε ὁ Σμιθ.

— Ἐπιμένετε, κύριε;

— Μᾶλλον τοῦ σημείου νὰ σὰς ἐμποδίσω.

Ἡ συνομιλία τοὺς ἔπαυσε χαρκτηρὰ πολὺ ἐκ-νευριστικῶς.

Σιώπησαν.

— Νά, γιατί δὲν ἤθελα νὰ ζητήσω μὴν ἐπιστη-μὴ ἐπιβίωσι, εἶπε ὁ Ἑλδαμ, μετανοήσαντος πού φώ-ταζε τὸν Σμιθ νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ὑποθέσεως.

— Τὸ φάσμα τοῦ Κιτρίνου ἱνδύου, εἶπε τότε ὁ Νέϋλαντ Σμιθ, παίρνει σάρκα καὶ ὀστά κάτω ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

— Ὁ Κίτρινος Κίνδυνος!

— Μπορεῖτε νὰ κοροϊδεύετε ὅσο θέλετε, μετ' ἄλλους ὅμως, ὅχι μ' ἐμένα. Παίζετε μετ' τὴ φωτιά κύριε Ἑλδαμ.

Ὁ Ἑλδαμ ἀνέπνευσε ζωηρὰ κι' ἔβαλε τὰ χέρια στὶς τσέπες.

— Εἴσαθε πολὺ σκληρὸς στὴν εὐλικρίνειάν σας, κύριε Σμιθ, εἶπε Σὰς συγχάριον. Θὰ σκεφθῶ καὶ τὰ συζητοῦμε πάλιν σόριο.

Ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἐξερράγη ἡ θύελλα. Μᾶλλον τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἔνοιω-σα ποτέ μου μὴ τέτοια ἐντόπισσι τοῦ ἀ-ναμενόμενου κινδύνου. Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς «Ἐρυθρᾶς Τάφρου» ἦταν πικνωμένη ἀ-πὸ τὰ δηλητήρια τῆς Ἀσίας. Τὰ ἀναπνεύ-σαμε.

Καὶ μέσα στὴ σιωπὴ ἀκούστηκε μιά κραυγὴ, ἡ ἀπελπιστικὴ κραυγὴ μιᾶς γυ-ναίκας.

— Θέλει μου, εἶπε ἡ Γκρέμπα! μούγγρισε ὁ Πέτρι.

ποπτεύεσθε;

—Θὰ σὰς φαίνωμαι ἴσως ἀνόητα νη-ρική, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μας, ν. προφυλάξεις πού λαθαίναμε εἶχαν παρα-λύσει. Ὑπάρχει ἀρὰ γε κανέναν πού νὰ μπορεῖ νὰ σκαρφαλώσῃ στὸν τοῖχο με-χρὶ τὸ παράθυρο; Κανέναν πού νὰ εἶνε ψηλὸς καὶ ἀδύνατος;

Γιὰ μιά στιγμὴ δὲν ἀπάντησα.

Μελετοῦσα τὴ φυσιογνωμίαν τῆς ὁμορ-φῆς αὐτῆς νέας, ἔβλεπα τὰ γκρι-μπλέ μάτια τῆς πού ἦσαν καρφωμένα πάνω στὰ δικά μου.

Δὲν ἦταν νευροπαθῆς.

Ἡ ὄψις τῆς ἦταν καθαρὴ καὶ ὁ λα-μός της ἠλιοκαμένος.

Εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ μιᾶς νέας Ἀρτέμιδος.

Καμμιὰ ἀναιμικὴ κατάστασις, πού νὰ μπορῇ νὰ κἀνῃ ὄνειρα τρομαχτικά, προ-ερχόμενα ἀπὸ ἐφιάλτας.

Εἶχε τρομάξει.

Ποῖος ἄλλος στὴ θέσι τῆς δὲν θὰ εἶχε πάθει τὸ ἴδιο;

Μονάχα ἡ ἰδέαν ὅτι ἕνα μυστηριώδες πρόσωπο περιφερότανε στὴν «Κόκκινη Τάφρον», χωρὶς νὰ υπολογίσωμε ὅτι εἶχε καὶ γκριζὰ γατίσια μάτια, αὐτὸ ἀρκοῦ-σε νὰ τρομάξῃ μὴ νευρική γυναῖκα.

—Μήπως εἶδατε τίποτε ἄλλο τὸ πιὸ συγ-κεκριμένο, δεσποινίς;

Καὶ πάλι ἐδίστασε.

Κατέβασε τὰ μάτια τῆς καὶ σταύρωσε τὰ χέρια.

—Ὅταν ὁ πατέρας ἐξύπνησε καὶ με-ρώτησε γιατί ἐχτύπησα τὸν τοῖχο, ἐκύτ-ταξα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Τὸ φεγγάρι μι-σφώτιζε τὸν κῆπο. Στὴν ἀκρὴ αὐτῆς τῆς σκιάς, ἕνα πρᾶγμα σκοῦρο, ριγωτὸ μετεκινεῖτο.

—Τί ἀνάστημα;

—Προχωροῦσε τόσο γρήγορα πού δὲν μπορούσα καλὰ νὰ τὸ διακρίνω. Ἐνα-μὴν μέτρο περίπου.

—Ἀκούσατε θόρυβο;

—Ἐνα θόρυβο φύλλων στὸ δάσος, τί-ποτ' ἄλλο.

Σταμάτησε. Ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς ἀπέ-ναντί μου ἦταν μεγάλη γιὰ νὰ μοῦ ἐξο-μολογῇται τόσο ἀνοιχτά.

—Ἐξηγήστε μου γιατί ξυπνήσατε, στὸ τραῖνο χθές, ἐνῶ ὁ πατέρας σας ἐξακο-λουθοῦσε ἀκόμα νὰ κοιμάται;

—Εἴχαμε πῆ καφέ στὸ μπουφέ τοῦ σταθμοῦ. Ἀσφαλῶς. Ἀσφαλῶς θὰ εἶχαν βάνει μέσα ναρκοτικό. Γιατὶ ἐγὼ μόλις ἀγγίξα τὸν καφέ μου. Εἶχε μιά παράξε-νη οὐσία. Ὁ πατέρας μου ὅμως, ἕνας ταξιδιωτὴς παλῆς, σκληραγωγημένος, ἀδειασε τὸ φλυτζάνι του μέχρι τὴν τελευ-ταία σταγόνα!

Ὁ κύριος Ἑλδαμ μᾶς ἐφώνασε.

— Γιατρέ, εἶπε γρήγορα ἡ νέα, τί νο-μίζετε ὅτι θέλουν νὰ κάνουν τὸν πατέρα μου;

—Ἀ, εἶπα, αὐτὸ θέλω νὰ μάθω κ' ἐ-γώ.

—Σκεφθῆτε, σὰς παρακαλῶ, σ' αὐτὰ πού σὰς εἶπα. Σὰς βεβαίω ὅτι κατ' ὀ-πάρχει ἐδῶ στὴν περιφέρεια, στὸ σπῆι-μας, κάτι, κάποιος πού πηγαίνει κ' ἐρ-γεται παρ' ὅλες τῆς προφυλάξεις πού ἔ-

χομε λάθει. Ὁ Καῖσαρ, ὁ σκύλος, τὸ ἐξέ-ρει! Ἀκούστε τον! Τρεῖς μὲ τέτοια δύ-ναμι τὴν ἀλυσίδα του πού πάει νὰ τὴν σπᾷσῃ.

Καθὼς ἐφθάναμε στὸ ἰσόγειο τὰ οὐρ-λιάσματα τοῦ σκύλου πλημμυροῦσαν τὸ σπῆι. Ἐπίσης ἀκούγαμε καλὰ τὸ θόρυ-βο πού ἔκανε ἡ ἀλυσίδα πού τὴν τρα-βοῦσε γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ.

Ἐπῆγα γιὰ λίγο στὸ δωμάτιο τοῦ Σμιθ. Ἐπῆγα νὰ ἐρχότανε μετὰ μεγάλα βήματα πάνω-κάτω στὸ δωμάτιο, καπνί-ζοντας διαρκῶς τὴ πίπα του.

—Ὁ Ἑλδαμ ἔχει φίλους σοβαροὺς στὴ Κίνα, εἶπε. Ἡ ἐπίθεσι στὸ τραῖνο μαρτυρεῖ ὅτι δὲν θέλουνε νὰ χάνουν τὸν καιρὸ τους. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀπουσία του στὸ Λονδίνο φαίνεται ὅτι ἐδῶ ἐτοι-μασαν κάποια παγίδα. Ἀσφαλῶς κάτι θὰ ἔχουν προετοιμάσει μετὰ τὴν προὑπόθε-σι ἀν γλύτωνε ἀπὸ κεῖ νὰ ἐπιτύχουν ἐ-δῶ.

—Μὰ τί νὰ ἔχουν προετοιμάσει;

—Ἐδῶ εἶνε ὅλο τὸ ζήτημα! Ὁ θάνα-τος τοῦ σκύλου μέσα στὸ δάσος εἶνε ἡ ἀπόδειξις, ὅχι ὅμως καὶ ἡ ἐξήγησις.

—Φαντάζεσαι πὼς κανέναν ἀπεσταλμέ-νο τοῦ Φοῦ Μαντσού βρίσκεται στὸ ἐ-σωτερικὸ τῆς «Κόκκινης Τάφρου»;

—Ἀδύνατον, Πέτρι. Ἴσως νὰ σκέπτε-ται τίποτα μυστικὴς εἰσόδου. Δὲν ὑπάρ-χουν. Ὁ Ἑλδαμ ἐξιχνίασε θῆμα πρὸς βῆμα τὸ ἔδαφος. Δὲν ἀφήσε οὔτε τρύπα.

Ὅσο γιὰ τὸ τοῦνελλ πού ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὴν τάφρον, ἂ, αὐτὸ μὴ τὸ σκέπτεσαι. Τὸ σπῆι εἶνε χτισμένο πάνω σὲ μιά με-γάλη τοιμεντένια μάζα, εἶδα τὸ σχέδιον. Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἄλλη εἰσόδος ἢ ἐ-ξόδος παρὰ μονάχα ἀπὸ τὴν πέτρινη σκάλα. Ἀλλὰ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, τό-τε, πὼς σκοτώθηκε ὁ σκύλος;

Ἐκοῦνησε τὴν πίπα στὴν ἀκρὴ τοῦ πα-ραθύρου.

—Δὲν τὰ βλέπω τόσο καθαρά.

—Οὔτε κ' ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Σμιθ.

Ὁ κίνδυνος εἶνε πολὺ πιὸ μεγάλος στὸ Νόρφυλκ παρὰ στὸ Λονδίνο.

Τὶ θέλουν ἀρὰ γε νὰ κάνουν;

Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος μετὰ τὰ ἐργαλεῖα στὸ τραῖνο.

Ποῖα ἐργαλεῖα;

Ἡ ἐμφάνισις τῶν πράσινων ματιῶν μέ-σα στὴ νύχτα.

Μήπως ἦσαν τὰ μάτια τοῦ Φοῦ Μαν-τσού;

Μήπως τὸ σχέδιον ἐνέργειας ἀπαιτοῦσε τὴν προσωπικὴ συνέργειαν τοῦ κυρίου;

—Θὰ θέλῃ ἴσως νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀνα-χώρησι τοῦ Ἑλδαμ, δίχως ὅμως νὰ τὸν σκοτώσῃ.

—Ἐτοί φαίνεται. Θὰ ἔχῃ λάθει ἴσως ὁδηγίαν νὰ τοῦ χάρισῃ τὴ ζωὴ. Ὁ Θεὸς ὅμως νὰ προφυλάξῃ τὸ θυμὸ τῆς κινεζι-κῆς προστασίας!

Ἐπῆγα στὸ δωμάτιό μου. Δὲν ἐξεντύ-θηκα. Κάθησα σὲ μιά πολυθρόνα.

Ἐῖχα δὴ τὸν τρομερὸ Φοῦ Μαντσού, τὰ μάτια του, τὰ πράσινα μάτια του καὶ δὲν μπορούσαν νὰ ἐξαλειφθοῦν ἀπὸ τὴ μνή-μη μου.

Ἡ ἰδέαν ὅτι μπορούσαν καὶ πάλιν νὰ ἐμφανισθοῦν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ μετὰ ἀ-νησυχίας.

Τὰ οὐρλιάσματα, τὰ γαυγίσματα τοῦ σκύλου δὲν σταματοῦσαν.

Κ' ἐνῶ ὅλα σιωποῦσαν μέσα κ' ἐξω ἀ-πὸ τὸ σπῆι, ἡ φωνὴ του ὑψωνότανε μέ-σα στὴ νύχτα τρομερῇ, φρικιαστικῇ.

Ἐκύτταξα ἐξω πρὸς τὸν κῆπο.

Τὸ δάσος σχημάτιζε ἕνα σκοτεινὸ μπου-κέτο.

Τὸ φεγγάρι ἔλαμπε σ' ἕναν οὐρανὸ χωρὶς σύννεφα.

Ὁ ἀέρας ἦταν θερμὸς καὶ γεμάτος ἀ-πὸ τῆς μυρωδιᾶς τῆς ἐξοχῆς.

Μέσα σὲ κείνὸ τὸ δάσος ἀπέναντι ὁ σκύλος τοῦ Ντέμπου βρῆκε ἕναν ἀνεξή-γητο θάνατο.

Ἐκεῖ μέσα τὸ μυστηριώδες πρᾶγμα πού εἶδε ἡ Μίς Ἑλδαμ ἐξηφανίσθη.

Ποῖα ἦταν αὐτὸ τὸ μυστικόν;

Τὸ γαυγίσμα αὐτὸ ὁμῶς γέννησε μέ-σα μου ἕνα σαρρὸ ἐνδοιασμοῦ.

Ἐκύτταξα τὸ ρολόγι μου.

Ἦταν μεσάνυχτα καὶ εἴκοσι.

Καθὼς ξανάβαζα τὸ ρολόγι στὴν τσέ-πη, τὸ σκυλὶ ξανάρχισε νὰ οὐρλιάζῃ. Πιο δυνατὰ, πιὸ τρομαγμένα.

Ὁρλιάζε καὶ θορυβοῦσε γύρω του.

Ὁ θυμὸς του τώρα ξεποτοῦσε πιὸ δυ-νατά.

Ἀπὸ τὸ θόρυβο πού ἔκανε γύρω του φαινόταν ὅτι γύρευε νὰ σπᾷσῃ τῆς ἀλυ-σίδας.

Ἦταν ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ πού ἔσκυψα ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ δῶ, πού λευτερώ-θηκε, ἔσπασε τῆς ἀλυσίδας.

Ἀκούσα πού ἔπεσε πάνω στὸ ξύλινο σπιτάκι του μετὰ δύναμι.

Ἐπηκολούθησε μιά γοερὴ κραυγὴ...

Τὶ ἦταν πάλιν ἡ κραυγὴ αὐτή;

Δὲν προήρχετο ἀσφαλῶς ἀπὸ τὸν σκυ-λό.

Ποῖον νὰ ἐκυνηγοῦσε ἀρὰ γε τὸ σκυλί;

Πότε μπῆκε μέσα στὸ δάσος;

Δὲν μπορῶ νὰ τὸ πῶ.

Δὲν εἶδα ἵχνος σκύλου ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού προσπέρασε τὸ φωτισμένο μέρος τοῦ κήπου καὶ χάθηκε μέσα στὸ δάσος.

Ἐνας ἐλαφρὸς θόρυβος μ' ἔκανε νὰ στρίψω τὸ κεφάλι.

Δὲν ἤμουν ὁ μόνος θεατὴς τῆς σκηνῆς αὐτῆς.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

στῶντας ἕνα φανάρι καὶ ἕνα πιστόλι.

Ἦταν ὁ ἱερεὺς Ἑλδαμ.

Τὸν ἀνεγνώρισα τὴ στιγμὴ πού χωνό-τανε μέσα στὸ δάσος κυνηγώντας τὸ σκυλὶ.

Ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Σμιθ.

—Ἐπιστρέψετε, επιστρέψετε, Ἑλδαμ!

Ὁρμήσα στὴ σκάλα.

Ἡ πόρτα τοῦ πάρκου ἦταν ἀνοιχτή.

Ὁ σκύλος φαίνεται ὅτι πάλευε μέσα στὸ δάσος.

Περνώντας ἀπὸ τὸν κῆπο, ἔπεσα πάνω στὸν Σμιθ, ὁ ὁποῖος ἦταν καθ' ὅλα ντυ-μένος.

Εἶχε πηδήσει ἀπὸ τὸ παράθυρο.

—Εἶνε τρελλός! Ὁ Θεὸς ξέρει τί νὰ κρύβεται ἐκεῖ μέσα. Δὲν ἔπρεπε νὰ πάῃ μόνος του.

Ἀρχίσαμε νὰ τρέχαμε πρὸς τὴ διεύ-θυνσι τοῦ φαναρίου.

Ἡ πάλιν ἐσταμάτησε ξαφνικά.

Σκουντουφλώντας ἀπὸ θάμνο σὲ θά-μνο φθάσαμε κοντὰ στὸν ἱερέα, ὁ ὁποῖος εἶχε γονατίσει στὸ ἔδαφος.

Σήκωσε ἐπάνω μας τὰ ὑγρά του μά-τια.

—Κυττάξτε! εἶπε.

Τὸ σῶμα τοῦ σκύλου βρισκότανε ἐκεῖ μπροστὰ μας.

Ἦταν τρομερὸ νὰ σκέπτεται κανεὶς, ὅτι τὸ τολμηρὸ αὐτὸ ζῶον εὗρηκε ἕνα τέ-τοιο τέλος.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

Ἐφαχναν νὰ δροῦν τὰ ἴχνη μέσα στὸ δάσος.

Όταν μιλά... Σε μιὰ σπηλιά...

—Δέν θά τὸ ξεχάσετε, ὑποθέτω, πὼς αὐριο ἀπὸ τὰ
ξημερώματα ἀρχίζει τὸ μεγάλο κυνήγι;

—Νὰ τὸ ξεχάσω;

—Γιατὶ ὄχι; Θά'νε τόσο φυσικὸ αὐτὸ γιὰ σὰς. Ποιὸς
ξέρει ποὺ θά μπλέξετε ἀπὸψε πάλι, σὲ ποιά μπάρ θά
καταφύγετε μ' αὐτὴν τὴν αἰώνια πλῆξι σας.

—Μις "Εμμου!...

—"Ὁχι δά! Μὴ διαμαρτύρεσθε! Εἶνε ἄλλωστε κοινὸ
μυστικὸ ὄλα αὐτά. Μιὰ ἐβδομάδα ποὺ ἔχομε στὸν πύργο
τοῦ λόρδου Μάλκομ, οὔτε μιὰ βραδυὰ δὲν ἐκοιμηθή-
κατε πρὶν ἀπὸ τὰ ξημερώματα. "Ετσι δὲν εἶνε;

—"Ὁ Τζὼν Στόκ χαμογέλασε.

—"Ὡστε μοῦ κάνετε τὴν τιμὴ νὰ ζητᾶτε νὰ μάθετε
πὼς περνᾶω τὶς νύχτες μου; ρώτησε.

—Καθόλου! ἔσπευσε νὰ διαμαρτυρηθῇ ἡ "Εμμου Μόρ-
ρισον. "Απλούστατα, τὸ ξέρω ὅπως τὸ ξέρουν καὶ ὅλοι
οἱ προσκεκλημένοι τοῦ λόρδου Μάλκομ. "Ὅλοι λένε πὼς
ὅταν ἀποσυρῶμεθα στὰ διαμερίσματά μας, ἐσεῖς παίρ-
νετε τὴν κοῦρσα σας κ' ἐξαφανίζεσθε. Λένε ἀκόμα πὼς
τὸ πρῶτ' σὰς φέρνει... μονάχη της. "Εχει φαίνεται συνη-
θίσει τὸ δρόμο.

Γέλασε μ' ἐκεῖνο τὸ κρυστάλλινο γέλιο της, ποὺ τὴν
ἔκανε πιδ γοητευτικὴ.

— Τώρα πρέπει νὰ τὰ θάλω μὲ τὴν κοῦρσα μου, μις
"Εμμου. Φαίνεται πὼς αὐτὴ τὰ διαδίδει ὅλα.

—"Ισως, λοχαγέ. Πάντως σὰς ὑπενθυμίζω πὼς τὰ
ξημερώματα θά'ρχισι τὸ κυνήγι. Λένε πὼς εἰσθε ἀπὸ
τοὺς καλλίτερους κυνηγοὺς καὶ πὼς ἔχετε κυνηγήσει
ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ θηρία στὶς "Ινδίες. Βέβαια, οἱ ἀλε-
πούδες ποὺ θά κυνηγήσωμε αὐριο δὲν θά εἶνε θηρία...
"Ὡστόσο ἔχει καὶ τὸ κυνήγι τοὺς κάποιο θέλγητρο...

—Καὶ μάλιστα ὅταν γίνεται μὲ μιὰ τόσο ὁμορφὴ συν-
τροφία... τὴν διέκοψε ἐκεῖνος.

Τὰ μάτια τῆς νέας ἀστράψαν.

—Εἴμαστε τόσο πολλοί, ὥστε ἀσφαλῶς θά βρῆτε ἐν-
διαφέρον στὴ συντροφία μας...

—"Ὁ Τζὼν Στόκ ἐπρόσθεξε ἕναν ἐλαφρὰ εἰρωνικὸ τόνο
στὴ φωνή τῆς νέας μὰ δὲν εἶπε τίποτα.

Περιωρίσθηκε μόνο νὰ φέρῃ τὸ χέρι της στὰ χεῖλη
τοῦ καὶ νὰ τὴν καληνυχτίσῃ.

—Θεέ μου! τί παράξενος τύπος αὐτὸς ὁ λοχαγός! ἔ-
λεγε ἀπὸ μέσα της ἡ "Εμμου Μόρρισον, καθὼς ἐπῆγαινε
στὸ διαμέρισμά της. Θά'λεγε κανεὶς πὼς δὲν ἐνδιαφέ-
ρεται γιὰ τίποτε ἄλλο σ' αὐτὸ τὸν κόσμο παρὰ γιὰ τὸ
οὔτις του!...

Καὶ δὲν εἶχε ἄδικο νὰ τὸ νομίζῃ αὐτὸ.

—"Ὁ Τζὼν Στόκ, τριανταπεντάρης, εἶχε ζήσει δέκα ὁ-
λόκληρα χρόνια στὶς "Ινδίες.

Εἶχε πᾶν νεαρὸς ἀνθυπολοχαγός, μόλις βγῆκε ἀπὸ
τὴ σχολή, καὶ γυρνοῦσε ἀπὸ κεῖ λοχαγός, ἀνδρας πιά,
μὲ πρόσωπο ἡλικοκαμένο καὶ μὲ μιὰ διαρκὴ πλῆξι, ποὺ
τοῦ ἐθάραινε τὴν καρδιά.

—Εκεῖ κάτω εἶχε ζήσει μιὰν ἐντονη ζωὴ, πότε πολε-
μῶντας μὲ ἰνδικὰ φυλὰς ποὺ ἐπαναστατοῦσαν καὶ πότε
κυνηγώντας τίγρεις καὶ λιοντάρια μέσα στὰ παρθένα
δάση.

Δὲν βρῆκε καιρὸ ν' ἀγαπήσῃ μιὰ γυναῖκα καὶ σχε-
δὸν οὔτε τὸ σκεπτότανε.

Εἶχε συνηθίσει τὸ οὔτις κ' ἡ συνήθειά του αὐτὴ τὸν
ἀκολουθοῦσε κ' ὅταν μετετέθη στὴν "Αγγλία.

Καὶ τώρα, χρησιμοποιοῦντας τοὺς τρεῖς μῆνες ἀδεια
ποὺ εἶχε πάρει, εἶχεν ἔρθει στὸν πύργο τοῦ φίλου τοῦ
λόρδου Μάλκομ γιὰ τὸ φθινοπωρινὸ κυνήγι, περνοῦσε
τὶς ἀπογευματινὲς του ὥρες στὰ σαλόνια —ὅπου ἐπλητ-
τις μὲ τὶς κοσμικὲς συναναστροφές— καὶ τὰ βράδια τοῦ
στὰ μπάρ τῶν κοντινῶν κωμπούλεων, ἀπ' ὅπου γυρ-
νοῦσε τὰ ξημερώματα...

★

Τάλλο πρῶτ', ἡ "Εμμου Μόρρισον ἐύπνησε νύχτα ἀ-
κόμη.

Τὰ τελευταῖα ἀστρά λάμπανε στὸν οὐρανὸ, ποὺ τὸν
ἐσκέπαζαν ἀνάλαφρα σύννεφα.

Πλησίασε στὸ παράθυρο, τράβηξε τὶς κουρτίνες κ' ἐ-
κύτταξε ἔξω.

—"Ισως νά'νωμε καὶ βροχή, ἐσκέφθηκε.

—"Ἡ ματιά της πλανήθηκε στὸ ἀπέραντο πάρκο, στὶς
πυκνὲς δενδροστοιχίες τῶν πανύψηλων δέντρων μὲ τὰ
καταπράσινα φυλλώματα, ποὺ φαίνονταν σκοτεινὰ στὸ
λουκαυγές.

Κύτταξε ἔπειτα στὴ μεγάλη στρογγυλὴ αὐλὴ τοῦ
πύργου.

—Ενας ἀνθρώπος, φορῶντας στολὴ ἵππασίας, ἔκανε
βῆματα καὶ χτυποῦσε μὲ τὸ μαστίγιό του τὶς λουστρί-
νες τοῦ ὑπόγειου.

... ἡ καρδιά ...σ' ἕνα δάσος...

κὸς αὐτὸς κυνηγός, ποὺ σηκώθηκε νύχτα, πρὶν ἀκόμη
ἀπὸ τοὺς ἱπποκόμους κ' ἀπὸ τοὺς ὑπηρετὲς μὲ-τὰ σκυ-
λιά;

Κόλλησε τὸ πρόσωπό της στὸ τζάμι τοῦ παραθυριοῦ,
γιὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ ἀγνωστος σήκωσε τὸ κεφάλι τοῦ
πρὸς τὸ μέρος της, τὴν εἶδε κ' ἐβγαλε τὸ σκληρὸ γκρί-
ζο καπέλλο τοῦ.

—"Ὁ λοχαγός! ψιθύρισε, κοκκινίζοντας ἀπὸ μιὰν ἀ-
νεξήγητη ταραχή.

—"Ἦταν πραγματικὰ ὁ Τζὼν Στόκ ποῦ, μὲ τὸ αἰώνιο
ταιγάρου τοῦ καρφωμένο στὴν ἀριστερὴ γωνία τῶν χει-
λιῶν του, ἔκοβε βόλτες στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου, προσμέ-
νοντας νὰ συγκεντρωθῇ ἡ συντροφία γιὰ τὸ κυνήγι...

★
—"Ὅταν οἱ ὑπηρετὲς ἐσάλπισαν στὰ βούκινά τους κ' ἐ-
ἀπολύθηκαν οἱ δεκάδες τὰ λαγωνικά, κ' οἱ κυνηγοί,
ἄντρες καὶ γυναῖκες, ὤρμησαν μὲ καλπασμὸ πίσω ἀπὸ
τὶς πρῶτες ἀλεπούδες ποὺ ἐσηκώθηκαν, ἡ "Εμμου φρόν-
τισε νὰ φέρῃ τ' ἀλόγο της πλάι στὸ αἶγιο τοῦ λοχαγοῦ.
Τὰ δυὸ ζῶα καλπάζανε μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ, μέσα στὰ
λειβάδια.

Κόψανε τὸ δρόμο τους, ὅταν φτάσανε στὰ πρῶτα δέν-
δρα τοῦ πυκνοῦ δάσους.

Οἱ ἄλλοι κυνηγοὶ εἶχανε σκορπίσει τριγύρω. "Απὸ
μακριὰ ἀκούγονταν τὰ γαυγίσματα τῶν σκυλιῶν.

—"Ἡ "Εμμου κράτησε τὸ ἀλόγο της.

—"Ενα ταιγάρου; τοῦ εἶπε.

—"Εβγαλε τὴν χρυσὴ του ταμπακέρα καὶ τῆς ἐπρόσ-
φερε.

—Εσκυψε ἀπάνω στὴ σέλλα τοῦ, γιὰ ν' ἀνάψῃ καὶ
τοῦ εἶπε, χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ:

—Τόσο πρῶτ'; "Ὁμολογῶ πὼς παραξενεύθηκα ὅταν
σὰς εἶδα. Μὰ πότε πέσατε νὰ κοιμηθῆτε, λοιπόν, ἐσεῖς;

Χαμογέλασε.

—"Απλούστατα, δὲν ἐκοιμήθηκα καθόλου, τῆς εἶπε.

—Πῆγατε βέβαια πάλι στὸ μπάρ.

—"Ασφαλῶς! ἔκαμε, μ' ἕνα ἀδιόρατο χαμόγελο στὰ
χεῖλη. Μόνο ποὺ γύρισα κάπως ωρίτερα, ἀλλάξα, βγῆ-
κα ἔξω...

Μιὰ χονδρὴ σταλαγματιὰ βροχῆς, ποὺ ἔπεσε στὸ
πρόσωπό του, τὸν ἔκαμε νὰ κυττάξῃ ψηλά.

Βαρεῖα, κατάμαυρα σύννεφα σκοτεινιάζαν τὸν οὐ-
ρανὸ. Πύκνωναν γοργὰ, κατέβαιναν γεμάτα ἡλεκτρι-
σμό. "Απὸ μακριὰ ἀκούγονταν κιάλας δυνατὰ μπου-
μπουνιὰ, κ' ἀστραπὲς αὐλάκωναν, ἴδια χρυσὰ φεῖδια,
τὸ διάστημα.

—Θὰ βρέξῃ! εἶπε ἡ "Εμμου.

—Θὰ ἔχομε καταιγίδα, τῆς ἀπάντησε. "Ακολουθῇ-
στε με, γιατί εἶνε ἐπικίνδυνο νὰ μένωμε κάτω ἀπὸ τὰ
δένδρα.

—"Ἡ βροχὴ ἐξέσπασε ραγδαῖα. Κεραυνοὶ ἄρχισαν νὰ
πέφτουν τριγύρω.

—"Ὁ λοχαγὸς σπηρούνισε πιδ δυνατὰ τὸ ἀλόγο του, κ' ἡ
νέα τὸν ἐμιμήθηκε.

Φτάσανε σὲ μιὰ μεγάλη σπηλιά, στὴν πλαγιὰ ἐνὸς
λόφου. Ἐκεῖ ζεπέζεψαν, ἔδεσαν τάλογα κάτω ἀπὸ ἕνα
πλατύφυλλο δένδρο καὶ μῆκανε μέσα στὴ σπηλιά.

— Νὰ λοιπόν ἐμεῖς Ρόβιν' ὄνες!, φώναξε ἡ "Εμμου,
χτυπώντας ἐνθουσιασμένη τὰ χέρια της.

Κάθουε καταγῆς κ' ὁ Τζὼν Στόκ στάθηκε ὀρθὸς
πλάι της. Κυττούσανε τὴ βροχὴ ποῦ, σὰν ὑδάτινο πα-
ραπέτασμα, ἔκλεινε τὴν εἰσοδὸ τῆς σπηλιάς.

—Σοπαίνανε κ' οἱ δυὸ.

—"Ὁ λοχαγὸς ἔκοψε πρῶτος τὴ σιωπὴ:

— Σὰς εἶπα ψέματα. Δὲν ἐπῆγα χθὲς τὸ θράδου
στὸ μπάρ.

—Στράφηκε καὶ τὸν ἐκύτταξε στὰ μάτια.

—"Ἦρθε κ' ἐκάθησε πλάι της. Τὰ χέρια τους ἀναζή-
τησαν τὸ ἕνα τ' ἄλλο καὶ σφιχτήκαν δυνατὰ.

— Σὰς εὐχαριστῶ!, τοῦ εἶπε ἄπλᾶ.

—"Εγὼ πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω, τῆς ἀπάντησε.

Χθὲς τὸ θράδου, ποὺ μοῦ μιλήσατε, μὲ ὠρῆκατε σὲ μιὰ
στιγμὴ ποῦ κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πὼς νὰ τὴν καθορίσω.

Τὰ λόγια σας μὲ συνεκλόνησαν. Βγῆκα ἀπὸ τὸ σαλόνι,
μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ πάω στὸ μπάρ, κ' ὅμως δὲν ἐπῆγα.

Δὲν ἔκλεισα μάτι ὅλη τὴ νύχτα. Δὲν ἔθλεπα τὴν ὥρα
νὰ ξημερώσῃ. Γιατὶ αὐτὴ ἡ ταραχὴ; Δὲν ξέρω. Μὰ
ἴσως νὰ ἦταν ἡ ὥρα τῆς ἀγάπης, ποὺ εἶχε σημάει καὶ
γιὰ μένα...

—"Ἡ φωνὴ τοῦ ἔτρεμε ἐλαφρὰ.

—"Εγὼρε τὸ ξανθὸ της κεφάλι στοὺς ὤμους τοῦ. Τὴν
ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά τοῦ.

Καὶ τὰ χεῖλη τους σμίξανε σὲ μιὰ πνοή, σὲ μιὰ λέξι,
ποὺ τὴν εἶπανε κ' οἱ δυὸ μαζί.

— Σ' ἀγαπᾷ!

Οι αίμοβόροι Κινέζοι Κουρσάροι

Μιά απ' τις πιο τρομερές μάστιγες της σημερινής εποχής είναι οι κινέζοι πειρατές, που τρομοκρατούν τις έρημικες θάλασσες, που περιθρέχουν την ανήσυχη —και διαρκώς επαναστατημένη πατρίδα τους— την Κίνα.

Απ' όλες τις πειρατείες που έγιναν στην Κίτρινη Θάλασσα, ή πιο τρομερή είναι η διαρπαγή του αγγλικού εμπορικού πλοίου «Σούνιγκ» και της ολόκληρης του πληρώματος, ύστερ' από δύο μήνες χρόνιαν.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ

Τα γεγονότα της τραγικής αυτής πειρατείας έχουν ως εξής:

Το Νοέμβριο του 1933 το αγγλικό πλοίο «Σούνιγκ» ξεκίνησε απ' τη Σαγκάη με αρκετά μεγάλο φορτίο εμπορευμάτων και 200 επιβάτες, απ' τους οποίους οι 150 ήταν κινέζοι. Το πλοίο είχε ώριμο δρομολόγιο: έπρεπε να πάσει σε μερικά λιμάνια, για ν' αφήσει και να πάρει εμπορεύματα. Όταν όμως βρέθηκε στην ανοιχτή θάλασσα, σαράντα απ' τους κινέζους επιβάτες, που δεν ήταν τίποτ' άλλο παρά πειρατές, που είχαν καταλάβει να περάσουν για επιβάτες, έτράβηξαν τα σπαθιά τους και άρχισαν το καταστρεπτικό και τρομερό έργο τους.

Μια σπαθιά στο κεφάλι ο καπετάνιος, από άλλη μια σπαθιά οι μηχανικοί και οι θερμαστές και σε λίγα λεπτά της ώρας οι κινέζοι πειρατές ήταν κύριοι του πλοίου.

Η ώρα ήταν 10 το βράδυ και ο τρόμος των Ευρωπαίων επιβατών δεν περιγράφεται. Συλλαμβάνονταν όλοι μαζί με τους άλλους κινέζους, που δεν ήταν πειρατές, δένονται και φυλακίζονται στ' αμπάκια, αφού προηγουμένως έλθοντο ύψην!

ΔΥΟ ΗΡΩΕΣ

Μα από τους μηχανικούς είχαν ξεφύγει δύο, ο Ντούκαν και ο Όρ, ο οποίος ήταν καλλιγράφος, οι οποίοι είχαν και μερικά όπλα κρυμμένα στις αποθήκες με αρκετά φυσίγια.

Η νύχτα έπροχωρούσε. Έπιπλίσαν σχεδόν μεσάνυχτα και το πλοίο υπό την διεύθυνση των πειρατών οδηγείτο προς το Μπίας-Μπάι, πειρατικό όρμητήριο. Τα φώτα του πλοίου ήταν σβηστά και μόνο το άργυρο φεγγάρι, που κατακυλούσε ήσυχο στον ούρανο, παρακολουθούσε από ψηλά με τις αιώνιες γκριμάτσες στο πρόσωπό του το θαλασσινό δράμα.

Με τη βοήθεια του φεγγαριού οι δύο μηχανικοί, όπλισμένοι γερά, ανέβηκαν κατά τα μεσάνυχτα πάνω στο κατάστρωμα προσεχτικά κι' από κει άρχισαν το ήρωικό τους έργο.

ΟΦΘΑΛΜΟΝ ΑΝΤΙ ΟΦΘΑΛΜΟΥ

—Μπάι! Ένας πυροβολισμός και... κά-τω ο πειρατής καπετάνιος!

Έπληκτο ήσαν αναστάσεις! Οι πειρατές τράβηξαν τότε τις πιστόλες τους απάντησαν. Αντίπαλωση πυροβολισμοί, στην αρχή άραιοι και κατόπιν πυκνοί. Μάχη ολόκληρη —πόλεμος!

Κι' όσο φέγγει το φεγγάρι, πάει και η Αέφρα, όπως ένα πικνό σύννεφο, να σκεπάζει το φεγγάρι.

Αργυρό φεγγάρι, τον μόνο μάρτυρα της νυχτερινής τραγωδίας: Θαρρείς κι' αυτό αισθανόταν κάποιον αποτροπισμό για όλα αυτά και κρύφτηκε για ν' μην τον βλέπει!

Πίσσα σκοτάδι! Πυροβολισμοί πέφτουν, κανείς δεν ξέρει τί γίνεται.

Μα οι δύο μηχανικοί κατά τις τρεις ή ώρα κατώρθωσαν, ύστερ' από πεισματώδη και επεγνωσμένο αγώνα, να καταλάβουν τη γέφυρα και ν' αναλάβουν την κυβέρνηση του πλοίου. Η πρώτη τους δουλειά ήταν να ειδοποιήσουν με τον ασύρματο κανένα κοντινό πλοίο.

Οι πειρατές όμως είχαν καταστρέψει τον ασύρματο! Αδύνατον να συνεννοηθούν και ν' ζητήσουν βοήθεια.

ΝΕΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΩΚΕΑΝΟ

Αλλά η τραγωδία δεν σταματάει εδώ. Προχωρεί ακόμα και φτάνει σ' ένα πιο τραγικό σημείο, σ' ένα σημείο, που δε μπορεί να συλλάβει η ανθρώπινη φαντασία.

Αέφρα μέσα στο βαθύ σκοτάδι της τραγικής νύχτας αναπηδούν φλόγες απ' το σκάφος του «Σούνιγκ». Φλόγες στην αρχή μικρές και αδύνατες, κατόπιν μεγάλες, πελώριες!... Το πλοίο έχει πυρποληθεί απ' τους πειρατές και καίγεται στο ανοιχτό πέλαγος! Οι επιβάτες είναι καλά δεμένοι και κλεισμένοι σε ασφαλές μέρες, οι δύο ήρωες πάνω στη γέφυρα, από την όποια δε μπορούν να φύγουν! Θα καούν όλοι! Θα ύπνοστον τον χειρότερο θάνατο ενθ' οι πειρατές έχουν επιβασθεί στις βάρκες και μ' αυτές, έχουν μαζί τους όλα τα λεπτά που μάζεψαν απ' τους επιβάτες, προσπαθούν να φύγουν σε κάποιο λιμάνι, εκεί κοντά, γνωστό τους, γιατί αυτοί ξέρουν πολύ καλά τις θάλασσες.

Η πυρκαϊά εξακολουθεί! Τρομερές φλόγες αναπηδούν απ' το σκάφος, σάν ένα τεράστιο πυροτέχνημα, που μόνον αστανή φαντασία μπορεί να συλλάβει! Γοερές κραυγές των θυμάτων, απελπισία, απόγνωση! Από κάτω ο μυστηριώδης και υγρός τάφος, από πάνω η αδυσώπητη φωτιά!... Θάλασσα και φωτιά!

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Στις πέντε το πρωί όλα είχαν τελειώσει! Το «Σούνιγκ» είχε καταπνιχθεί από δύο τεράστια κι' αχόρταγα στόματα: τη θάλασσα και τη φωτιά!

Έν τω μεταξύ όμως... Ένθ' οι τραγικοί πλοιοί έκαιγόνταν — ήταν σκοτάδι ακόμα — η αγγλική κανονιοφόρος, που περιέπλεε την ίδια στιγμή τις θάλασσες έκείνες, αντίληψε την πυρκαϊά και έσπευσε για βοήθεια. Όταν πλησίασε, κατάλαβε περί τίνος επρόκειτο, γιατί ο κυβερνήτης της ήταν συνήθισμένος σε παρόμοια πράγματα, που είχαν συμβεί κι' άλλοτε.

Τότε άρχισε το κυνήγι των πειρατών, που προσπαθούσαν να ξεφύγουν με τις βάρκες του «Σούνιγκ», τις οποίες είχα πλυσίσει, κατάλαβε περί τίνος επρόκειτο, γιατί ο κυβερνήτης της ήταν συνήθισμένος σε παρόμοια πράγματα, που είχαν συμβεί κι' άλλοτε.

— Ένθ' οι τραγικοί πλοιοί έκαιγόνταν — ήταν σκοτάδι ακόμα — η αγγλική κανονιοφόρος, που περιέπλεε την ίδια στιγμή τις θάλασσες έκείνες, αντίληψε την πυρκαϊά και έσπευσε για βοήθεια. Όταν πλησίασε, κατάλαβε περί τίνος επρόκειτο, γιατί ο κυβερνήτης της ήταν συνήθισμένος σε παρόμοια πράγματα, που είχαν συμβεί κι' άλλοτε.

— Ένθ' οι τραγικοί πλοιοί έκαιγόνταν — ήταν σκοτάδι ακόμα — η αγγλική κανονιοφόρος, που περιέπλεε την ίδια στιγμή τις θάλασσες έκείνες, αντίληψε την πυρκαϊά και έσπευσε για βοήθεια. Όταν πλησίασε, κατάλαβε περί τίνος επρόκειτο, γιατί ο κυβερνήτης της ήταν συνήθισμένος σε παρόμοια πράγματα, που είχαν συμβεί κι' άλλοτε.

— Ένθ' οι τραγικοί πλοιοί έκαιγόνταν — ήταν σκοτάδι ακόμα — η αγγλική κανονιοφόρος, που περιέπλεε την ίδια στιγμή τις θάλασσες έκείνες, αντίληψε την πυρκαϊά και έσπευσε για βοήθεια. Όταν πλησίασε, κατάλαβε περί τίνος επρόκειτο, γιατί ο κυβερνήτης της ήταν συνήθισμένος σε παρόμοια πράγματα, που είχαν συμβεί κι' άλλοτε.

— Ένθ' οι τραγικοί πλοιοί έκαιγόνταν — ήταν σκοτάδι ακόμα — η αγγλική κανονιοφόρος, που περιέπλεε την ίδια στιγμή τις θάλασσες έκείνες, αντίληψε την πυρκαϊά και έσπευσε για βοήθεια. Όταν πλησίασε, κατάλαβε περί τίνος επρόκειτο, γιατί ο κυβερνήτης της ήταν συνήθισμένος σε παρόμοια πράγματα, που είχαν συμβεί κι' άλλοτε.

— Ένθ' οι τραγικοί πλοιοί έκαιγόνταν — ήταν σκοτάδι ακόμα — η αγγλική κανονιοφόρος, που περιέπλεε την ίδια στιγμή τις θάλασσες έκείνες, αντίληψε την πυρκαϊά και έσπευσε για βοήθεια. Όταν πλησίασε, κατάλαβε περί τίνος επρόκειτο, γιατί ο κυβερνήτης της ήταν συνήθισμένος σε παρόμοια πράγματα, που είχαν συμβεί κι' άλλοτε.

— Ένθ' οι τραγικοί πλοιοί έκαιγόνταν — ήταν σκοτάδι ακόμα — η αγγλική κανονιοφόρος, που περιέπλεε την ίδια στιγμή τις θάλασσες έκείνες, αντίληψε την πυρκαϊά και έσπευσε για βοήθεια. Όταν πλησίασε, κατάλαβε περί τίνος επρόκειτο, γιατί ο κυβερνήτης της ήταν συνήθισμένος σε παρόμοια πράγματα, που είχαν συμβεί κι' άλλοτε.

της τραγωδίας, της φρίκης και του τρόμου.

Οι κινέζοι πειρατές, από το τρομερό μίσος που έχουν μέσα στην κίτρινη, όπως το πρόσωπό τους, ψυχή, εναντίον των λευκών και ιδίως των Αγγλων, προτιμούν α μη πέσουν στα χέρια τους ζωντανόι. Προσπαθούν ακόμα και την τελευταία στιγμή να ξεφύγουν. Καταβάλλουν την τελευταία επεγνωσμένη προσπάθεια και χωρίς να χάσουν καιρό, πεδούν απ' τις βάρκες και πέφτουν μέσ' στη θάλασσα.

ΣΤΑ ΣΤΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΡΧΑΡΙΩΝ

Μα εκεί οι θάλασσες είναι άγριες και στο θυτό τους κυκλοφορούν τρομεροί έχθροί του ανθρώπου. Οι καρχαρίες και τα σκυλόψαρα, καθώς είναι μάλιστα και πεινασμένα, βρίσκουν περίφημη και χορταστική λεία! Άλλους ξεσχίζουν με τα κοφτερά τους δόντια, με τις πελώριες ουρές τους, άλλους τους καταπίνουν ολόκληρους!

Για λίγα λεπτά της ώρας, η κίτρινη θάλασσα της κίτρινης χώρας, στην οποία το μόνο λουλούδι που άνθει είναι το χρυσάνθεμο —κίτρινο κι' αυτό όπως και το μίσος που τρέφουν οι κάτοικοι της στην ψυχή τους για τους λευκούς, βάφεται με λίγο αίμα... Με λίγο αίμα, που πνίγεται κι' αυτό στα κίτρινα νερά και γίνεται κίτρινο...

Όλοκληρο το πλήρωμα της αγγλικής κανονιοφόρου αισθάνεται την ιερή στιγμή και απανεί τιμές προς τους νεκρούς!... Χαιρετά με τους «νενομισμένους κανονιοβόλους», κατεβάζει μεσίστια τη σημαία... Χαιρετά...

Και επιστρέφει, ενθ' απ' τα φουγάρα του βγαίνει ένας μαύρος καπνός —σάν μαύρο κρέμι που ανεβαίνει προς τον γαλάζιο ούρανο, ένα παρατεταμένο βραχνό σφύριγμα, σάν βογγητό πόνου για τη σκληρή τραγωδία σικίζε το κενό κι' απλώνεται προς όλες τις διευθύνσεις του κόσμου, σ' αθλιβερό άγγελμα μιάς τραγωδίας, που πρέπει να την μάθει όλος ο κόσμος...

ΚΛΕΜΑΝΣ ΛΑΡ

Ζεστά και κρύα

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΙ

— Μά πώς, δεσποινίς Λουλού, αφού βλέπετε ότι φορβ καινούργια γραβάτα δεν μου έπαιτε αν είναι όμορφη;

— Προς τί, κ. Προϊστάμενε αφού μ' έχετε ειδοποιήσει ότι στο τέλος του μηνός απολύομαι!...

Ο ΔΥΣΤΡΟΠΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ

Στο έστιατόριο, το γκαρσόνι:

— Ά, δεν θέλετε να πληρώσετε; Τότε θα φωνάξω αμέσως τον άστυφύλακα.

— Ο πελάτης;

— Και νομίζετε ότι ο άστυφύλακας θα θελήσει να πληρώσει για μένα;

ΖΗΤΟΥΣΕ ΠΡΟΛΩΓΗ

Ένας ύπασπιστής επιθυμεί να προαχθεί. Παρουσιάστηκε, λοιπόν, στο στρατηγό του και του έθέσε την πολυετή υπηρεσία του.

— Και ποιά είναι τα τραύματά σου; τον ρώτησε ο στρατηγός. Αυτά είναι οι πραγματικοί τίτλοι για την προαγωγή σου, Μπορείς να μου τα δείξεις;

— Μά πώς μπορούσα να πληρωθώ, στρατηγέ μου, απάντησε ο ύπασπιστής, αφού τις ημέρες των μαχών ήμουν πάντοτε μαζί σας.

ΤΗΝ ΕΙΧΕ ΑΠΟ ΦΟΒΟ

— Υπέροχο...Υπέροχο το πορτραίτο της γυναίκας μου!...

— Άλήθεια! Μονάχα η μιλιάρη λείπει...

— Όχι, όχι, προς Θεού, αφήστε όπως είναι!...

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΤΗ ΞΕΛΗΝΗ

Ένα καταπληκτικό και άφάνταστο έργο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Μπένφορ, ένας νεαρός επιστήμων, έρχεται στο Λονδίνο, μόλις πήρε το δίπλωμά του, να εργασθεί. Γίνεται εαφνικά κάτοχος μιάς τεραστίας περιουσίας, υπό τον όρον να συνεχίση τα μεγαλεπήβολα σχέδια του Λόρδου Πήαρς.

Ο Πήαρς όμως έχει κι' ένα συνταίριο Ούιστον. Έπειδή όμως είναι ηλικιωμένος, παραχωρεί το μερίδιό του στην άρτια ανήψιά του, την μίς Έδελν.

Οι δύο νέοι, έκτος από τον όλοκο συνταίρισμό, συνδέονται και με ένα αίσθημα και άρραβωνιάζονται.

Ο γάμος των όμως θα γίνει μετά την επιστροφή του Μπένφορ από τη Σελήνη.

Η Σελήνη είναι ο απάρατος όρος της διαθήκης.

Με τα τεράστια μηχανήματα που είχε ετοιμάσει ο Πήαρς, ο κληρονόμος Μπένφορ πρέπει να επιτελέσει αυτό το ταξίδι στο άγνωστο.

Παίρνει για βοηθό και οδηγό του τον επιστήμονα φυσικομαθηματικό Κάθφορ, πρώην βοηθό του Πήαρς.

Κάνουν ένα πρώτο πείραμα και η έκαφενδονία της Σφαίρας—Βολίδος, ως και η επιστροφή της, επιτυγχάνουν.

Κι' αυτό χωρίς στην τελευταία ενός κανονιοβόλου βρισκόταν κρυμμένο σ' ένα περίεργο υπόγειο, και στην κατασκευή της Σφαίρας από μια ειδική ύλη, την Καθόρινη: Άτσάλι και καουτσούκι!

Και ένα άραιο πρωί ξεκινούν, με όλους τους φόβους και τους δισταγμούς του Μπένφορ.

Θάνατον την άλλη μέρα το πρωί, τη στιγμή που ο ήλιος διαλύει τα χιόνια.

Στη Σελήνη, μόλις δύση ο ήλιος, το έδαφος σκεπάζεται από χιόνι, πέφτει απότομα η θερμοκρασία.

Με την άνατολή, λοιπόν, του ήλιου αντίκρυσαν ένα βράχο, που λαμποκοπούσε. Ήταν η πρώτη τους επιτυχία. Χρυσάφι καθαρό. Έγιναν τη Σφαίρα από το πολύτιμο μέταλλο κι' έπειτα προχωρούν για την έρευνή τους.

Τίποτα πάνω από τη Σελήνη. Το έδαφος πλούσιο, αλλά καμιά ανθρώπινη ζωή.

Εαφνικά αντίκρυσαν κάτι μεγάλες τρύπες σάν πυγάδια.

Κάτι παράξενα ζώα, που μοιάζουν με ανθρώπινα, χωρίς να είναι άνθρωποι, βγαίνουν απ' αυτές τις τρύπες.

Είναι οι Σεληνίτες.

Ένας απ' αυτούς ξεχωρίζει και γίνεται ο οδηγός τους.

Η μόνη συνεννόησή τους γίνεται με σχέδια γεωμετρικά.

Θέλει να τους οδηγήσει στην πολιτεία τους.

Πηδούν μέσα σ' ένα από κείνα τα πυγάδια, αλλά... δεν πέφτουν. Ένας παράξενος δρόμος σάν λουρίδα βρίσκεται κάτω από τα πόδια τους. Προχωρούν, καταβαίνοντας.

Προχωρούσαν, οδηγείται ο Μπένφορ.

Δεν ήλπιζε πιά τρόπος να γυρίσουν πίσω. Τό εφχαίρει απάρασι. Άρχισαν να πιστεύουν κι' εγώ πως δουλεύω για την ανθρωπότητα.

3. Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Εαφνικά μπροστά μας παρουσιάσθηκε μια τεράστια πλατεία.

Η θερμοκρασία ήταν χλιαρή, σάν να ζεσταίνονταν από άναπνοες.

Μια πλατεία που μπορώ να τη συγκρίνω στο πλάτος και στο μήκος της με μια πολιτεία.

Ένα ουιτό ακούονταν, ένα μουρμούρισμα, ακριβώς όπως κάνουν τα τζιτζικία... Κάτι τέτοιο.

Μια τεράστια πλατεία χωρισμένη σε τετράγωνα και σε τρίγωνα.

Από το ύψος που θρισκόμαστε, κατεβαίνοντας, διακρίναμε καλά ότι σε λίγο θα μπαίναμε μέσα στην πολιτεία, στην χώρα, στο βασίλειο τέλος των Σεληνιτών.

Τα τετράγωνα και τα τρίγωνα μοιάζαν με υπόστεγα. Όσο πλησιάζαμε, στα υπόστεγα αυτά, θγαίνανε και μπαίνανε σ' ακίες οι Σεληνίτες.

Ανάμεσα στα υπόστεγα οι ίδιοι δρόμοι μ' αυτόν στον όποιον περπατούσαμε, ο ίδιος φωτισμός, η ατμόσφαιρα όμως πιο πικνή, πιο χλιαρή.

Φτάσαμε. Ήρθαμε στο επίπεδο της κινήσεως, των υποστέγων.

Όλοι οι ίδιοι, όλοι όμοιοι, μικροί, μεγάλοι, λιγνοί, χοντροί.

Μά δεν υπάρχουν εδώ γυναίκες; ψιθύρισε στον Κάθφορ.

Ο οδηγός μας έμπασε σ' ένα από τα

Ταυ μεγάλου "Αγγλου συγγραφέως ΟΥΕΛΣ

Και πράγματι έπειτα από λίγο τα πλήθη έκείνα των Σεληνιτών σκόρπισαν δεξιά κι' αριστερά, εξαφανίζοντο σάν να τα κατάνιναν τα γύρω σκοτάδια.

Κι' έτσι μέσα στην άπεραντη αυτή σκηνή δεν παρέμειναν παρά μονάχα —εμείς οι τρεις, εγώ, ο Κάθφορ και ο οδηγός μας, και οι τρεις σκιές μας.

Τρεις μαυρόστροφες σκιές, μεγάλες, άπεράντες που τις σχημάτιζε ένα ίδιο παράξενο φως, το φως του διαμαντιού.

Ο Κάθφορ θαστούσε ένα ραβδί, το θρησκε έκεί δίπλα μου πεταμένο.

Τό σήκωσε κι' έκανε ώρισμένα σημεία στον άέρα.

Ο οδηγός μας, μ'ας κύτταζε, γύρευε να καταλάβει τί θέλαμε να του πούμε, τί τον ρωτούσαμε.

Κάτι ψιθύρισε.

Άκατανόητο!

Κάτι είπαμε:

Άκατανόητο!

Έπρεπε να δουλέψω η μιμική. Δεν ήλπιζε άμφιβολία ότι αυτοί οι Σεληνίτες είχαν μυαλό. Ίσως περισσότερο από το δικό μας. Μεχρι στιγμή που είχαμε διημερτούσε ότι τα συστήματα αυτόσυντηρήσεως, αλλά και διαβιώσεως αυτών των κατοίκων της Σελήνης ήταν απλά, αλλά τέλεια.

Έπρεπε όμως άπωσδήποτε να συνεννοηθώμε.Κάτι άλλη συνεννόησις άναμεταξύ μας δεν μπορούσε να γίνει παρά μονάχα με τη γεωμετρία, με τα σχήματα.

Ο Κάθφορ έρχισε από την αρχή.

Έφτιασε πάλι μια Σελήνη, τοποθέτησε μια Γη, έναν Άρη, μια Άφροδίτη, ένα Κρόνο και δύο Άρκτους.

Άρχισε, λοιπόν, να μιλά δείχνοντας τη Σελήνη.

«Σελήνη»

Τό είπε τρεις, πέντε, δέκα φορές. Έπειτα από λίγο άκούσαμε ψιθυριστά το Σεληνιτή να προφέρει:

«Σελήνη»

Τό ίδιο γίνηκε και για τους άλλους πληνίτες.

Τί άραία που τα πρόφερε!

Τώρα ήταν η σειρά μας να μάθωμε κι' εμείς, πώς τα λέγονται οι Σεληνίτες.

Είχαμε καθήσει σταυροπόδι χάμω, και κάναμε μάθημα, μάθημα Σεληνιτικής διαλέκτου.

Ο Κάθφορ στο καρνέ του σημείωνε διαρκώς, ήχους, λαρυγγισμούς, λέξεις.

Όλες αυτές οι περιστροφές γινήκανε μόνο και μόνο για να φτάσει στο έρώτημα:

Τί συνέθετο προηγουμένως; Τί ήταν αυτός ο θόρυβος; Γιατί φύγανε, γιατί εξαφανίστηκαν όλοι διά μιάς από μπροστά μας;

Ήταν πολύ μακρύ αυτό που έλεγε, πολύ σουρτό. Δεν άκούγαμε παρά ένα ψιθύρισμα.

Τόν άφησα να λήη, να κουθεντιάξη με τον Κάθφορ κι' εγώ σηκώθηκα. Ξεμάκρυνα λίγο από κοντά τους.

Εαφνου άκούσα μια στριγκλή φωνή. Ήταν ο οδηγός που ζεπετάχθηκε και έμπηξε έκείνη τη φωνή.

Και δεν είχε άδικο. Ένώ εγώ ένόμιζα πως θρισκόμαστε σε μια μεγάλη πλατεία με υπόστεγο, δε θρισκόμαστε παρά σε λουρίδες δρόμων, που κάτω μας θρισκότανε ένα άπεραντο χάος.

Αυτό υς τώδεξες ο ίδιος, με μια μικρή μετατόπισι της λαπιτερής πέτρας. Με τις μετατόπισις αυτές, οι Σεληνίτες

Μετατόπισις της λαπιτερής πέτρας. Με τις μετατόπισις αυτές, οι Σεληνίτες

Μετατόπισις της λαπιτερής πέτρας. Με τις μετατόπισις αυτές, οι Σεληνίτες

Μετατόπισις της λαπιτερής πέτρας. Με τις μετατόπισις αυτές, οι Σεληνίτες

Μετατόπισις της λαπιτερής πέτρας. Με τις μετατόπισις αυτές, οι Σεληνίτες

Μετατόπισις της λαπιτερής πέτρας. Με τις μετατόπισις αυτές, οι Σεληνίτες

Μετατόπισις της λαπιτερής πέτρας. Με τις μετατόπισις αυτές, οι Σεληνίτες

αβυσσο ζωσμένη από κάτι τέτοιες διαρκώς λουρίδες λευκές, που άπάνω τους κάτω θαθεία τριγυρνούσαν μικροσκοπικές σκιές Σεληνιτών.

Ποιός ήταν ο προορισμός αυτών των Σεληνιτών;

Είχανε κανένα σκοπό; Είχανε νόμους; Είχανε πολιτεία; Είχανε πολιτισμό; Είχανε άσασχολήσεις; Πώς περνούσαν τη Σεληνιακή τους ημέρα;

Τόσα και τόσα προβλήματα είχαν γεννηθεί στο μυαλό μας από τη στιγμή που μπήκαμε στην υπόγεια αυτή πολιτεία τους.

Ο Κάθωρ έκανε νοήματα ότι ήθελε να προχωρήσει. Ο οδηγός τον εμπόδισε.

Έσκυψε και με σχήματα πάνω στο έδαφος όπως είχαμε άρχει τη συνεννόησή μας έδωσε να καταλάβουμε ότι άμα θα χανόταν ο ήλιος, και ξανάβγαινε, τότε θα μας ώδηγούσε πιά θαθεία.

Όλα αυτά εσήμαιναν ότι «αύριο» θα μας πήγαινε πιά κάτω, εκεί δηλαδή που ζητήσαμε.

Κι άρχισε πάλι η ανάβασις. Το πιά περίεργο σ' άλλη αυτή την περίπτωση ήταν ότι ενώ περιμέναμε ένα άνηφορικό κουραστικό δρόμο, άνεθήκαμε χωρίς καν να το καταλάβουμε τόσο πολύ εύκολα και γρήγορα χωρίς στίς παλμικές κινήσεις που είχε εκείνος ο περίεργος δρόμος—λουρί.

Δέν ήταν δίκαιον! Κάτι θα έκρυβε. Κάτι το μεγάλο μυστικό αυτή η εγκατάσταση.

Μεγάλα τεράστια ίσως μηχανήματα θα λειτουργούσαν για να θαστούν και να δένουν ταυτόχρονως αυτές τις παλμικές δονήσεις στο τεράστιο λουρί.

Η μήπως όλος ο μηχανισμός δέν ήταν παρά μία άπλη εγκατάσταση, όπως ήταν κ' εκείνη των λαμπερών πετραδιών που δημιουργούσαν ένα τέτοιο φώς;

Όλα να τα πιστεύη κανείς από την άπλη, αλλά και τόσο σοφή έφευρετικότητα των Σεληνιτών.

Βρεθήκαμε και πάλι στο άνοιχτο φώς, στο φώς του ήλιου, στο φώς που τα μάτια μας είχαν συνηθεί από τότε που γεννηθήκαμε.

Μεγάλη η δύναμις του ήλιου. Τεραστία για μας.

Άναπνεύσαμε.

Ο ήλιος μολοντί θρισκόταν στη δύση του έκαιγε ακόμα.

Συνέθε όμως κάτι το πολύ παράξενο.

Ο οδηγός έξηφανίσθη σε μία από τις γρόπες.

Αντικείμενα στο έδαφος...

Έμεις, κυττάζαμε γύρω μας.

Έπρεπε να καταποιοιζώμε. Έπρεπε να θρούμε τη σφαίρα μας.

Ξαφνικά η άτμόσφαιρα άρχισε να παγώνει. Ένα κρύο δυνατό περόνιαζε τα κόκκαλα.

Τυλιχθήκαμε μέσα στα σακκάκια, σηκώσαμε τους γιακάδες. Κι άρχισαμε να τρέχαμε έμπρός.

Είδαμε όμως ότι δέν είχαμε πάρει τον ίδιο δρόμο.

Τί θα γινότανε αν δέν θρίσκαμε τη σφαίρα;

Έπρεπε να κλειστούμε μέσα το ταχύτερο. Να περάσουμε τη νύχτα μας κλεισμένοι μέσα στο ζεστό θάλαμο. Έπρεπε να φάμε κάτι το θρεπτικό για τα ανθρώπινα στομάχια μας.

Σταματήσαμε.

— Άκουσε, μου είπε ο Κάθωρ, ύπαρχει κίνδυνος να παγώσουμε από το κρύο. Πρέπει όπωσδήποτε να θρούμε τη σφαίρα.

Ο καθένας από μας έχει στην τσέπη από ένα πιστόλι με φωτοβολίδες.

»Λοιπόν θα χωρίσωμε, και κείνος που θα θρή τη σφαίρα θ' άρχιση να ρίχνη ψηλά τις φωτοβολίδες για να δώση στον άλλο την κατεύθυνση.

Έτσι και συμφωνήσαμε.

Μολοντί ο ήλιος πιά είχε πέσει, το σούρουπο διαρκούσε. Το κρύο όμως όσο πήγαινε και άγριεσε.

Ο Κάθωρ πήρε την αντίθετη διεύθυνσι από μένα.

Προχωρούσα, προχωρούσα, έτρεχα. Κάθε βήμα μου άντιπροσώπευε ένα πήδημα πέντε μέτρων.

Άλλοίμονο αν ένύχτανε τελείως και δέν εύρισκα τη σφαίρα. Παραπατούσα. Είχα λαχανιάσει, τρίκλιξα. Τίποτα δέν με θαστούσε όρθιο. Και όμως έτρεχα, έτρεχα.

Άριστερά, δεξιά δέ φαινότανε πιά τίποτα. Σκοτείνιαζε, σκοτείνιαζε.

Δέν έβλεπα, δέν άκουγα, ούτε τον κρότο ούτε τη λάμψη καμμιās φωτοβολίδος. Φαίνεται πώς και ο Κάθωρ θρισκότανε στην ίδια κατάσταση τη δική μου.

Κάτι χειρότερο ίσως γι' αυτόν. Ήταν πιά ηλικιωμένος. Η άντοχή του έπρεπε να είναι μετρημένη.

Και άν....

»Α, όχι, αυτό το άν...Δέν έπρεπε να το συλλογίζωμαι. Δέν ήτο δυνατόν.

Τώρα; Τώρα που θρήκαμε ότι θέλαμε, τώρα που είχαμε γεμίσει το θάλαμο με χρυσάφι, τώρα που πραγματοποιήσαν τους όρους της διαθήκης; Τώρα;

Όρους της διαθήκης; Τώρα;

Όχι, αυτό το άν...Δέν έπρεπε να το συλλογίζωμαι. Δέν ήτο δυνατόν.

Τώρα; Τώρα που θρήκαμε ότι θέλαμε, τώρα που είχαμε γεμίσει το θάλαμο με χρυσάφι, τώρα που πραγματοποιήσαν τους όρους της διαθήκης; Τώρα;

Όχι, αυτό το άν...Δέν έπρεπε να το συλλογίζωμαι. Δέν ήτο δυνατόν.

Τώρα; Τώρα που θρήκαμε ότι θέλαμε, τώρα που είχαμε γεμίσει το θάλαμο με χρυσάφι, τώρα που πραγματοποιήσαν τους όρους της διαθήκης; Τώρα;

Όχι, αυτό το άν...Δέν έπρεπε να το συλλογίζωμαι. Δέν ήτο δυνατόν.

Τώρα; Τώρα που θρήκαμε ότι θέλαμε, τώρα που είχαμε γεμίσει το θάλαμο με χρυσάφι, τώρα που πραγματοποιήσαν τους όρους της διαθήκης; Τώρα;

Όχι, αυτό το άν...Δέν έπρεπε να το συλλογίζωμαι. Δέν ήτο δυνατόν.

Τώρα; Τώρα που θρήκαμε ότι θέλαμε, τώρα που είχαμε γεμίσει το θάλαμο με χρυσάφι, τώρα που πραγματοποιήσαν τους όρους της διαθήκης; Τώρα;

Όχι, αυτό το άν...Δέν έπρεπε να το συλλογίζωμαι. Δέν ήτο δυνατόν.

Τώρα; Τώρα που θρήκαμε ότι θέλαμε, τώρα που είχαμε γεμίσει το θάλαμο με χρυσάφι, τώρα που πραγματοποιήσαν τους όρους της διαθήκης; Τώρα;

Όχι, αυτό το άν...Δέν έπρεπε να το συλλογίζωμαι. Δέν ήτο δυνατόν.

Τώρα; Τώρα που θρήκαμε ότι θέλαμε, τώρα που είχαμε γεμίσει το θάλαμο με χρυσάφι, τώρα που πραγματοποιήσαν τους όρους της διαθήκης; Τώρα;

Όχι, αυτό το άν...Δέν έπρεπε να το συλλογίζωμαι. Δέν ήτο δυνατόν.

Τώρα; Τώρα που θρήκαμε ότι θέλαμε, τώρα που είχαμε γεμίσει το θάλαμο με χρυσάφι, τώρα που πραγματοποιήσαν τους όρους της διαθήκης; Τώρα;

Όχι, αυτό το άν...Δέν έπρεπε να το συλλογίζωμαι. Δέν ήτο δυνατόν.

Τώρα; Τώρα που θρήκαμε ότι θέλαμε, τώρα που είχαμε γεμίσει το θάλαμο με χρυσάφι, τώρα που πραγματοποιήσαν τους όρους της διαθήκης; Τώρα;

Όχι, αυτό το άν...Δέν έπρεπε να το συλλογίζωμαι. Δέν ήτο δυνατόν.

Τώρα; Τώρα που θρήκαμε ότι θέλαμε, τώρα που είχαμε γεμίσει το θάλαμο με χρυσάφι, τώρα που πραγματοποιήσαν τους όρους της διαθήκης; Τώρα;

Όχι, αυτό το άν...Δέν έπρεπε να το συλλογίζωμαι. Δέν ήτο δυνατόν.

Τώρα; Τώρα που θρήκαμε ότι θέλαμε, τώρα που είχαμε γεμίσει το θάλαμο με χρυσάφι, τώρα που πραγματοποιήσαν τους όρους της διαθήκης; Τώρα;

Όχι, αυτό το άν...Δέν έπρεπε να το συλλογίζωμαι. Δέν ήτο δυνατόν.

Τώρα; Τώρα που θρήκαμε ότι θέλαμε, τώρα που είχαμε γεμίσει το θάλαμο με χρυσάφι, τώρα που πραγματοποιήσαν τους όρους της διαθήκης; Τώρα;

Όχι, αυτό το άν...Δέν έπρεπε να το συλλογίζωμαι. Δέν ήτο δυνατόν.

Το κόκκινο τριαντάφυλλο...

Λίσθηματικό διηγηματάκι

— Έδω και τριάντα χρόνια, μούλεγε ο φίλος μου, τα μοναστήρια στην Ισπανία ήταν κλειστά, σαν τάφοι... Τα νεύατα των κοριτσιών που γίνονταν καλόγριες, μαραινόνταν μωγγά μέσα στους τοίχους, σαν λουλούδια άνοιδιάτικα, πατημένα σ' ένα χοντρό βιβλίο...

»Μπροστά μας, ήταν το γυναικείο μοναστήρι του «Σάν Σαλβατόρ, ένα απ' τα μεγαλειότερα της Βαλέντσιας... Οι γκρίζοι του τοίχου ήταν μουντοί απ' την ύγρασία, κι όλες οι άνοιγμένες πορτοκαλλίες, το χλιαρό χαδι του ήλιου, ο ουρανός που γελούσε πάνω απ' τα κεφάλια μας, δέν έφταναν για να ζεστάνουν λίγο τον παγωμένο όγκο του μοναστηριού...

— Θάθελα νάξερα τι σ' τραβάει πάντα κατά δώ...ρώτησα τον ηλικιωμένο φίλο μου...

— Μιά παλιά άνάμνησις... Μιά Ιστορία... Πολύ παιδιαστική, πολύ λίγο σπουδαία...

»Αν είμαστε αλλού, ίσως δέν θα στην έλεγα. Μά εδώ, στα ίδια μέρη...

— Μιά Ιστορία άγάπης... Σίγουρα...

— Φυσικά. Στην Ισπανία...ί άλλο; Έδω και τριάντα χρόνια...Μιάν άνοιξη...ήν άνοιξη δέν άνθίζονε τα κόκκινα τριαντάφυλλα; Ήν είσα, που γονατιστή προσευχόταν δίπλα σ' έναν άρρωστο. Γιατί καλόγρια ήταν...Καλόγρια σ' αυτό το μοναστήρι...Κι' ο άρρωστος ήταν ο πατέρας μου...Έρχόταν ταχτικά σπύτι. Όσο κράτησε η μεγάλη άρρωστεια του πατέρα...δέν την άγάπησα σαν άγγελο. Άλλα σαν μία γυναίκα... Ιίσως φορές δέν έκαμνα από απελπισμένο πόνο να σκίσω τη λευκή καλύπτρα, για να δω τα πανεμορφα μαλλιά της χυμένα έλευθερα στους ώμους...

»Μια μερα, έμαθα πώς δέν θα ξανα...δεν πιά...Σάν κατέβηκε στο δρόμο, την άκολούθησα με το σκοπό να της μιλήσω, να της πω όλα...Δέν τόλμησα. Μονο σαν την είδα μπροστά στην μεγάλη πυρτα, με την ιδέα πώς θα την έχανα, μ' έπιασε κάτι σαν τρέλλα. Έτρεχα και την πρόφτασα την στιγμή που έτοιμαζόταν να κτυπήση. Γύρισε και με κούταξε. Κι' έδειχνε τέτοια όδυνη, τέτοια άπέραντη ικεσία το βλέμμα της, που άφησα την μεγάλη πόρτα ν' άνοιξη το σκοτεινό μοναστήρι να την καταπιή... Εμεινα θουβός, άκίνητος, στο δρόμο. Απ' το φράχτη, μία τριαντάφυλλα, φορτωμένη κόκκινα τριαντάφυλλα, μου έδειχνε με τα ζεστά άρώματά της, βλους τους πόθους και τα όνειρα της Βαλέντίας. Σκάλωσα στον τοίχο κι' έκοψα ένα. Τότε είδα—ή μου φάνηκε πώς είσα από ένα άνοιχτο παράθυρο του πρώτου πατώματος του μοναστηριού, να διαβαίνει η χλωμή μορφή αυτής π' άγαπούσα. Έτσι... Σάν όπτασια... Και πέταξα το κόκκινο τριαντάφυλλο στο άνοιχτο παράθυρο, όπου πιά δέν φαινόταν κανείς...Τό είδε; Δέν το είδε; Δέν έμαθα ποτέ... Ποτέ...»

Έκείνη τη στιγμή μας συνάντησε ο γίαιτρος του μοναστηριού, φίλος δικός μου... Του σύστησα τον Ματέο.

— Έρχομαι από μία θλιβερή τελετή... μας είπε. Πέθανε η ήγουμένη του «Σάν Σαλβατόρ»... Άγια γυναίκα! Φαίνεται πώς τον καιρό που λεγόταν άδελφή Μαρία των Άγγέλων ήταν πολύ όμορφη...

Ο Ματέο μου έσφιξε το χέρι:

— Αυτή είναι! ψιθύρισε.

— Και τί περίεργο πράμα! συνέχισε ο γιατρός... Ός κι' αυτή η άγια γυναίκα, που δέν είχε πιά καμμιά σχέση με τα έγκόσμια, τί νομίζετε πώς φύλαγε προσεκτικά κρυμμένο; Ένα κόκκινο τριαντάφυλλο, τόσο μαραμένο, που φαινόταν κομμένο απ' την τριανταφυλλιά έδω κι' έκατό χρόνια!...

ΡΕΝΑ ΜΑΡΝΑ

Ζωάθεζε

Τη/όδο ΕΡΜΟ

Ένα πρωτότυπο ρεπορτάζ

Από την εποχή που η Εύα έφαγε το μύλο και βγήκε από τον Παράδεισο, ο πιά τρομερός έφιάλτης για κάθε άνδρα είναι ο λογαριασμός της μοδίστρας. Ο σύζυγος, ο φίλος πληρώνει πάντα τη φιλαρέσκεια της άγαπημένης του με πολλούς στεναγμούς και χιλιάδραχμα. Άχ, αυτή η εύλογη γυναικεία μόδα δέν θα μπόρεση άρα γε ποτέ να συμμορφωθή; Μά τί περιμένετε, παρακαλώ, από μία γυναίκα. Τίποτα δέν την εύαριστεί και όλα τα βαρύνεται. Μιά άνεβάζει τις φούστες της πάνω από το γόνατο, μία τις ρίχνει ως τις μύτες των ποδιών, άλλοτε πάλι τις στενεύει κι' άλλοτε τις σχίζει, σαν τους χιτώνες άρχαίς. Και οι ταπεινές υπηκόοι της την ακολουθούν πιστά κι' έκτελούν κατά γράμμα τις διατάξεις της. Έξω όλα! Μέσα όλα! Κάτω η άπάνω όλα!

ΛΙΑΗ, ΚΑΙΤΗ, ΖΟΥΖΟΥ...

Και δέν νομίζετε ότι αρκετά σκεφθήκαμε σαν άνδρες; Καιρός λοιπόν είναι να έρθουμε στο θέμα μας: στίς Τράπεζες της όδοι Έρμου. Είναι οι μόνες άλλως τε που δέν φοβούνται να χρεωκοπήσουν έφ' όσον υπάρχουν γυναίκες και άνδρες με χιλιάδραχμα. Κι' άποδείξεις ότι αυτή η έπιχειρήσις είναι έπικερδής, βλέπετε παντού ένα σωρό ταμπέλες που γράφουν: «Λιλή», «Καίτη», «Ιουλίτα», «Ζουζού», «Ζωρζέτ», «Βούλα» κι' άλλα χαϊδευτικά όνόματα του άσθενούς φύλου. Το μικρό μοναστήρι, που ήταν σαν όδοντογυφίδα τον καιρό που μάζευε τις καρφίτσες και τις κουβαρίστρες, μεγάλωσε, έγινε όνόατοια, «κόφτισσα», «πρώτη». Τέλος έξηγήθη και μετεβλήθη σε «Φιφή», σε «Ζωρζέτ» και όλα τα όποκοριστικά όνόματα που άναφέραμε. Τώρα είναι πιά μεγάλη μοδίστρα. Έχει δικές της εργάτριες, έχει «μανεκέν», έχει πελατεία και διαβλεμένη ίκανότητα στο να πειθί τις γυναίκες να «κόβουν» τους άνδρες και να τους βάζουν στα βάσανα.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ, ΣΤΗ... ΓΚΑΡΝΤΑ-ΡΟΜΠΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

Κι' όμως ποιός θα το πίστευε; Οι άνδρες είναι άφορμή που ντύνονται τόσο όμορφα οι γυναίκες. Αυτοί κανονίζουν τη μόδα κάθε έποχής, τους χρωματισμούς των ύφασμάτων, τη γοητευτική σιλουέτα μιας γυναίκας. Είναι γνωστό, βέβαια, ότι η μόδα έρχεται πάντοτε από το Παρίσι. Τα μεγάλα άτελιέ μόδας της κοσμοπόλεως κανονίζουν λοιπόν πώς πρέπει να ντύνονται οι γυναίκες. Κάθ' έποχή τα μοντέλλα των οίκων «Πατού», «Λαμβέν», «Σιαπαρελύ», κυκλοφορούν σχεδόν σ' όλο τον κόσμο και δίνουν τη νότα της γυναικείας κομψότητας. Αυτά όμως τα φιγουρίνια, για να σχεδιασθούν, χρειάζονται μεγάλη Ιστορία. Οι καλύτεροι Παρισίνοι σχεδιαστάι, κλεισμένοι σ' άδεια των άτελιέ που άναφέραμε, μελετούν όλα τα μοντέλλα που έχουν παρουσιασθή μέχρι σήμερα, τα μεταμορφώνουν και παρουσιάζουν ένα καινούργιο φιγουρίνι κατάλληλο για τη σημερινή γυναίκα. Αυτά τα σχέδια φυλάγονται προσεκτικά έως ότου έρθη η ώρα

να γίνουν τουαλέττες, να φορεθούν από τα γοητευτικά «μανεκέν» του άτελιέ και να παρουσιασθούν στίς διάφορες συγκεντρώσεις της άριστοκρατίας. Συνήθως οι έπιδείξεις της μόδας γίνονται στον ίππόδρομο του «Λονσάν» ή του Ώτείγ, στους διαγωνισμούς κομψότητας αυτοκινήτων που γίνονται στο δάσος της Βουλώνης και στην Κουανή Άκτι και σ' αυτά άκόμη τ' άτελιέ των μεγάλων καταστημάτων. Άκόμη ώστόσο δέν έχουν άποκαλυφθή τα σχέδιά τους. Πρέπει πρώτα ν' άκριβοπληρωθούν από τους ξένους έμπόρους και τις μεγάλες μοδίστρες της Ευρώπης και της Άμερικής, οι όποιοι μαζεύονται στο Παρίσι για να κάνουν τις προμήθειές τους. Όλοι τους μαζεύονται, λοιπόν, σ' άτελιέ, θλέπουν τα «μανεκέν», παζαρεύουν την τιμή τους και πληρώνουν όλόκληρες περιουσίες για την άπόκτησι του σχεδίου τους.

ΚΛΕΠΤΟΜΟΔΕΛΛΑΔΕΣ

Σ' αυτές όμως τις έπιδείξεις λαμβάνονται άυστηρά μέτρα, για να μην κλαπούν ή άντιγραφούν τα νέα σχέδια του οίκου Μόδας. Κι' ώστόσο είναι γνωστό ότι υπάρχουν μερικές γυναίκες κατάσκοποι, οι όποίες με μικροσκοπικές μηχανές, κρυμμένες στα καπέλλα τους, καταρβώνουν να φωτογραφήσουν τα νέα μοντέλλα πριν άκόμη αυτά εμφανισθούν δημοσία. Άλλες πάλι έχουν περίφημο ταλέντο φωτογράφου και διαβολέμένο μνημονικό. Μόλις λοιπόν φύγουν από τ' άτελιέ σχεδιάζουν με μαθηματική ακρίβεια το φιγουρίνι κι' έτσι το «κλέβουν» χωρίς κανείς να τις άντιληφθή. Όταν τελείωση αυτή η έπιδείξις και τα παρισινά άτελιέ κλείσουν τις παραγγελίες τους, τότε τα νέα μοντέλλα τυπώνονται στα περιοδικά της μόδας και στα φιγουρίνια και σκορπίζονται σ' όλο τον κόσμο για ν' άναστατώσουν τις γυναίκες και να θέσουν σε πυρετώδη κίνησι εκατομμύρια ραπτομηχανές, βελόνες και τρυφερά γυναικεία χέρια. Κι' όμως πρέπει να σάς όμολογήσωμε ότι κάθε φιγουρίνι έχει τα μυστικά του, που λίγες μοδίστρες μπορούν να τα καταλάβουν. Γι' αυτό μία κα-

λή μοδίστρα μοιάζει σαν μία καλή σχεδιάστρια. Σύμφωνα με τη γυναίκα που πρόκειται να ντύση, κανονίζει το φόρεμα

και το κάνει να «δείχνη» άπάνω της. Έπειτα όλες οι γυναίκες δέν έχουν ώματα Άρτέμιδος. Έτσι είναι ύποχρεωμένη να κρύψη όσο μπορεί τα φυσικά έλαττώματά τους και να τις παρουσιάση γοητευτικές. Μη φαντασθήτε όμως ότι τ' άκριβά φορέματα κάνουν κομψή μία γυναίκα. Και με μία άπλη τουαλέττα μπορεί θαυμάσια να κάνει εντύπωση. Το μυστικό είναι ότι πρέπει να ξέρη να διαλέγη τα χρώματα που της ταιριάζουν και να έχη άέρα και χάρη το ντύσιμό της.

Πρέπει να έχη γούστο. Διαφορετικά, το πιά καλό και το πιά κομψό φόρεμα θά «κρέμεται» άπάνω της και θα την κάνει να μοιάζει σαν... καμαριέρα που φοράει τα ρούχα της κυράς της. Κι' αυτή είναι η γνώμη όλων των ειδικών. Στην Άθήνα οι πιά φημισμένοι οίκοι Μόδας είναι του Τσούχλου, του Εύαγγελίδη, της Τσοπάνηλη, της Παπαστεφάνου, της Παπαϊωάννου, της Μιχαλοπούλου και μερικών άλλων, των όποιων τα μοντέλλα διακρίνονται για τη χάρη τους και την όμορφιά τους. Έπίσης είναι πολύ γνωστό και τ' άτελιέ της κ. Λιλης Πριονιστή, η όποία δέν είναι μόνο μία καλή λογοτέχνης αλλά και μία αξιοθαύμαστη μοντελλίστα.

ΚΟΣΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΛΑΤΕΙΑ

Άλλά τί στοιχίζουν οι τουαλέττες μιας κομψής κυρίας και ποιά είναι σήμερα τα ύφασματα της μόδας;

Ο Ιδιοκτήτης ενός από τους μεγάλους οίκους Μόδας, μας δήλωσε ότι έφέτος συνηθίζονται πολύ τα «έμπριμέ» κι' ότι τα χρώματά τους είναι άκαθόριστα. Όσο για την άξία μιας γυναικείας καρναρόμπας, αυτή κυμαίνεται καθ' έποχή από σαράντα χιλιάδες μέχρι όγδόντα. Υπάρχουν όμως και πελάτισσες του Οίκου του που πληρώνουν και διακόσιες χιλιάδες δραχμές για τις τουαλέττες τους! Συνήθως η πελατεία των οίκων Μόδας διαίρεται σε τρεις μεγάλες κατηγορίες: Στίς γυναίκες που φτιάχνουν ένα φουστάνι στη μοδίστρα τους, αλλά πηγαίνουν στους μεγάλους οίκους για να δουν τα νέα μοντέλλα και να πάρουν μία ιδέα. Στίς γυναίκες που ράβονται στη μοδίστρα τους, αλλά φτιάχνουν κι' ένα καλό φόρεμα. Και σ' εκείνες που πληρώνουν ένα σωρό λεφτά για να είναι πάντοτε ντυμένες με την τελευταία λέξη της μόδας. Όσο για τον αριθμό των τουα-

Ο χρυσός

“Ολοι γνωρίζουμε τον χρυσό, όλοι έχουμε βέρες, δαχτυλίδια και σκουλαρίκια, αλλά πολύ λίγοι ξέρουν με τι άγώνες βρίσκεται το πολύτιμο αυτό μέταλλο στα βάθη της γης και με τί κόπο καθαρίζεται από τις ξένες ύλες, που είναι ανακατεμένες. Η περιγραφή ενός Γερμανού δημοσιογράφου στα βραζιλιανά χρυσωρυχεία μάς δίνει μία ιδέα για την εξαγωγή του χρυσού.

ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΛΑΓΟΥΜΙΑ

Τό πρωί ξυπνάτε από τον κρότο των μηχανών που καθαρίζουν τον χρυσό, αφαιρώντας όλες τις ξένες ύλες. “Ας κατεβούμε στο χρυσωρυχείο με τους μεγάλους κουβάδες, που ανεβάζουν το μέταλλο από τα βάθη της γης. Μή νομίζετε ότι η κάθοδος αυτή είναι διασκεδαστική. Η σκέψις ότι μπορεί ή αλυσιδία που ανεβάζει τους κουβάδες να κοπεί, εξαφανίζει κάθε διάθεσι γι’ άστεία.

Τέλος ή αλυσιδία ξετιλίγεται ήσυχα ήσυχα και φθάνομε σ’ ένα ευρύχωρο σπήλαιο. Τά διάφορα στρώματα που περνάμε ως που να φτάσωμε στο πολύτιμο μέταλλο, είναι από άρδωσία γή, ή όποια άποτελεί την θάσι στις φλέβες που θρίσκειται από χρυσόφι.

Η ΠΡΩΤΗ... ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Βλέποντας κανείς τους μαύρους τοίχους του μεταλλείου να τρέχουν νερό από την ύγρασία και τους μαύρους Βραζιλιανούς να χτυπούν τις πέτρες με τις σκαπάνες τους, ενώ το κορμί τους στάζει από τον ιδρώτα, αίσθάνεται κάποιον φόβο. Τά παράξενα τραγούδια των μεταλλωρύχων που ακούγονται σαν να θγαίνουν από τά έγκατα της γης και ή ελλειψις του φωτός κάνουν ακόμη πιο τρομακτικό τό περιβάλλον. “Από δημοσιογραφικό ένδιαφέρον, όμως, έσφιξα την καρδιά μου και έπεσκέφθηκα ύλους τους θαλάμους, για να λάβω μίαν ιδέα για την πρώτη... κατοικία του χρυσού, τον όποιον θά άκόλουθήσαμε μετά για να δοίμε πώς άπαλλάσσεται από τά άλλα σώματα που τον ένωσε ή φύσις.

“Ο βράχος από τον όποιον βγαίνει τό πολύτιμο μέταλλο άποτελείται από γαλαζία ανακατεμένο με άνθρακικήν άσβεστο και είναι ποτισμένος με σίδερο και χαλκή πυρίτην.

Η ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

Τά κομμάτια του βράχου ανεβάζονται στην επιφάνεια, όπου τά παραλαμβάνουν ειδικοί εργάτες και τά κάνουν ίσομεγέθη. Μετά, τά ρίχνουν σέ κάτι μεγάλα χωνιά, όπου υπό την επίδρασιν άμμών

λεπτών τους, αυτός πιά κανονίζεται αναλόγως της άπληστίας τους!

Κάθε έποχή, τά μεγάλα άτελιέ της ραπτικής κάνουν διάφορες επιδείξεις των μοντέλων τους και προσκαλούν ώριμένους μέρες την πελατεία τους για να θωμάση τις νέες δημιουργίες τους. Κι’ οι γυναίκες ξετρελλώνονται με τά καινούργια σχέδια και τους γοητευτικούς συνδυασμούς των χρωμάτων και κάνουν τρομαχτικές άφαιμάξεις στα πορτοφόλια του άσχήμου φύλου. Μά τό περίεργο είναι ότι κανείς άνδρας δέν άρνήθηκε ποτέ να πληρώση τον λογαριασμό της modistress της γυναικας του. Καί έξερете για τον λόγο; Γιατί φοβάται μήπως σπεύσουν να τά πληρώσουν οι... φίλοι του! “Η γυναίκα άγαπάει τόσο την κομψότητα, ώστε μπορεί να κάνει τά πάντα για να άποκτήση μία μοντέρνα τουαλέττα. Θέλει να είναι πάντοτε όμορφη και κομψή. Κι’ αυτό είναι τό μόνο ελάττωμα που της συγχωρούν όλοι οι άνδρες.

Θ. ΔΡΑΚΟΥ

Περίεργα

ΨΑΡΙΑ... ΣΠΕΡΜΑΤΣΕΤΑΙ

“Αν και γενικώς οι άνθρωποι δέν έξασφαλίζουν τον φωτισμό των σπιτιών τους από τά προϊόντα της θαλάσσης, πολλά μεγάλα κήτη των όκεανών, ή φάλαινα, ή καρχαρίας κλπ., τους προμηθεύουν χιλιάδες τόννους λίπος έτησίως, που χρησιμοποιείται για φωτισμό και θέρμανσι άφού άναμιχθή με άλλες χημικές ουσίες.

Τό περιεργότερο, όμως, άπ’ όλα αυτά είναι τό ψάρι «κλιαντέλ», που άλιεύεται στα βορειοδυτικά παράλια της “Αμερικής και έχει μέγεθος είκοσι περίπου έκατοστών του μέτρου. Τό ψάρι αυτό είναι τόσο λιπώδες, που όταν άποξηρανθή χρησιμοποιείται σαν σπερματσέτο, άνάθοντας από την ούρα και καυγόμενο πολύ σιγά. Δίνει θαυμάσιο φώς! Τό μόνο ελάττωμά του είναι που κάνει κήλη.

Στά μαγαζιά των ψαράδικων χωριών της “Αμερικής άνάθουν πολλά... ψαροσπερματσέτα μαζί και έχουν άπλετον φώς. Για να άποφύγουν μάλιστα τον καπνό, τοποθετούν ειδικούς σωλήνες που βγάζουν τον καπνό έξω.

Μ’ αυτόν τον τρόπο οι ψαράδες της Βορείου “Αμερικής έξασφάλισαν φτηνό και καλό φωτισμό.

ΠΩΣ ΟΡΚΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΛΑΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

Είμε πολύ περίεργος ό τρόπος με τον όποιον όρκίζονται οι διάφοροι λαοί της Γης.

Στην Κίνα όταν ό Κινέζος όρκίζεται μπροστά στο δικαστήριο, ό δικαστής με τά χέρια του κάνει μία χειρονομία που συμβολίζει την ποιηή που θά του έπιβληθή άν όρκισθή ψέματα.

Δηλαδή: πνίξιμο, στραμπούλημα, άπαγονισμό και άλλα παρόμοια.

Οι Μωαμεθανοί που όρκίζονται στο Κοράνιο κλίνουν τό κεφάλι μέχρις ότου άγγίσουν τό ιερό βιβλίο.

Οι Έβραίοι όρκίζονται με τό καπέλλο στο κεφάλι.

Οι Πέρσαι όρκίζονται πάνω στο γιαταγάνι.

Οι Ίνδοι κεντούν μ’ ένα άγκάθι τό χέρι τους.

Οι Μαλαίοι πληγώνονται μ’ ένα μαχαίρι κι’ ανακατείνουν τό αίμα με στάχτη και όρκίζονται πάνω σ’ αυτό τό μίγμα.

Οι Παποδοί και οι Αυστραλοί όρκίζονται με κλειστά τά μάτια. Φαντάζεται ότι έτσι προσκαλούν τά καλά πνεύματα.

Κατά την μαρτυρία τους επίσης οι μαρτυρες κρατούν με τό ένα χέρι, γονάτιστοι, τη γή.

Τέλος οι κάτοικοι της Κορέας κάνουν πρώτα πενήντα μετάνοιες μπροστά στο δικαστή.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΝΗΜΟΝΙΚΟΥ

Λίγοι είναι εκείνοι, που έχουν γερό μνημονικό.

Πολύ λιγώτεροι εκείνοι, που κατάρθωναν να άποστηθίζουν ολόκληρα βιβλία.

“Η Ιστορία μάς άναφέρει, ότι ό Μόζαρτ άντέγραψε όλη τη μουσική μιας καθολικής λειτουργίας, άφού την είχε άκούσει μονάχα δυό φορές.

“Ο Ιησουΐτης Μενεστρέλ έθαζε να του διαβάσουν 800 λέξεις κι’ άμέσως τις άπεστήλιζε χωρίς καμμία άσχερία.

“Η λογία Μοντέσα Πότσο, από τη Βενετία, ή όποια έγραφε με τό ψευδώνυμο Μοντεράτα Φόντα, ήξερε απέξω όλο τό Βιργίλιο και όλη την δδύσσεια έλληνιστί.

Τέλος, ως ισχυρότερος όλων φημίζεται ό λόρδος Κάρτερ, ό όποιος ήξερε απέξω ολόκληρες την Καινή Διαθήκη και την Παλαιά Διαθήκη.

Τό παιδί της ίέρειας του ήλιου

Μεξικανικός θρύλος

πολλές φορές τό χώμα με τό μέτωπό του:

— Κατάρρα!... Κατάρρα!... Τό σκότος έβασσε και ή βασιλεία του “Ηλιου τελειώνει για πάντα.

— Πρίμενε!, είπε ό Ουασκάρ, πηγαίνοντας άρκουδιστά προς τό βάθος της σπηλιάς.

Σέ λίγο γύρισε κρατώντας ένα μαύρο δοχείο.

—“Η Πάτσα, που γνωρίζει τό μέλλον όλων των ανθρώπων, θά έπιβεβαιώση τά λόγια μου...

“Η “Ογία ήρχισε να τρέμη και σε μόνο τό άκουσμα αυτού του όνόματος. Είχε άκούσει πολλές φορές άόριστες διηγήσεις σχετικά με την υπερφυσική δύναμι του Πατσarikούκ.

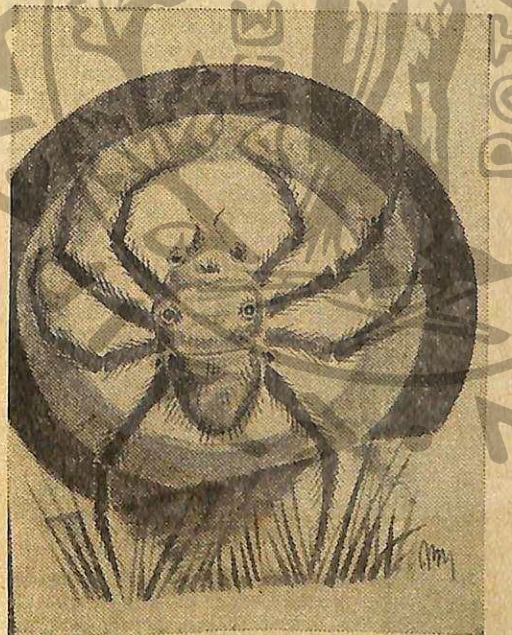
“Ήταν ό πιο περίφημος από τους Μεξικανούς μάγους και ό πιο σοφός. “Αλλοι έλεγαν τό μέλλον με τά άστέρια, άλλοι με τά φυτά, με τά σύννεφα... Αυτός όμως μόνο με την Πάτσα, τό μαύρο δοχείο που κρατούσε τώρα στα χέρια του! “Η Πάτσα ήτανε μία άράχνη μεγάλη, τριχωτή, πραγματικό τέρας, φρικτό και άπαίσιο.

“Ο Ουασκάρ έστρωσε μία κουθέρτα, άφησε επάνω της τό δοχείο και τό άνοιξε. Τό κτύπησε ύστερα μιά-δυό φορές στα χείλη και πρίμενε. “Αργά-άργά, από τό στόμα του δοχείου φάνηκε να βγαίνει ένα πόδι μακού, μαύρο, τριχωτό, έπειτα ένα άλλο, και τέλος ένα ολόκληρο σώμα μεγάλο, σκούρο και γυαλιστερό... “Ήτανε τό τέρας με τά όχτώ πόδια και τά όχτώ μάτια. Στην άρχή, ή Πάτσα έμεινε άκίνητη στη μέση της κουθέρτας, ενώ ό Πατσarikούκ μουρμούριζε μερικά λόγια.

Τότε ή άράχνη, με ένα άπότομο πήδημα, γύρισε προς τό δοχείο, σαν να έφευγε κάποιον άόρατο έχθρό. Προσπαθούσε να φθάση τό λαιμό του δοχείου, μάζευε τά πόδια της, έξυνε την κουθέρτα, λές και ζητούσε να βρής ένα άσφαλισμένο καταφύγιο.

“Αλλά ή βεργίτσα του Ουασκάρ την άνάγκασε να σταθή στο τέλος άπέναντι στην “Ογία.

Τότε συνέβη κάτι άνέλπιστο. “Η Πάτσα, που γνωρίζει τους μυστηριώδεις προορισμούς των ανθρώπων, έπανάστα τάντας θαρρείς έναντιον κάποιας άγνωστης δυνάμεως, σηκώθηκε στα τέσσερα

Τό τέρας όρθωσε τις τρίγες του και έπρεσε προς τά πίσω νεκρό.

πισινά πόδια της, όρθωσε όλες τις τρίγες της και έπρεσε προς τά πίσω νεκρή.

“Η “Ογία, όταν είδε αυτό, ένωσε τά δάκρυα της μαζί με τά δάκρυα του παιδιού της....

— Πατσarikούκ!...

“Αλλά ό Πατσarikούκ κολλημένος στον τοίχο, με τά μάτια πεταγμένα έξω από τον τρύμο, με τά δάκρυα σφιγμένα και άναμιασμένα έφώναζε:

— Κατάρρα!... Κατάρρα!... Είμε τό τέλος!

“Εξω από την σπηλιά ό άνεμος έκανε σαν τρελλός, και ό Ουασκάρ έμίλησε και είπε:

— “Ακουσε με, “Ογία. Αυτά λέγει ό τελευταίος Πατσarikούκ, που γνωρίζει τό μυστικό της “Αρχής και του Τέλους. Πρίν πάρα πολλά χρόνια, όταν οι άνθρωποι ήσαν σκορπισμένοι στον κόσμο, και τό Τσσαντισόγιο, ή φυλή μας, δέν ύπήρχε καν άκόμα, ένας από τους προγόνους μου πήγε κι’ έκάθησε σ’ ένα μέρος του δάσους του Γουανακαούρε. Μία μέρα, ό “Αγιάρ—“Ότσε, ένας από τους άδελφούς του πρώτου αυτοκράτορος των “Ινκας, άναλήφθηκε από την κορυφή του βουνού στον ούρανό για να μιλήση στον πατέρα του τον “Ηλιο. “Από ποτέ κατέθηκε άργότερα, να να διδάξη στους άλλους ανθρώπους την θρησκεία και να φτιάξη τον πρώτο ναό, είνε άγνωστο. “Ο πρόγονός μου ήταν ένας από τους θνητούς που παρעureθησαν στην θαυματουργή άνάληψή του “Αγιάρ—“Ότσε. “Εκείνη τη στιγμή ή γή τρεμε, τά πουλιά του δάσους έπαψαν να τραγουδούν και ό άέρας να φυσά. “Αέφωνα, άφού πέρασε άρκετή ώρα, τά πουλιά άρχισαν να μιλούν σαν άνθρωποι, και ένα από αυτά είπε στον πρόγονό μου:

““Όλα τά δυτα που έχουν παρעureθη στο θάυμα αυτό, άνθρωποι, πουλιά, έρπετα, θά πεθάνωμε όταν ό “Αγιάρ—“Ότσε κατέβη από τους ούρανοους, γιατί δέν πρέπει τά άπόκρυφα μυστήρια της φύσεως και του ούρανού να διαδοθούν στον κόσμο. Οι μόνοι που θά ζήσετε, θά είστε εσύ και ή άράχνη αυτή, που είναι κοντά σου. Καί ό ένας και ό άλλος θά έχετε τό πρόνομο να γνωρίζετε τό μέλλον των ανθρώπων, και τον μεγάλο προορισμό, της φυλής μας, που είναι ό έξης:—Μία μακρινή μέρα, κάποια γυναίκα, σύζυγος από “Ανατάτου Θεού, θά δώση ένα γυιό από άλλη φυλή, από την λευκή. Καί αυτή την ήμέρα, ή δύναμις του Θεού “Ηλιου θά τελειώση, καθώς και ή θρησκεία του. Τέτοιο λά είναι τό τέλος της παλαιάς θρησκείας και ή άρχή της νέας. Οι άπόγονοι σου θά γυαρίσουν τη γυναίκα αυτή, όταν δουν και πεθάνη ή άράχνη έμπρός στα πόδια της. “Επίσης θά πεθάνη και ό τελευταίος των άπογόνων σου».

“Ο Ουασκάρ, άνέπνευσε βαθειά με λύπη και έξαικλούθησε:

— “Εκπληρώθηκε ή προφητεία... “Εσύ είσαι ή γυναίκα, και αυτό είναι τό τέλος—είπε δείχνοντας την ύψια άράχνη.

Ξαφνικά, ό Ουασκάρ και ή “Ογία άνεστατάθησαν. Είχαν άκούσει άπάνωτά χτυπήματα στην πόρτα.

“Η “Ογία, με τά γόνατα σχεδόν, πήγε να άνοίξη.

Μπήκαν δυό άνδρες λευκοί, άγνωστοί και παράξενοι. Τά πρόσωπά τους σκεπάζονταν από άσπρα γένεια και ήσαν ντυμένοι με μακρούς φορέματα σκούρα και ζωσμένοι μ’ ένα άσπρο κορδόνι, όπου κρεμώταν ένας “Εσταυρωμένος. Φορούσαν στα πόδια τους σανδάλια και μιλούσαν μία γλώσσα γλυκειά και γεμάτη αγάπη.

“Ενας άπ’ αυτούς πήρε τό νεογέννητο στα χέρια του, έκοιμε ένα κομμάτι πανί από τό ρούχο του, τό τυλίξε και τό πρόσφερε στην τρομαγμένη “Ογία... “Ενθ ό άλλος, άφού με τό τόδι του πέταξε την άράχνη έξω, διώρθωσε τό άχυρένιο στρώμα και έάπλωσε την μητέρα και τό παιδί.

“Ανάπνευσε φωτιά και κοντά στη ζέστη της λάμψης, έχοντας δίπλα τους τον τρο-

ΑΣΤΕΡΕΣ

ΠΟΥ ΔΕΝ
ΘΑ ΔΟΥΜΕ ΠΥΤΕ

Οι ψυχοπαθείς της Τέχνης

Οι άστέρες του κινηματογράφου συναγωνίζονται σήμερα και αυτούς τους βασιλείς στον πλούτο, στη δόξα και στη δημοτικότητα.

Παντού όπου πηγαίνουν συνεγείρουν, θα μπορούσε κανείς να πη, τα πλήθη των θαυμαστών τους, ποδνε πιδ πολυάριθμοι απ' όλους τους υπηκόους και αυτού το βασιλέως της Αγγλίας, του ισχυρότερου σήμερα μονάρχου της γης.

Αλλά και σ' ένα άλλο επίπεδο οι άστέρες του κινηματογράφου συναγωνίζονται τους βασιλείς και είνε εφάμιλλοί τους.

*****

μαγμένο Ούασκάρ, άρχισαν να μιλάνε σιγά-σιγά επαναλαμβάνοντας πολλές φορές τα ίδια λόγια, για να τα καταλάβουν βαθειά οι δυο άκρατά τους.

— Ένας μονάχα Θεός υπάρχει, αιώνιος, σοφός, δυνατός και δίκαιος, μπροστα στον οποίο όλοι πρέπει να γονατίσωμε. Ο Θεός που ήρθε στον κόσμο για να σώση τους ανθρώπους, πέθανε επάνω στο Σταυρό... Ίδου ο Θεός σας, αδελφοί μου.

Εβγαλαν τον Εσταυρωμένο και τον κάρφωσαν στον τοίχο της σπηλιάς του Πασσαρικού.

Ξημέρωνε, και ενώ ακόμη δεν είχε βγεί η πρώτη αχτίδα του ήλιου, ένας από τους κληρικούς πήρε το σκούρο δοχείο, το δοχείο όπου έμενε πριν η Πάτσα. Κατέβηκε ως το ποταμάκι και αφού το έπλυνε αρκετές φορές, γύρισε πίσω. Έχοντάς το γεμάτο κρυστάλλινο νερό.

Αφού ελόγησε ύστερα το περιεχόμενο του δοχείου, το έχυσε επάνω στο κεφάλι του παιδιού της Όγιας και μπροστά στα έκπληκτα μάτια του Ούασκάρ, του μάγου, είπε:

— Σε βαπτίζω εν ονόματι του πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος... Ήταν ο πρώτος χριστιανός του Μεξικού.

ΠΑΜΠΛΟ ΑΡΚΑΝΑ

Όπως οι βασιλείς, εκτός από τους σι- νήθεις υπηκόους των έχουν και μια κατηγορία θαυμαστών, που μια οποιαδήποτε πνευματική ανισορροπία τους κάνει να φαντάζονται ότι είνε ισάξιοι των βασιλέων και ότι είνε ήδη ή πρέπει και αυτοί να γίνουν οπωσδήποτε έστεμμένοι άρχοντες, έτσι και οι άστέρες του κινηματογράφου έχουν, εκτός από τους συνήθεις κι' ένα είδος θαυμαστών, που νομίζουν ότι κατέχουν όλα τα προσόντα όχι απλώς να φθάσουν αλλά και να ξεπεράσουν τα θαυμάζόμενα πρότυπα.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΙ ΣΤΑΡ

Ξέρομε πόσο κωμικοί είνε οι φανταστικοί βασιλείς, με την υπερβολική σοβαρότητά τους και τις μεγαλοπρεπείς χειρονομίες. Άλλο τόσο κωμικοί είνε και οι υποτιθέμενοι άστέρες του κινηματογράφου.

Παίνουν όλες τις πόζες ενός μεγάλου άστέρος, τον όποιον έχουν ως πρότυπο και τον όποιο θεωρούν ως συναγωνιστή τους. Τό δνείρό τους είνε να αποδείξουν ότι αυτοί είνε καλλίτεροι από το παγκοσμίου φήφης πρότυπό τους και να τό επισκιάσουν.

Καμιά άποτυχία δεν τους άπογοητεύει. Οι άνθρωποι αυτοί δεν ξέρουν την αποθάρρυνση. Δέχονται τις ειρωνείες και την άδιαφορία των ειδικών με την υπερήφανη συναισθησιν, ότι στην άρχή της σταδιοδρομίας τους και τα πιδ μεγάλα πνεύματα αντιμετώπισαν την παραγνώριση και την άδιαφορία των ειδικών.

ΓΕΛΟΙΟΠΟΙΗΣΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ

Η έλλειψις πραγματικού ταλέντου έξωθει τους υποθετικούς αυτούς καλλιτέχνες πώς να υπερβούν κατά κωμικό τρόπο τα πρότυπά τους. Ο μιμητής του Βαλεντίνο προσπαθεί να φαίνεται πιο γο-

ητευτικός από τον έκλιπόντα άστέρα, που τόσο πολυ έλάτρευαν οι γυναίκες όλου του κόσμου. Ο μιμητής του Γιάννικς, ο άνθρωπος με τις άλυσίδες στα χέρια και το λαιμό, προσπαθεί με τη χαρακτηριστική στάσι του να πείση κάποιον σκηνοθέτη, ότι δεν υπάρχει δευτερος Ισάξιος του τραγωδός.

— Δεν είμαι γεννημένος για μεγάλους τραγικούς ρόλους; έρωτά στο τέλος με θαυμαστή αυτοπεποίθησι τον έκπληκτο σκηνοθέτη.

— Να σάς πω, δέ βρίσκω κανένα ρόλο του να σας ταιριάζη, τολμά να παρατηρήση εκείνος.

Αλλά ο άνθρωπος μας έχει μελετήσει κατά βάθος το ζήτημά του.

— Θα σάς διαβάσω, λέει, ένα σενάριό μου...

Και είνε έτοιμος να άνοιξη ένα δοκώδες πακέτο χειρογράφων.

Αλλά στο σημείο αυτό ο σκηνοθέτης καταλαμβάνεται από πανικό και σπεύδει να άπαλλαγή με μια οποιαδήποτε πρόφασι από τον όχληρό επισκέπτη.

ΠΙΚΦΟΡΔ, ΦΑΙΡΜΠΑΝΚΣ, ΧΕΛΜ, ΜΑΤΣΟ!

Και η κυρία με τους γυμνούς ώμους και τα χέρια στο κεφάλι δεν πάσχει από πονοκέφαλο, αλλά προσπαθεί να πείση ένα διευθυντή θεάτρου, ότι είνε άνωτερη από τη Μαίρη Πίκφορντ, ότι η τραγικότης του βλέμματός της θα συναρπάση και θα συγκινήση το κοινόν του κινηματογράφου.

Αλλά ο διευθυντής είνε άσυγκίνητος, σαν πέτρα.

— Κυρία μου, την έρωτά, έχετε άνδρα παιδιά...;

Αλλά η όργη της κυρίας ξεσπά άσυγκράτητη. Φεύγει έξω φρενών και κεραυνοβολεί μ' ένα βλέμμα υπερτάτης περιφρόνησως τον άμαθέστατο (!) διευθυντή.

Δεν έχει τέλος η σειρά αυτή των φανταστικών άστέρων, εκ των όποιων άλλος θέλει να τά βάλη με τη Μαίρη Πίκφορντ, άλλος με τον Ντούγκλας Φαίρμπανκς, άλλος με την Μπριγκίττε Χέλμ ή με τον Γιάννικς.

Αλλά τίποτε δεν δίνει στους παράξενους αυτούς τύπους τό δικαίωμα να βγούν από τη ρουτίνα του καθημερινού βίου. Δεν έχουν κανένα ταλέντο. Πάσχουν μόνο άθεράπευτα από την έμμομη ιδέα, που τους έξωθει άκατανίκητα να τρέχουν πίσω από ένα άσύλληπτο όνειρο.

ΜΑΤΤΕΟ ΛΑΓΚΑ

ΤΑ ΦΥΡΑΙΟΤΕΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τετράστιχα

I

Άνοιξι σκόρπας τ' άνθη σου και τα πουλιά σου
τά δέχομαι όλα ύπομνη! τί που τά χαίροντ' άλλοι.
Φτάνει σέ με κι' είνε πολύ μια καρβέρια στο
κι' ένα γκρενά τριαντάφυλλο στο ραγισμένο μου
(κλουδί
(άνθουζαλι!...

II

Μια πεταλούδα, κι' ήθελα να την κρατήσω απ' τα
μά πέταξε και μούφυγε — ρόδο πετούμενο στο
(φτερά
(δείλι —
Γραφτό μου είνε να χάνεται κάθε που πόθησα χαρά
και ν' άπομένω έκστατικός με τό παράπονο στα
(χειλή.

III

Γ' άσπρο τό πλοίο που βουβά σ' ώδήγησε μακριά
(μου,
σάν ρόδο τώχω μέσ' στο νοΐ ποτίσει με τά δάκρυά
(μου
Ρόδο που έκότη κι' έπεσε σ' ακρόλιμο και πλέει
και μια καρδιά — τριανταφυλλά — τό συλλογίζεται
(κι' όλο κλαίει...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

Απιστη στους άνδρες
μὰ πιστή στην άγάπη...

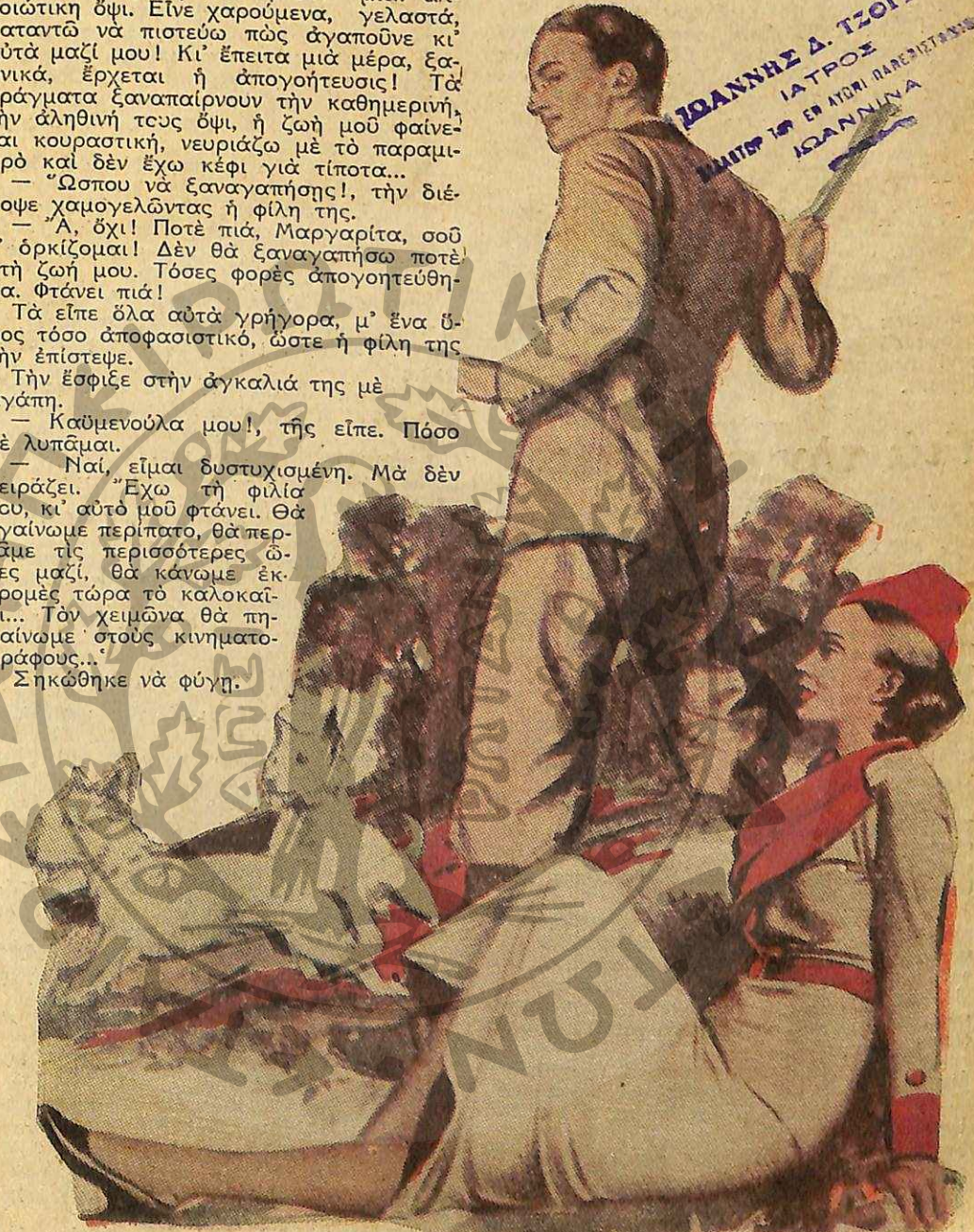
Μια μοντέρνα ιστοριούλα

— Είμαι άπελπισμένη!
— Γιατί;
— Κι' ο Πώλ είνε σάν όλους τους άλλους. Άπογοιτευθήκα κι' απ' αυτόν...
— Η Μαργαρίτα έγέλασε.
— Γιατί γέλας; την ρώτησε η φίλη της νευριασμένη.
— Μά είνε να μη γελώ, καύμένη Ίλεάνα. Έδώ και δεκαπέντε μέρες ήσουνα κατενθουσιασμένη μαζί του. Μούλεγες πόες σάν τον Πώλ δεν είχες γνωρίσει άκόμη κανέναν άντρα. Μούλεγες...
— Ναι, ξέρω τί σουλεγα. Νομίζεις πώς τά ξεχάσα; Πώς είνε ο ιδεώδης τύπος, ευγενής, σοβαρός, λιγόλογος, πώς δεν μοιάζει καθόλου με τους νέους της εποχής μας και πώς αυτή τη φορά ήμουνα τόσο τρελλά έρωτευμένη, ώστε θα τον άρραβωνιάζομουνα...
— Ακριβώς! Ήσαν τά λόγια σου. Κι' έγώ που σ' είχα χάσει όλες αυτές τις ήμέρες, έπερίμενα να λάβω τ' άγγελτήρια των άρραβώνων σου. Κι' αντίς γι' αυτά, βλέπω έσένα, που μου λές πώς είσαι άπελπισμένη. Είνε να μη γελώ, λοιπόν; Πόδες φορές έχει επαναληφθή αυτή ή ιστορία;
— Μά τί φταίω έγώ;
— Είσαι έστατη.
— Καθόλου. Άπεναντίας είμαι ή πιο σταθερή γυναίκα του κόσμου.
— Η Μαργαρίτα δεν μπόρεσε να βαστάξη τά γέλια.
— Ήσαν — από έσωτερικές ακόμα σ' ε- να μοναστήρι — χρόνια τώρα φίλες με την Ίλεάνα.
Δεν έκρυβε τίποτε ή μια στην άλλη.
Και, κάθε φορά που ή Ίλεάνα έρωτευόταν — κι' έρωτευόταν συχνά, — έτρεχε στη φίλη της να της έκμυστηρευθή τό «μεγάλο» της άίσθημα, να της έκθειάση «εκείνον» που επί τέλους, είχαν ανακαλύψει και να την διαβεβαιώση πώς αυτή τη φορά — τελειωτικά πιά — θ' άρραβωνιάζοτανε.
Μά, κάθε φορά, άπογοιτευότανε, εύρισκε πώς «εκείνος» δεν άξίζει τίποτε, πώς έμοιαζε σάν όλους τους άλλους και ώρ- κίζοτανε πώς ποτέ, — μα ποτέ! — δεν θα ξαναγαπούσε...
Αυτό είχαν επαναληφθή τόσες φορές, ώστε ή Μαργαρίτα τό είχε πιά συνηθίσει και δεν της έκαμε καμμιάν έντύπωση. Τό μόνο, για τό όποιο παραξενευότανε, ήταν τό άστατο του χαρακτήρος της φίλης της.
Δεν μπορούσε να τό εξηγήση.
Όταν ήσαν ακόμα κλεισμένες στο μοναστήρι, τις ώρες που ξεφευγαν από την επίβλεψη των καλογραιών και μιλούσαν για τά κοριτσιάτικα όνειρά τους, δεν έβλεπαν την ώρα πότε να βγούνε πιά από κείνη τη φυλακή, σδόν κόσμο που τον φαντάζονταν μια διαρκή διασκέδασι, πό- τε ν' αγαπήσουν και ν' αγαπηθούν.
Ν' αγαπήσουν!
Όλη ή τρυφερότης της μικρούλας των καρδιάς λαχταρούσε ν' άφοσιωθή σ' έναν άντρα, που θα γινόταν ο σύντροφος της ζωής των.
Φαντάζονταν τον έρωτα σάν ένα θείο μεθύσι που θα λίκνιζε τις ψυχές των στην όνειρεμένη του γοητεία...
Μά ή ζωή είνε πάντοτε τόσο διαφορετική από τό όνειροπολήματα!
Είχανε τώρα τρία χρόνια που βγήκαν από τις καλόγριες.
Τρία δλόκληρα χρόνια, κι' ακόμα δεν είχανε βρή τον έρωτά!
Ούτε ή Μαργαρίτα, που δεν είχε αγαπήσει ως τότε, μά ούτε ή Ίλεάνα που είχε αγαπήσει τόσες φορές.
Τόσο άστατη λοιπόν ήταν αυτή!

Νά τί δεν μπορούσε να καταλάβη ή Μαργαρίτα.

— Αυτή τη φορά πάλι γιατί τά χάλα- σες με τον Πώλ; την ρώτησε η φίλη της. Άφού ήταν ευγενής, σοβαρός, άφού δεν έμοιαζε με όλους τους άλλους, πώς έπα- φες να τον αγαπάς;
— Η Ίλεάνα έκαμε ένα κίνημα δυσφο- ρίας.
— Μη μου τον θυμίζης! Έτσι τον έ- νόμιζα στην άρχή. Μά μέρα με την ήμέ- ρα, έβλεπα πώς είχε γελαστή. Εκείνο που νομίζα πώς ήτανε σοβαρότης, δεν ή- τανε παρά σχολαστικότης. Κι' εκείνο που νομίζα για ευγένεια, δεν ήτανε παρά ψυχρότης. Άν ήτανε δυνατόν ν' αγαπή- σω έναν τέτοιον άνθρωπο για όλη μου τη ζωή! Είνε λοιπόν φυσικό που άπογοι- ητευθήκα κι' απ' αυτόν, όπως κι' απ' ό- λους τους άλλους. Άχ, Μαργαρίτα μου, είμαι δυστυχισμένη! Όταν αγαπάω, γίνο- μαι άλλος άνθρωπος. Όλα τά βρίσκω ώραία, ή ζωή μου φαίνεται όνειρεμένη, τά πάντα γύρω μου παίρνουν μίαν άλ- λοιώτικη όψη. Είνε χαρούμενα, γελαστά, καταντά να πιστεύω πώς αγαπούνε κι' αυτά μαζί μου! Κι' έπειτα μια μέρα, ξα- φνικά, έρχεται ή άπογοήτευσις! Τά πράγματα ξαναπαίρνουν την καθημερινή, την αληθινή τευς όψη, ή ζωή μου φαίνε- ται κουραστική, νευριάζω με τό παραμι- κρό και δεν έχω κέφι για τίποτα...
— Όσπου να ξαναγαπήσης!, την διέ- κοψε χαμογελώντας η φίλη της.
— Α, όχι! Ποτέ πιά, Μαργαρίτα, σοϋ τ' όρκίζομαι! Δεν θα ξαναγαπήσω ποτέ στη ζωή μου. Τόσες φορές άπογοιτευθή- κα. Φτάνει πιά!
Τά είπε όλα αυτά γρήγορα, μ' ένα ύ- φος τόσο άποφασιστικό, ώστε η φίλη της την έπίστειψε.
Την έσφίξε στην άγκαλιά της με άγάπη.
— Καυμενούλα μου!, της είπε. Πόσο σε λυπάμαι.
— Ναι, είμαι δυστυχισμένη. Μά δεν πειράζει. Έχω τη φίλια σου, κι' αυτό μου φτάνει. Θα βγαίνωμε περίπατο, θα περ- νάμε τις περισσότερες ώ- ρες μαζί. Θα κάνωμε έκ-δρομές τώρα τό καλοκαί- ρι... Τόν χειμώνα θα πη- γαίνωμε στους κινηματο- γράφους...
Σηκώθηκε να φύγη.

— Αύριο θα σοϋ κουβαλήσω από τό πρωί, της είπε φιλώντας την.
— Η Μαργαρίτα την έπήγε ως τό κεφ- λόσκαλο.
— Θα σε περιμένω! της φώναξε.
Μά του κάκου την έπερίμενε την άλ- λη μέρα.
— Έγινε μεσημέρι, κι' ή Ίλεάνα δεν εί- χε φανή.
— Νά τό ξεχάσε;
— Η Μαργαρίτα δεν μπορούσε να τό πι- στέψη ένα τέτοιο πράγμα. Υπέθεσε μο- νάχα πώς θα της έτυχε κανένα εμπόδιο και πώς θάρχότανε τό άπόγευμα.
Μά πέρασε και τό άπόγευμα, ήρθε και τό βράδυ, κι' ή Ίλεάνα δεν έφάνηκε.
— Η Μαργαρίτα άνησυχούσε.
Θυμότανε τά λόγια που της είχε πη ή φίλη της την προηγούμενη μέρα, τό ά- πελπισμένο της ύφος, κι' άρχισαν να περ- νάνε χιλίες δυο ιδέες από τό μυαλό της.
Μήπως είχε πάθει τίποτα;
Δεν έβλεπε την ώρα να ξημερώση, για να πάη στο σπίτι της, να την δει, να μά- θη...
Την βρήκε πλαγισμένη στο κρεβάτι της όταν έπήγε.
Παραξενεύτηκε με τό ύφος της.
— Αντίκρυσε μίαν Ίλεάνα με μάγουλα τριανταφυλλένια, με μάτια που λάμπανε, με χείλη ύγρά.
— Μήπως έχεις πυρετό; της έφώναξε.

Έρριχνε ξύλα και τά έπαιαν τρέχοντας τά σκυλιά.

Εκατό χρόνια!
1835 - 1935.
*Q!

Είπε, νομίζουμε, ενδιαφέρον να περιγράψουμε δύο έρωτες σε δύο διαφορετικές εποχές.
Τον έρωτα του έτους 1835.
Και τον έρωτα του έτους 1935...

*
Ένας μόνον αιώνας έχει περάσει από τότε...

Και όμως...

Τι καταπληκτική αλλαγή στην αγάπη!

Τεραστιά!

Πώς αγαπούσαν οι νέοι του 1835;

Ρωμαντικά...

Η αγάπη τους ήταν δειλή και συνεσταλμένη, είχε το πάναγνο άνθισμα του κρίνου και το παρθενικό άρωμα του γιάσεμιου.

Εκείνος μόλις έτολμοσε να ατενίση την Έκείνη του.

Το ήσαν ιερή, σαν θεότης.

Τα χείλη του δεν είχαν άλλο προορισμό από το να εκφράζουν με πύρινα λόγια το καρδιοβόρο του αίσθημα. Ήσαν χείλη μόνο για μίλημα. Όχι δε για..φίλημα!

(Ο νέος ούτε καν τολμούσε να διανοηθί ότι θα άγγιζε με τα χείλη του, τα χείλη της αγαπημένης...).

Όλη η αγάπη τους τότε περιωριζόταν στις γλυκειές έρωτικές εκμυστηρεύσεις.

Μόνο λόγια, λόγια, τρυφερά...

— "Αγάπη μου!

— "Αχ! Κι' εγώ σ' αγαπώ...

— Γλυκό μου κοριτσάκι, πάμε να κυττάξουμε μαζί τα άστρα;

— Πάμε!

Και οι δύο νέοι με τα δάκτυλά τους πλεγμένα έρωτικά, έβράδιζαν, έβράδιζαν κάτω από τους άπεράντους ουρανούς, για να πιούν τον άκτινοβόλο έρωτα του θόλου...Και από τις έννέα λέξεις του ρεπερτορίου τους, οι έννέα ήσαν το ρήμα:

«— Α γ α π ω !...».

1935...

Μία όμως εκατονταετία έκύλησε από την εποχή των ρωμαντικών.

Πόση μεταβολή στα ήθη και στα έθιμα της γής!

(Ο άνθρωπος του 1935 είναι πιο διαφορετικός από τον άνθρωπο του 1835, παρά ο κάτοικος της γής από τον κάτοικο του "Αρεως...).

— Χρυσέ μου!

— Μ' αγαπάς;

— Τρελλά...

— Άλήθεια;

— Σου το όρκίζομαι! Η αγάπη μου είναι τόσο μεγάλη, που φθάνει έως τον ουρανό...

Ο νέος του 1935 μάλλον δεν αγαπά ποθεί. Άγνοεί σχεδόν όλα τα λόγια της αγάπης.

Δε λέει:

— Σ' αγαπώ!

Λέει:

— Σε θέλω!

Η:

— Μου άρέσεις!

Οι ρωμαντικοί έρασται του παλιού καιρού έχάριζαν στις αγαπημένες τους άνθη. Ο νέος του 1935 της χαρίζει μπιζού. Και η σύγχρονος έρωτική φρασεολογία αλλάζει και είναι πιο ρεαλιστική, πιο άληθινή, πιο μοντέρνα:

— Λέλα!

— Μίμη!

— Πάμε στο μπαίν-μίζτ!

Η:

— Πάμε στο τέννις;

Αυτό σημαίνει:

— Πάμε γι' αγάπη!

Ακόμη και τα όνόματα των έραστών έχουν αλλάξει. Άλλοτε ο έραστής έλεγόταν Μάριος ή Λέανδρος. Και η έρωμένη έλεγόταν Ήρώ ή Έλθίρα. Και τώρα—στο έτος 1935— ο νέος αποφεύγει τους πλατωνικούς έρωτας, κυνηγά για φίλημα τα ροδόλευκα χείλη της μικρής του φίλης. Άλλοίμονο! Είθε τα ήθη του 1835 να έπιστρέψουν και πάλι επάνω στην γή, είτε ο έρωας να γίνη άγνός και τίμιος...

ΡΕΝΟΣ

ΠΩΣ
ΑΓΑΠΟΥΣΑΝ
ΣΤΟ 1835

509

Το ανθρώπινο αίμα κυκλοφορεί μέσ' τις φλέβες με μία μέση ταχύτητα από 7 μίλια την ώρα. Έτσι το αίμα μας διανύει μέσα σε μία μέρα 168 μίλια και μέσα σ' ένα χρόνο πάνω από 60.000.

*** Τά γερμανικά εργοστάσια παγοποιίας, γιόρτασαν προό όλίγων ήμερών την άδικολησημένη έπέτειο μίας έφευρέσεως.

— Πρόκειται γιά την συμπλήρωσι 100 χρόνων από τότε που ανακαλύφθηκε ή παγομηχανή από τον Πέρκινς.

— Επί τη ευκαιρία, κάποιος γερμανικό περιοδικό υπενθυμίζει ότι το 1937 κλείνουν τα 100 χρόνια τους και δύο ακόμη έφευρέσεις.

— Οί έφευρέσεις αυτές, — ο τηλεγράφος του Μόρς και τα σταυτικά κεριά, — ανακοινώθηκαν σχεδόν ταυτόχρονα, το 1837.

*** Ένα από τα έμπορεύματα που έχουν μεγάλη είσαγωγή στην 'Αμερική είναι τα...σαλιγκάρια, τα όποια οί 'Αμερικανοί υπεραγαπούν.

— Άρκεί να σημειωθεί ότι μόνον ή Τύνις εξάγει κάθε χρόνο στην 'Αμερική περισσότερο από μισό έκατομμύριο κιλά σαλιγκάρια!

** Ένα γαλλικό περιοδικό αναφέρει μία μοναδική, πράγματι, περίπτωση εξαιρετικής τέχνης.

— Κάποιος μικρέμπορος στο Ρουέν άγοράσε ένα τέταρτο του λαχνού του Μεγάλου Λαχνέλου. Μετά πέντε ήμέρες άγόρασε άλλο ένα τέταρτο ή γυναίκα του και μετά δυό ακόμη ήμέρες άλλο ένα ό γιούς του!

— Μετά την κλήρωσι διαπιστώθηκε ότι ή οικογένεια τοό μικρεμπόρου έδικαιοϋτο τα 3/4 των κερδών του πρώτου αριθμού. Είχαν πάρει και οί τρείς χωριστά το ίδιο τυχερό νόμμερο!

*** Σύμφωνα μ' έναν άπολογισμό των δυστυχημάτων που συνέβησαν κατά το 1934 στίς 'Ηνωμένες Πολιτείες τινάχτηκαν στον άέρα 12 εργοστάσια πετρελαίου.

— Οί συνολικές ζημιές από τις ανατινάξεις αυτές έχουν ύπολογισθεί συνολικά σε 20 έκατομμύρια δολάρια, δηλαδή 2 δισεκατομμύρια δραχμές περίπου.

— Άξίζει να σημειωθεί ότι τις 11 από τις 12 έκρήξεις, κατάρθρωσε να άπαθανάτιση ό φακός του Μούθιτον Νιούς.

*** Τό Δημοτικόν Συμβούλιον της Βενετίας ένέκρινε ένα κονδύλι από 20 χιλιάδες λιρέττες γιά τίς στερέωσι των τοιχωμάτων της γνωστής «Γεφύρας των Στεναγμών».

— Γιά τα τοιχώματα αυτά, σύμφωνα προς την γνώμη των ειδικών, θα έδημιουργείτο άμεσος κίνδυνος καταρρεύσεως όχι προό της παρελεύσεως δέκα έτών.

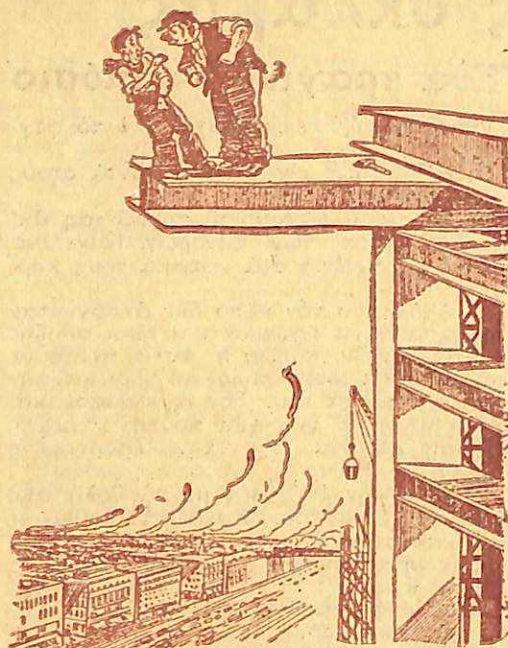
— Παρά την γνωμάτευσιν όμως, ή σχετική πίστωσησι διετεθή άμέσως και άρχισε ή στερέωσις. Έτσι δέν θα έχη...να φοθηθή, γιά πολλά χρόνια, κατάρρευσι ή θρυλική «Πόντε ντέι Σοσπίρι»...

*** Σε ένα χωριό της 'Ιταλίας, μία νεαρά χωρική έφερε στον κόσμο ζωντανά... γιά μερικά ώρες, τριδυμα. τέρατα!

— Τα κεφάλια των νεογμών έμοιαζαν με σκύλου και ήσαν και τα τρία κατάμαυρα. Τα τρία τέρατα πέθαναν λίγες ώρες μετά τη γέννησί τους και τα άκολούθησε στον τάφο ή μητέρα τους ύστερα από μία τρομερή νευρική κρίσι.

— Η γέννησις των τριδυμων τεράτων δημιουργεί ένα μεγάλο έπιστημονικό ζήτημα, δεδομένου ότι μέχρι τοόδε ή γέννησις τεράτων άπέδιδετο σε έλαττωματική λειτουργία άρσιμένων όργάνων της μητρός.

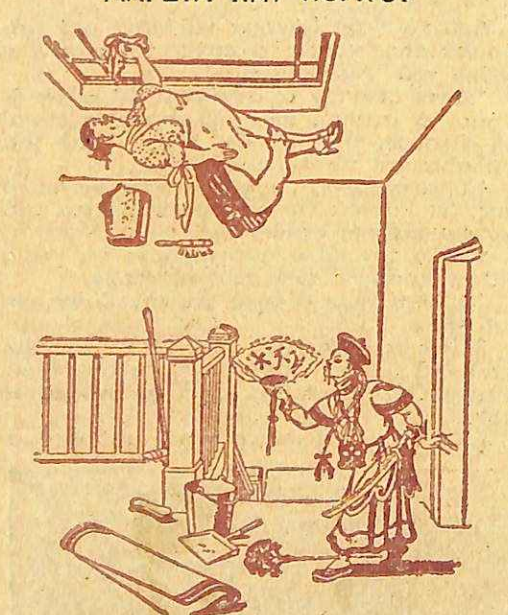
— "Ηδη-δεδομένου ότι ή προαναφερθείσα μητέρα είχε πολλούς αϊσίους τοκετούς—στά έπιστημονικά Ιταλικά φύλλα έρωχισε ζωηρή συζήτηση γύρω από το πρώτιστο ζώηρ ή ιστορία των τεράτων γετοφανές γιά την ιστορία των τεράτων γετοφώνος, με νέες έπιστημονικές βάσεις.

— Θά σου δώσω μία γροθιά να σε πετάξω δυό μέτρα πίσω!...

— 'Αδύνατον!

ΜΑΓΕΙΑ ΚΑΙ ΚΟΜΦΟΡ

Ο Κινέζος μάγος διευκολύνει την ύπηρetricia του να κάνει την καθαριότητα του σπιτιού....

ΑΠΟ ΠΟΥ ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

— Μαμά, δέν είσαι τόσο υμυρφη όσο ή καμαριέρα μας.

— Κι' από που το κατάλαβες;

— 'Από που; Νά, μία ώρα περπατάμε κι' ακόμη δέν σε φίλησε κανένας στρατιώτης!

ΛΙΓΗ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ο πληθυσμός των 'Ηνωμένων Πολιτειών άνέρχεται σε 104.830.900 άτομα, έκ των όποιών τα 45.000.000 είναι γηγενείς έγγεγραμμένοι οικογενειακώς από το 1770, τα δε υπόλοιπα μετανάστες.

Δέν υπάρχει γωνιά της 'Αμερικής που να μην άντιπροσωπεύεται από έναν κάτοικο της Εύρώπης.

Από το 1820 έως το 1910 μήκανε στην 'Αμερική 35 έκατομμύρια μετανάστες από όλα τα μέρη του κόσμου.

Κατά την πρώτην δεκαετία, δηλαδή από το 1820 έως το 1830, οί περισσότεροι μετανάστες προέρχονταν από την 'Αγγλία. 'Αλλά και από το 1830 ηδήςσε το μεταναστευτικό ρεύμα Γερμανίας και Γαλλίας.

Από την 'Ελλάδα μάλλον από το 1900 άρχισε ή μετανάστευσις γιά την 'Αμερική.

Από τους πίνακας της άπογραφής του 1850 βρίσκει κανείς 85 'Ελληνες. Κατά την άπογραφή του 1910 οί 'Ελληνες άνέρχονται σε 200.000 περίπου.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΕΝΔΡΑ

Ένα από τα πιο παράξενα δένδρα, είναι το «'Ηλεκτροφόρο» των Κεντρικών 'Ινδιών. Τα φύλλα του είναι τόσο πολύ γεμάτα από ήλεκτρισμό, ώστε άμα τ' άγγίξη κανείς αισθάνεται άμέσως ένα δυνατό τίναγμα. Έχουν τη δύναμη να ήπηρεάζουν μαγνητική βελόνα από άπόσταση έβδομητάς ποδιών.

Η ήλεκτρική δύναμις του δένδρου δυναμώνει το μεσημέρι και λιγοστεύει το βράδυ. Με την ύγρασία χάνεται τελείως.

Άλλο παράξενο δένδρο είναι το «Βαμβακόδενο», που φύεται στο Νεπάλ των 'Ινδιών και τρώει... άλλα δένδρα. Οί σπόροι του φέρνονται από τα πουλιά στίς διγάλες ξένων δένδρων κι' εκεί ριζώνουν και βγάζουν κλαρί, που τυλίγεται γύρω σ' όλο το φτωχό δένδρο. Σε λίγο άρχίζει το φάγωμα, και στή θέσι του παλμού, έπειτα από καιρό, φυτρώνει ένα θαυμάσιο βαμβακόδενο.

ΠΕΡΙΗΓΗΤΙΚΑ ΤΡΑΙΝΑ

Οί άγγλικοί σιδηρόδρομοι Λονδίνου — Σάουθαμπτον θα έγκαινιάσουν το καλοκαίρι ένα είδος περιηγητικών όχημάτων με κρεβάτοκάμαρες και κουζίνες, που θα σταθμεύουν στίς άγγλικές λουτροπόλεις. Τό νοίκι τους, λιγάκι τσουχτερό, θα είναι 3 1/2 λίρες την έβδομάδα.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΦΥΣΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Στή Χιλή υπάρχουν έκτάσεις σκεπαμένες από άμμο, που διαρκώς μετατοπίζεται, κι' ένα βουνό που μωγγρίζει έτσι, που οί ίθαγενείς το θεωρούν γιά στοιχειωμένο.

Στή Νεβάδα επίσης είναι ένα βουνό που βγάζει κάποιον ήχο όμοιον με της καμπάνας και στα νησιά της Χαβάι μερικά άκρογιάλια βράχων κάτι παράξενες φωνές.

Πολλές εξήγήσεις δίνονται στα φαινόμενα αυτά από τους έπιστήμονες, αλλά καμιά δέν είναι ίκανοποιητική, γιάτί ως τώρα ήταν γνωστό πως στίς άμμόδες έκτάσεις ό ήχος είναι σχεδόν άνυπαρκτος.

ΟΤΑΝ Η ΦΥΣΙΣ... ΚΑΝΕΙ ΑΣΤΕΙΑ

Στίς 'Ηνωμένες Πολιτείες (που άλλου;) ανακαλύφθηκε τελευταία ένα στρώμα άμμου που, όταν περπατά κανείς επάνω, βγάζει ένα μελωδικό ήχο.

Στήν 'Αφρική κάποτε, μερικοί ταξιδιώτες παραπλανήθηκαν από κάτι παράξενα γέλια που άκουσαν μέσα στην έρημο και έχασαν το δρόμο τους. Δέν ήταν παρά ό ήχος της άμμου που την έπαιρνε ό άέρας με όρμη.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Παύλος, ένα θράυ — Ρωμαϊκό θράυ τοό Μαίτου — άκούει μία μελωδική γυναικεία φωνή, να τραγουδά την άριαν του 'Ορφέως που κλαίει και ζητά με περιπάθεια την Ευρύδίκη του. Γη μαγική αυτή φωνή την άκούει σκυμμένος στο μπαλκόνι του που θέλει στον κήπο της διπλής έλλας «Στάρ».

Ο Παύλος έρωτεύεται τη φωνή αυτή και μαζί της την άγνωστη γυναίκα που τραγουδά τόσο ώραία, 'Αποφασίζει και γράφει ένα γράμμα, που το ρίχνει στον κήπο της έλλας «Στάρ», νύχτα. Το άλλο πρωί το γράμμα δέν είναι πια εκεί που το έριξε...

Έξακολουθεί και στέλνει γράμματα χωρίς να ξέρη ποιά είναι ή άγνωστη γυναίκα. Κατόπιν μαθαίνει το όνομά της: Διάνα Σφόρτσ, και πως είναι άρραβωνιασμένη με τον λόρδο Μονταγκιού. Έπειτα από λίγες μέρες ή Διάνα παντρεύεται τον λόρδο.

Μετά τον γάμο, ή Διάνα με τον σέρ Μονταγκιού καταλείπουν την 'Επαυλι Στάρ.

Ο Παύλος, επί τη βάσει διαφόρων πληροφοριών που έλαβε, άρχίζει να γυρεύη το ζεύγος Μονταγκιού, χωρίς να το βρίσκει. Πηγαίνει στην Λουκέρνη, στο 'Ιντερλακεν, στο Ούσο, στην Μαντάνα, στο Σχεβίνγκεν, αλλά δέν πετυχαίνει την άγάπη του.

Β. Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Πώς κατάρθωσα να ζήσω, όταν χθές το θράυ έφθασα στή Χάγη και με πληροφορήσαν ότι μόλις σήμερα το πρωί θα κατάρθωσα να φθάσω στο Σχεβίνγκεν; Δέν ξέρω τίποτα απ' αυτά. Τό μόνο που ξέρω είναι ότι έφθασα εδώ και δέν την έβριχα.

Περνά κανείς μέσα από ένα θαυμάσιο δάσος, γιά να φθάση στο Σχεβίνγκεν, στο γραφικό αυτό χωριό των 'Ολλανδών ψαρόδων.

Έχει τέσσαρα μεγάλα ξενοδοχεία, που είναι πάντοτε γεμάτα από έένους.

Τό Καζίνο του δέν μοιάζει καθόλου με τα Καζίνα των λουτροπόλεων της Εύρώπης.

Είνε μάλλον ένα μέρος οικογενειακής συγκεντρώσεως. Τυχερά παιχνίδια δέν έπιτρέπονται εδώ, ούτε στο Καζίνο, ούτε στα ξενοδοχεία, γιάτί άλλοιώς οί καλοί και τίμιοι 'Ολλανδοί θα ήσαν ίκανοί να έπαναστατήσουν. Τό άποτέλεσμα είναι ότι οί ξένοι πλήττουν και φεύγουν μία ώρα άρχητερα.

Αυτό το κακό έχει ό τόπος μας, μου έλεγε ό διευθυντής τοό ξενοδοχείου της «Μεγάλης Βρετανίας», όπου κατέλυσα, ότι δέν επιτρέπεται το παιχνίδι. Γι' αυτό ό κόσμος φεύγει και πάει στην 'Οσάνδη, όπου πάλι για μία μäs είναι πολύ επίσημο πράγμα και οί δυό νεόνυμφοι βρίσκονται τώρα στην 'Οσάνδη, που μπορεί να είμαι κι' εγώ έπειτα από λίγες ώρες.

Έν τούτοις, αν και θα έπρεπε να φύγω άμέσως, μώνω ακόμη, γιάτί με έχει καταλάβει μία θανάσιμη άπογοήτευσις.

Δέν είναι καλλίτερα άντι να πάω να την έρω στην 'Οσάνδη, να γυρίσω στην πατρίδα μου; Δέν είναι καλλίτερα να ξεχάσω τη Διάνα και να πνίξω στο κύμα, που σπάει εδώ στο ήσυχο άκρογιάλι, τον έρωτά μου και τον πόνο μου;

Τόσοι άνδρες, τόσες γυναίκες έπνιξαν τον έρωτά τους, όταν άντελήφθηκαν ότι

Έκείνη δέν άπληνθησε

Τό άθάνατο ποίημα της καρδιάς

Υπό Ματθίλδης Σεράο

δέν ήταν δυνατόν να νικήσουν.

Γιατί να μην κάνω κι' εγώ το ίδιο; Γιατί να φύγω από εδώ; Γιατί να μη μείνω όλο το καλοκαίρι στο Σχεβίνγκεν, άγνωστος έν μέσω άγνώστων; Γιατί να μη περάσω εδώ όλη μου τη ζωή και να πεθάνω στο τέλος ήσυχος, χωρίς να με θασανίξη, ή άνάμνησις της Διάνας Σφόρτσ;

'Οσάνδη, 15 Αύγουστου

Πέρασαν πενήντα μέρες, χωρίς να δω την Διάνα, το άστρο αυτό της ζωής μου. Και ξαφνικά έλαμψε πάλι έμπρός στα θαμπωμένα μου μάτια.

Κατά το διάστημα των πενήντα ήμερών αυτών διαρκώς συλλογιζόμουν, γι' αυτήν διαρκώς υπέφερα. Θά διαβάση τώρα όλα μαζί τα γράμματά μου και θα δει, πόσο υπέφερε γι' αυτήν ένας δυστυχισμένος προσκυνητής της άγάπης.

Κάποια υπερηφάνεια και κάποια μεγάλη θλίψις κάνουν, Διάνα, περισσότερο έλκυστική την όμορφιά σου, σε τρόπο που να μην είναι δυνατόν να σ' άντικρύση κανείς, χωρίς να ταραχθή και να μαγευθή.

Υπάρχουν στην άκτι αυτή έκατοντάδες ώραιων γυναικών. Υπάρχουν άριστοκράτιδες, γυναικες ύπουρων, πρεσβευτών κι' ακόμη πριγκίπων. 'Απ' όλες, όμως, ώραιότερα είσαι συ, Διάνα και γι' αυτό συγκεντρώνεις και το γενικό θαυμασμό.

Στέκομαι και σε θαυμάζω από μακριά, χωρίς να με αντιλαμβάνεσαι, χωρίς καν να το υπομιάζεσαι.

Ποτέ δέν σε είδα τόσο υπερήφανη και τόσο θλιμμένη, ποτέ δέν σε είδα τόσο όμορφη, όσο αυτές τις ήμέρες.

Προσπαθώ να έρω τον τρόπο, γιά να σε πλησιάσω, αλλά δέν το κατορθώνω, γιάτί ποτέ δέν είσαι μόνη.

Πλήθος από ώραιες γυναίκες και κομψούς κυρίους σε περιστοιχίζουν, όποτε έμφανίζεσαι στο θέατρο ή στα διάφορα κέντρα.

Έν τούτοις αντιλαμβάνομαι ότι αν και είσαι περιστοιχισμένη από τόσον κόσμο, είσαι συγχρόνως μόνη, όλομοναχη, όσον ούδέποτε ύπήρξε άνθρωπινο πλάσμα.

Σε παρακολουθώ λαθίνοντας διάφορες προφυλάξεις κι' έτσι κατορθώνω να αντιλαμβάνομαι την μόνωσί σου κι' ακόμη, ότι δέν παύεις να στρέφης τα βλέμματά σου προς τον άνθρωπο, που τρελλός από έρωτα σε περιτριγυρίζει.

Συχνά σε βλέπω να γυρίζεις προς το μέρος μου και τα ώραία σου μάτια καρτώνονται στα δικά μου. Δέν ξέρω αν αυτό συμβαίνει στην πραγματικότητα ή αν είναι καμμία από τις πολλές παραισθήσεις μου.

Έκείνο που μπορώ να θεβαιώσω είναι ότι σε βλέπω, κι' αυτό μου άρκει γιά να είμαι ευτυχής.

Αντιλαμβάνεσαι την παρουσία μου; Σου προξενεί καμιά έντύπαι;

Δέν το εκδηλώνεις ή τουλάχιστον ή υπερηφάνεια σου δέν σου επιτρέπει να το εκδηλώσης.

Τί πολυτελή, τί κομψά που είναι τα φορέματά σου, Διάνα. Άλλάξεις τουαλέττα τρείς και τέσσαρες φορές την ήμέρα.

Φοράς τα πιο θαυμάσια διαμαντικά που υπάρχουν στην πλάξ.

Τά γνωρίζω, Διάνα, ένα προς ένα τα φορέματα και τα διαμάντια σου. Τά βλέπω από μακριά και σημειώνω τα χαρκτηριστικά τους,

'Αντιλαμβάνομαι ακόμη και κάτι άλλο. Όλα τα θαυμάσια διαμαντάκια και τα άκριβά φορέματα τα φοράς γιάτί το άπαιτούν οι άνάγκες της κοσμικής ζωής.

Κατά βάθος δέν αισθάνεσαι ούτε χαρά, ούτε ευχαρίστησι.

Αυτό δέν μου το είπε κανείς, αλλά εγώ το καταλαβαίνω.

Τό ότι, όμως, δέν ενδιαφέρεσαι καθόλου γιά τα κοσμήματα που φοράς, αυτό το ξέρω καλά.

Ο σύζυγός σου ό σέρ Ροδόλφος Μονταγκιού βρίσκεται πάντοτε κοντά σου. Έγώ τουλάχιστον τον βλέπω πάντοτε να άνακατεύεται στον κύκλο που σχηματίζουν γύρω σου, οί φαντασμοί σου.

Τώρα βρίσκεται κοντά σου περισσότερο από πρίν. Η συμπεριφορά του όμως άπεναντί σου εξακολουθεί να είναι ψυχρή σαν και πρώτα.

Μιλάτε πολύ λίγο μεταξύ σας. Προχθές σάς είδα στον περίπατο που κάματε όλομοναχοί προό του φαγητού.

Κάθε τόσο έσύ κι' ό σύζυγός σου ανταλλάσσετε από μία ό φράσι.

Όταν έγυρίσατε στο ξενοδοχείο ό σύζυγός σου σε έχαιρέτησε ψυχρά και τράβηξε γιά την πόλι.

Τόν άγαπάς αυτόν τον άνθρωπο, και σε άγαπά κι' αυτός.

'Οσάνδη 21 Αύγουστου

Βρίσκομαι εδώ που μπορώ να βλέπω την Διάνα χίλιες φορές την ήμέρα, κι' όμως οί χίλιες αυτές φορές δέν με φτάνουν. Θέλω να βρίσκομαι πάντα κοντά της, θέλω να της μιλήσω. Και είναι πολύ εύκολο να παρακαλέσω κάποιον κοινόν φίλο να με παρουσιάση στο ζεύγος Μονταγκιού.

Όχι, όμως. Δέν θέλω! Ποιος με βεβαιώνει ότι ό σύζυγός σου δέν έρει τον έρωτά μου; Ποιος μπορεί να με βεβαιώση ότι δέν διάβασε μερικά, έσω κι' ένα, από τα γράμματα που σου έστειλα;

Όχι, Διάνα. Δέν έχω το θάρρος να παρουσιάσω μπροστά στον σέρ Ροδόλφο Μονταγκιού.

Όσάνδη 25 Αύγουστου

Τί κάνεις, λαίδη Διάνα, συ ή πλουσία και ώραία σύζυγος τοό σέρ Ροδόλφου Μονταγκιού, όταν νύκτωρ και μένης μόνη;

Όπως όλες οί πλούσιες γυναίκες, φωνάζεις την καμαριέρα σου και την διατάξεις να σε βοηθήσει γιά να έτοιμασθής. Τότε ή καμαριέρα σου ξεκτενίζει τα μαλλιά σου και τα κάνει μπούκλες. Έλευθερώνει τα λευκά σου πόδια από τα παπούτσια της ήμέρας και σου φορεί τις χρυσοκέντητες παντόφλες σου. Μετά σου δίνει το φιατέρι, γιά να δροσίσης το πρόσωπό σου με τους άρωματώδεις ψεκασμούς του.

Τό δωμάτιό σου είναι μεγάλο, πραγματικό υψικό δωμάτιο. Τα σκεπάσματα τοό κρεβατιού σου είναι λίγο σηκωμένα στα δυό μέρη που πρόκειται να κατακλιθούν οί σύζυγοι.

Έτσι φαντάζομαι πως θα είναι, Διάνα. Είναι περασμένα μεσάνυχτα. Βλέπεις το ρολογάκι που βρίσκεται στο κομοδίνο σου και σκέπτεσαι ότι είναι καιρός να άναπαυθής.

Τί κάνεις, λαίδη Διάνα, την στιγμή εκείνη, μακριά από την οικογένειά σου,

μακριά από τους φίλους σου και από την πατρίδα σου, και πού μεθαύριο θα βρίσκεσαι ακόμη μακρύτερα, στα κτήματα ενός ξένου ανθρώπου, ολομόναχη απέναντι της συνειδήσεώς σου και του Θεού σου;

Φαντάζομαι ότι θα προσεύχεσαι. Και η προσευχή σου θα διαρκή πολλή ώρα. Τι είδους, όμως, προσευχή είναι; Είναι προσευχή που βγαίνει από την καρδιά σου, που την λές με λόγια δικά σου, ή είναι καμιά από εκείνες τις προσευχές που υπάρχουν σ' όλα τα προσευχητήρια;

Τι λές στον Θεό σου που βρίσκεσαι μαζί του ολομόναχη στην ηρεμία της νύχτας; Για ποιο πράγμα τον ευχαριστείς και για την απόκτηση τίνος αγαθού τον παρακαλās;

Φαντάζομαι ότι θα τον παρακαλās να σε βοηθήσει, να σε προστατεύει, να σε ενισχύει.

Μετά πέφτει στο κρεβάτι σου και αρχίζεις να διαβάσεις ένα βιβλίο περιμένοντας τον σύζυγό σου.

Αλλά εκείνος δεν έρχεται. Τό ξέρω καλά γιατί κάθε βράδυ ξημερώνομαι στη λέσχη Κούρσαλ. Τον είδα χθές, προχθές, τον βλέπω κάθε βράδυ. Πάει από τους πρώτους και φεύγει τελευταίος. Όταν γυρίζει στο ξενοδοχείο, ο ήλιος βρίσκεται μεσούρανα.

Κι' ο άνθρωπος αυτός, Διάνα, που δεν ενδιαφέρεται για σένα, είναι σύζυγός σου.

Είναι φανερό, ολοφάνερο, Διάνα, ότι ο σερ Ροδόλφος Μονταγκιού δεν σ' αγαπά. Όταν δει 30 Αυγούστου.

Είμαι 48 ώρες κλεισμένος στο μικρό μου δωμάτιο. Το ξενοδοχείο μου είναι μακριά από την ακτή που έπαψες πια να πηγαίνεις. Κανείς δεν θα με ζητήσει, κανείς δεν θα με βρει εδώ. Είναι τώρα δυο μέρες που δεν βγαίνω καθόλου.

Είπα στον υπηρέτη του ξενοδοχείου ότι είμαι αδιάθετος. Πίνω συνεχώς καφέδες και καπνίζω εκατό τσιγάρα την ημέρα.

Αρχίζω να διαβάσω κανένα βιβλίο, αλλά δεν καταλαβαίνω τίποτα και το αφήνω. Τότε επιχειρώ να σου γράψω. Πάλι όμως σταματώ. Ποιος ο λόγος να σου γράψω, αφού ποτέ δεν θα λάβεις τα γράμματά μου;

Κρύβομαι εδώ μέσα σαν να είμαι εγκληματίας.

Τι μ' ενδιαφέρει έν τούτοις αν σε μια στιγμή επιθέσεως πεθάνω έχω ή ο σερ Ροδόλφος Μονταγκιού; Εκείνο που είμαι σε θέσι να υποσχεθώ, είναι ότι αν παρasti ανάγκη να επιπέσω έναντιον του με λύσσα, με πραγματική μανία. Η μόνη μου επιθυμία είναι να σκοτωθώ και οι δυο σε μια τέτοια επίθεση. Η σκέψις όμως, ότι μπορεί να υπάρξει άνθρωπος που να σε θεωρήσει ένοχο, Διάνα, με συγκρατεί.

Ελπίζω ότι την πρώτη φορά να μη με είδε ο σύζυγός σου, κι' αν με είδε να μη με γνώρισε. Ίσως όλα αυτά να είναι ένα παραμύθι. Ίσως να μη γνωρίζεις και σύ τίποτα.

Η μόνη μου επιθυμία είναι να συμβαίνει πράγματι αυτό, οπότε δεν θα υφίστασαι καμμιάν ενόχληση.

Μ' αυτήν την έλπιδα βρίσκομαι εδώ, αιχμάλωτος της απελπισίας μου.

Μ' αυτήν την έλπιδα βρίσκομαι εδώ, αιχμάλωτος της απελπισίας μου. Ίσως οι ελπίδες μου να είναι μάταιες και τη στιγμή αυτή να είναι δικαιότερα ή απελπισία που με βασανίζει.

Όλα αυτά, όμως, είναι αθέβαια. Βέβαιον είναι μόνον ένα πράγμα. Ότι πρέπει να εξακολουθήσω να μένω κρυμμένος και ότι η κατάστασις αυτή θα εξακολουθήσει πολύν καιρό ακόμη. Πόσον, όμως, δεν ξέρω.

Όταν δει 2 Σεπτεμβρίου

Η Διάνα, ή Διάνα μου, ή αγαπημένη μου Διάνα, ανέκωρσε από την Όστανδη προ πέντε ημερών μαζί με τον σύζυγό της. (Η συνέχεια στο έρχόμενο)

5.000 γράμματα στο λεπτό

Η ιστορία της γραφομηχανής

Μια από τις εφευρέσεις του περασμένου αιώνα, που κατέκτησε αμέσως σχεδόν όλη την υφήλιο, είναι και η γραφομηχανή.

Χιλιάδες κορίτσια βοήκαν δουλειά στα διάφορα γραφεία, προσφέροντας μια εξυπνέτητη τεραστιάς αξία στα γράμματα και στο εμπόριο.

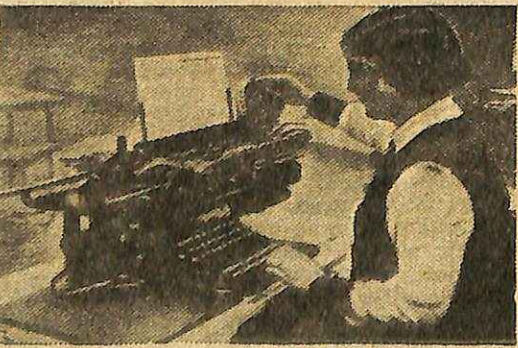
Το πρώτο μηχανήμα εφευρέθηκε από τον Γκιουζέππε Ραβίτσα το 1837. Αλλά πολύ πιο μπροστά, στο 1713, ο Άγγλος Χένρυ Μίλλ, είχε καταθέσει την εφεύρε-

Η γραφομηχανή του 1837

Η γραφομηχανή του 1713

Η γραφομηχανή του 1935

σί του και πήρε δίπλωμα ευρεσιτεχνίας. Η μηχανή όμως εκείνη δεν κατασκευάστηκε ποτέ.

Το γεγονός έδωσε αφορμή σε πολλούς μηχανικούς να μελετήσουν τα δύο συστήματα χωρία και να δώσουν διαφόρους τύπους μηχανών υπό διάφορες μορφές. Το πράγμα ήταν πια φανερό, ότι η προσπάθεια για μια πλήρη επιτυχία στο μέλλον θα ήταν θεαία.

Μόλις περί τα τέλη του περασμένου αιώνα, ο Σόλς κατασκεύασε ένα πολύ διαφορετικό τύπο μηχανής και υπό το όνομα του Ρέμιγκτον, άρχισε μια νέα θιομηχανία, η οποία πολύ γρήγορα εξαπλώθηκε σ' όλο τον κόσμο, αναποδογυρίζοντας μεθόδους και άπληχαιωμένα πιά συστήματα που μεταχειρίζονταν τα διάφορα γραφεία.

Οι καλλιγράφοι και οι άλλοι γραφείς παραγκωνίσθηκαν κι' έσπευσαν να δώσουν τη θέση τους στις νεαρές δακτυλογράφους, οι οποίες άρχισαν το μάθημα της γραφής, σαν να έπρόκειτο για κανένα παιχνιδάκι.

Τα επιδέξια λευκά δακτυλάκια έκινούντο με ταχύτητα πάνω στα πληκτρα και μια νέα τάσις επιδεξιότητας πλέον εμφανίσθηκε. Η ταχύτης στις δακτυλογράφους, αλλά και η τελειοποίησις στα ελαττωματικά φαινόμενα του γραψίματος από τους μηχανικούς.

Πάνω από 250 μοντέλλα γραφομηχανών εμφανίσθηκαν στη διεψηή αγορά με νέες τελειοποιήσεις, νέες εφαρμογές.

Επακολούθησαν οι αθόρυβοι μηχανές. Έπειτα οι φορητές σε βαλιτσάκια. Οι αρίθμητικές μηχανές, οι λογιστικές μηχανές, μηχανές για τιμολόγια, ηλεκτρικές δακτυλογραφικές μηχανές, αυτόματες μηχανές, όλες μηχανές περιέργης, θαυμάσιες και μυστηριώδεις, οι πλέον περίπλοκες, τις οποίες μπορούσε να φαντασθή ο ανθρώπινος νους.

Στην αρχή εφάρμοσαν τα στοιχεία του λατινικού αλφαβήτου. Σήμερα υπάρχουν μηχανές σε όλες τις γλώσσες, με όλα τα περίεργα στοιχεία των αλφαβητών τους.

Το πιο περίεργο είναι η σκέψις ενός αρχαιολόγου, που θέλησε ν' αναστήση ακόμα κι' αυτή την Ιερογλυφική γραφή των αρχαίων Αιγυπτίων.

Το χαρακτηριστικό όμως συμπέρασμα είναι, ότι στη γραφομηχανή επάνω εφαρμόθηκε τελείως η ψυχρούς της γυναίκας. Και ίσως - ίσως το λεπτό αυτό μηχανήμα με τα πληκτρα του έμυλου περισσότερο στη γυναικεία ψυχή και έχορσίμεισε ως ένα από τα κύρια μέσα της σημερινής επικρατησεώς της.

Ο πόλεμος εβοήθησε πολύ σ' αυτό τη γυναικεία χειραφέτησι. Οι άνδρες πολέμοσαν. Και οι γυναίκες αντικατέστησαν αμέσως το ανδρικό φύλο. Εύρέθηκε μια επί πλέον εργασία κατάλληλη για τα γυναικεία χέρια. Και όσο μόν εύκολα και γρήγορα οι δακτυλογράφες εξητήθησαν και εισήχθησαν στα γραφεία της Αμερικής και της Δυτικής Ευρώπης, τόσο δύσκολα τὰ ήθη και έθιμα έμπόδισαν τους λαούς της Ανατολής να συμμορφωθώ.

Εν τούτοις κι' αυτό το τείχος της προκαλήσεως έπεσε και από την Ελλάδα έως τα πέρατα της Ασίας, ή γυναίκα άποσκήρτησε από το μαλθακό ντιβάνι της άνεργίας του σπιτιού, στο σκληρό σκαμνάκι της γραφομηχανής.

Μια νέα πνοή ατομικής ανεξαρτησίας προσέφερε ή γραφομηχανή στη γυναίκα, ή οποία βρήκε επί τέλους το μέσον μιας έκδηλώσεως αρκετά λεπτής και αισθαντικής που μιλά μαζί με τον ήχο των πληκτρων μέσα στην ψυχή της γυναικείας ατής κατηγορίας των εργατών της γραφειοκρατίας.

Ο ΕΙΔΙΚΟΣ

Εκεί έβλεπε ο Κορδόα την Ίλάνου. Εκεί. Εκεί τα μισοσβυσμένα του μάτια - σαν άπαλό χάδι θελουδένιο - τραγουδούσαν σιωπηλά, έρωτικά, την αγαπημένη του, που καθισμένη άντικρυ, άπαντούσε με τον ίδιο τρόπο, στις θουβές του καντσονέττες.

Εκεί ο Κορδόα έτρεχε μ' αγωνία νάβρη την ήχη της ψυχής του. Εκεί στο άπομερο μαγαζάκι της δνειρεμένης Χονολουλού έσπευδε ή Ίλάνου με λαχτάρα να συναντήση τη μισοσβυσμένη ματιά του λατρευτού της.

Κάθε απόγευμα - ανάμεσα στους έξοις στους θαμνώνες - άρχιζε το αιώνο θουβό έρωτικό τραγουδι από δυο καρδιές που δεν μιλήσαν ποτέ με τα χείλη, ούτε ο ένας ούτε ο άλλος, παρά μόνον με τα μάτια. Γιατί τάχα να μιλήσουν; Για ποιο λόγο να ανταλλάξουν έστω και δυο γλυκά λόγια; Τι θα κέρδιζαν; Πιθανόν να δοκίμαζαν την άπογοήτευσή της πραγματικότητας, που χίλια στα εκατό άπελπίζε, καταστρέφει με μιάς την ήλλουζιόν που έχει ο ένας για τον άλλον. Πόσες φορές αλήθεια χάνει κανείς κάθε ιδέα, για μια γυναίκα ή για έναν άντρα, όταν επιχείρησι να άνοιξη το στόμα του...Και τί άπογοήτευσις, Θεέ μου!...

Έτσι σκεφτόταν ή Ίλάνου, έτσι και ο Κορδόα και δεν άλλαξαν ποτέ τους μια κουβέντα, ούτε χαιρετούρα. Μόνον με τα μάτια... έλεγαν... έλεγαν... ποθούσαν... ήπεφταν... πονούσαν... έχαιρονταν την αγάπη τους. Και ο καιρός άργοκυλούσε... γεμάτος ετυχία. Κάποιο βράδυ, που στάλαζε γλύκα, και τ' άστέρια σαν διαμαντένιο κομψέτι παιγνίδιζαν στο έξαστερο χάος, μια κιθάρα γεμάτη πόνο άκούστηκε στη γειτονιά της Ίλάνου. Όλα τα παράθυρα δεν άνθεξαν, άνοιξαν να ρουφήξουν τις μακρόσυρτες και παθιάρικες μελωδίες του άγνωστου κιθαριστή, που δεν ήταν άλλος από τον Κορδόα. Α, έπαιζε γλυκειά κιθάρα...και με τί πάθος!

Κείνο το βράδυ άποφάσισε μια καντάδα στην αγαπημένη του για πρώτη φορά. Μά του κάκου έπαιξε, έκλαψε. Η Ίλάνου δεν συγκινήθηκε καθόλου, το παράθυρό της έμενε κλειστό, θουβό, σαν περιφρόνησι...κι' ο Κορδόα αναλύθηκε σε δάκρυα, άσπου ήρθε το άλλο βραδυό. Λυπημένος και με θλιμμένη καρδιά τράθηξε για το μαγαζάκι και πήρε τη συνηθισμένη του θέσι. Α! Θα έκδικιώταν. Την περιμένε άποφασισμένος να μη γυρίση μάτι να την δει. Σε λίγο, να την...έριξε τη ματιά της, άπως πάντα, ανάμεσα στους πελάτες του κέντρου και κάθετη άντικρυ του.

Ο Κορδόα ένοιωσε το αίμα του ν' άνεβαίνει στο κεφάλι... «Είσαι μια έλεεινή», έλεε μέσα του κι' έσκυψε. Δεν ήθελε να την βλέπει. Ηθελε να την στερήσει από τη θερμή συντροφιά της ματιάς του. Αλλά τί συμβαίνει; Ποιά λύπη μάτνει την καρδιά σου, αγαπημένε μου!

Κουν κι' αυτά λυπημένα, στα ίσχνά γονατά σου. Ίσως το χάδι μου αυτό ζωντανέψη τη ψυχή των ματιών σου, ίσως ζεστανή το ψαυμένο σου κορμί... - ρωτούσαν έκπληκτα τα δλοστρόγγυλα σαν δυο ζωές μαυριδερά μάτια της Ίλάνου.

Μά εκείνος...σάθανο σωστό.

Πέρασαν μέρες άρκετές. Ο Κορδόα στο συμπαθητικό μαγαζάκι δεν ξαναπάτησε πια. Το έρωτικό του τραγουδι, που έρμήνευαν τα μάτια του, δεν ξανακούστηκε. Μονάχα ή Ίλάνου εξακολουθούσε να πηγαίνει για να κλάψη κρυφά από τους άλλους την πεθαμένη θέσι που καθόταν άλλοτε ο καλός της. Παρ' όλο όμως το θάνατο που ελεγε άπλωθη στην τρυφερή ψυχούλα της, σαν δροσερή σταγόνα, ή έλπιδα ότι θα ξαναρχόταν ο αγαπημένος της, πάλασε με το άπαισιό σάθανο του. Θάρρη, δεν μπορεί...

Και πέρασαν ακόμα πολλός καιρός...πολύς, άσπου ήρθε ή στιγμή να συναντηθούν τυχαία στο δρόμο. Εκείνος έρχοταν άντίθετα, άφηρημένος και σκεπτικός, χωρίς να προσέχη πουθενά, ούτε δεξιά, ούτε άριστερα, ούτε μπρός του, σαν πεθαμένος ζωντανός. Κι' εκείνη άπ' την άντίθετη μεριά. Η συνάντησις ήταν άναπόφευκτη. Στο πρώτο άντίκρουσμα κέρωσαν κι' οι δυο, τάχασαν και άλληλοκυτάχησαν για κάμποσο. Αγνά μαργαριάρια τα δάκρυα σε λίγο στάλαξαν για να γίνουν μικρά άστέρακια στο σκονισμένο πεζοδόμο. Και είπαν τα μάτια τους πολλά... τόσα πολλά, που άυθόρμητα ο ένας άρπαξε τα χέρια τ' άλλου στο σείχτά με λαχτάρα, με πόθο. Ηθελαν να μιλήσουν,

ΚΑΤΙ ΠΗΓΕ ΝΑ ΠΗ, ΜΑ ΣΤΑΘΗΚΕ ΑΔΥΝΑΤΟ!...

να πουν κάτι. Μά...στάθηκε αδύνατο! Ο Κορδόα κατάπνε τη γλώσσα του - το έδιο κι' ή Ίλάνου. Με μιάς χωρίστηκαν κι' οι δυο άπότομα και με βία εξαφανίσθηκαν ανάμεσα στον κόσμο.

Και ήρθε άλλο βραδυό. Όμοιο σαν το πριν, γεμάτο γλυκά τροπική. Γεμάτο όργασμό. Στη γειτονιά της Ίλάνου το έδιο βράδυ, άργά άπ' τα μεσάνυχτα, σκορπίστηκαν για δεύτερη φορά πιο έντονα πιο παθητικοί οι ήχοι της κιθάρας του Κορδόα. Κι' ή γειτονιά για δεύτερη φορά σηκώθηκε στο πόδι κι' οι μελωδίες ρουφήχτηκαν πάλι άπ' τα άνοιχτά τα παραθύρια. Αλλά του κάκου! Μόνο της Ίλάνου έμενε θουβό, κλειστό...σαν περιφρόνησι.

Όσπου ήρθε ή αυγή...Για νάβρη τον Κορδόα πεισματωμένο στην ίδια θέσι, με τις μισές χορδές σπασμένες... Κι' εκείνος, έπαιξε...έπαιξε, άσπου από κοντά του γέλασαν ειρωνικά οι πρώτες κεφάτες πύρινες άχτίδες του ήλιου.

Ξάφνου, σαν φρεσκοπλυμένο γιαπωνέζικο χρυσάνθεμο - το χρώμα της φωνής από χαρά. Οι καρδιές τους χοροπηδούσαν από χαρά. Οι ματιές τους άλλοτε γέλανε κι' άλλοτε κλαίνε...Θέλουν να πουν κάτι, να μιλήσουν, να αλλάξουν δυο κουβέντες γλυκές, τρυφερές, μα δεν μπορεί κανείς τους ούτε αυτός, ούτε εκείνη. Και να μιλήση. Ούτε αυτός, ούτε εκείνη. Ούτε υπάρχει πιθανότης να νοιώσουν την ήδονή αυτή ποτέ στη ζωή τους, γιατί είναι και οι δυο κωφάλαλοι...και δεν ξέρει ο ένας για τον άλλον τίποτα.

Κ. ΜΠΕΖΟ Σ (Εικονογράφησις του ίδιου)

Εθνολογικές... διαφορές

ΣΤΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ

Υποθέσετε ότι μια αδιάκριτη μυίγα έπεσε μέσα σ' ένα ποτήρι γεμάτο μύζα. Αυτός που πρόκειται να το πιή, τί θα κάνει; Αν είναι Άγγλος, θα πετάξει και το ποτήρι και την μύζα και την μυίγα. Αν είναι Γάλλος, θα ζητήσει άλλο ποτήρι.

Αν είναι Γερμανός, θα χύση ένα μέρος της μύζας, όσο άπαιτείται για να λείψη το αδιακρίτο έντομο και...θα πιή το υπόλοιπον!

Αν είναι Ιταλός, θα πιήσει με τα δάκτυλά του την μύζα, θα την...όρση, και θα πιή την μύζα του!

Αν είναι Ρώσος, θα πιή το περιεχόμενο άτάραχα και θα φροντίση, το πολύ, ν' άποφύγη το έντομο.

Τέλος, αν είναι Έλληνας, θα φωνάξει το γκαρσόνι του καφενείου, θα το...βρίση, θα πιή έπειτα την μύζα και...δεν θα πληρώση!

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Μέσα στο θέατρο και ενώ στη σκηνή παίζουν οι ήθοιοι, οι μόν Ιταλοί όμιλούν, οι δε Γάλλοι βλέπουν, και οι Γερμανοί άκούουν! Οι Έλληνες τὰ κάνουν όλα και έχουν καιρό και να χειροκροτούν και να σφυρίζουν!

ΣΤΗ ΖΩΗ

Όταν δεν έχη άλλο βιοποριστικό στόδιο, ο Άγγλος μεταβάλλει το σωμα του σε στήλη άγγελιών, ο Γάλλος γίνεται θεάτρωνης, ο Γερμανός μεταναστεύει, ο Ιταλός γίνεται ζητιάνος, και ο Έλληνας...έκδίδει πολιτική έφημερίδα!

ΖΩΗ
ΣΤΟ
ΚΙΝΗΜΑΤΟ
ΓΡΑΦΟ

ΤΟ ΜΠΙΦΤΕΚΙ ΤΟΥ
ΧΟΝΔΡΟΥ ΚΑΙ
ΤΟΥ ΛΙΓΝΟΥ

Θά τ'ο πιστέψετε; Αίτια που ό Χάρντντ και ό Λάουρελ, δηλαδή ό Χονδρός και ό Λιγνός έχωρισαν ήταν ένα μπιφτέκι.
Πολύ περίεργη βέβαια αίτια για να διαλυθώ μία συνεργασία τώσων έτών! "Αν τ'ό ήξεραν οι θαυμασταί τους, άσφαλώς θά τούς άγόραζαν ένα δλόκληρο βώδι να τούς τ'ό στείλουν.
"Εν τούτοις, όπως διατείνονται σ' στενοί φίλοι τους, μία μέρα ό Χονδρός άγόρασε ένα καλοψημένο μπιφτέκι με διάφορα άλλα όρεκτικά και τ'άστειλε σ' ένα ιδιαίτερο σπιτάκι που είχε νοικιασμένο, για να γευματίσουν με μία πρωτόγαλτη φιγκυράντ.
"Ο μικρός τ'ό καταστήματος αντί να τ'ά πάη στή διεύθυνσι που διέταξε ό Χάρντντ τ'ά πήγε στή μόνιμη κατοικία του.
Στίς σκάλες τόν θ'ήρκε ό Λάουρελ και όπως ήταν έπόμενο παρέλαβε τ'ό δεματάκι με τ'ά τρόφιμα.
"Όταν μυρίστηκε τί περιείχε, μπήκε άμέσως σ' ένα ταξί, πέρασε από τ'ό σπιτί μιάς φιλεδανίτσας του, τήν πήρε και πήγανε κατ' ευθείαν σ' ένα έξοχικό κέντρο. Φαντασθήτε τή φούρκα τ'ό Χονδρού, που περίμενε άδικα με τήν νέα κατάκτησί του τ'ό μπιφτέκι. Ιούχε άγοράσει.
Τ'ό βράδυ που αντάμωσαν οι δύο τους ως συνεργάται, ό Χάρντντ ήταν δλο φούρκα, αλλά δέν έ-

λεγε τίποτε στόν Λάουρελ. Αύτ'ός όμως, για να τόν πεισματώσει, άρχισε και γλυφότανε.
— Τί γλύφεσαι σάν σκύλος; τ'ό είπε.
— Γιατί έφαγα σήμερα ένα ύπέροχο μπιφτέκι...
"Ηρθανε άμέσως στίς εξηγήσεις. "Ο Χονδρός τότε έπάνω στό θυμό του λέει στό Λιγνό:
— "Εσύ έφαγες τ'ό μπιφτέκι μου, έγω όμως ήμουν με τή φιληνάδα σου.
"Ο Λάουρελ βέβαια δέν άρχισε τ'ά κλάματα όπως συνηθίζει στίς ταινίες του, αλλά φόρεσε τ'ό καπέλλο του και έφυγε, χωρίς να χαιρετήσει τόν Χάρντντ.
Τήν άλλη μέρα δέν παρουσιάστηκε στό στούντιο, ούτε τήν άλλη, ούτε τήν παύλα, κι' έτσι έκτοτε ή συνεργασία διεκόπη.

ΤΟ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΩΡΟ
ΤΟΥ ΚΛΑΡΚ ΓΚΕΪΜΠΛ

"Η ήμέρα τ'ό Κλάρκ Γκέιμπλ άρχίζει στίς έξη. Σηκώνεται, άρχίζει τή γυμναστική και τρώει με όρεξι τ'ό πρωινό του.
Φοράει τ'ό σκούφο του, πηδ'ό στό μικρό αυτοκινητάκι του και στίς 8 περνά τήν καγκελλόπορτα τ'ό πάρκου του.
Σέ λίγο βρίσκεται στό στούντιο. Προθάρει και άνεβαίνει στό πλατώ.
Στά διαλείμματα τ'ό γυρίσματος τόν άκούει κανείς να μιλά πότε για κυνήγι, πότε για σπόρ, αλλά πότε για τέχνη και ιδίως για κινηματογράφο.
Τ'ό μεσημέρι τρώει στό έστιατόριο τ'ό στούντιο, πάντα στήν ίδια συνηθισμένη του γωνία.
"Όταν τελειώσει ή ήμέρα τής έργασίας του, κάνει μία βολτίτσα με τ' αυτοκίνητό του και επιστρέφει σπιτί.
Μετά τ'ό δείπνο, άραιά και πού, πηγαίνει στόν κινηματογράφο με τή γυναίκα του.
Τίς περισσότερες φορές όμως μένει σπιτί, διαβάζοντας έφημερίδες και περιοδικά.
"Η μεγάλη αδυναμία του είναι ή ανάγνωσις...
Είνε ό φίλος τής άπόλυτης μοναξιάς και τήν χαιρείται όσο μπορεί. "Όλες οι ματαιώσεις τοποθεσίες τής Καλλιφόρνιας γνωρίζουν τ'ά θήματά του...

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ
ΟΧΙ ΕΥΖΥΓΟΣ
ΛΟΓΑΡΙΑ-

Η ΤΖΙΝΤΖΕΡ ΡΟΤΖΕΡΣ λέει «δχι». «Γιατί ό γάμος δέν είναι παρά ένας συνεταιρισμός, στόν όποιον τ'ά έξοδα πρέπει να μοιράζονται μεταξύ τών συζύγων».
Δέν θεωρούμαι έντελώς μοντέρνα, συνεχίζει, μά νοιώθω ότι ό γάμος είναι ένας συνεταιρισμός για κάθε πράγμα. Μπορεί, λοιπόν, σε μία έταιρεία να πληρώνη ένας μονάχα τ'ά έξοδα.
"Εχω πιστοποιήσει ότι αίτια που τσακώνονται τ'ά άνδρόγυνα είναι άποκλειστικώς τ'ά λεφτά. Ξέρω φίλους μου που άρχισαν τ'ό συζυγικό τους βίο με τούς καλλίτερους οίονους και να καταλήγουν στό διαζύγιο εξ αίτίας τών χρηματικών διαφορών. "Αρχίζει δηλαδή μία μικρή ψυχρότης κι' έπειτα σιγά-σιγά καταλήγει στή διάσπαι.
"Αλλά για να μη γίνεται αυτό ή γυναίκα πρέπει να δουλεύη. Κι' αν δέν ξέρη καμμία δουλειά, να μάθη. Δέν ξέρεις τί γίνεται. Μπορεί ό σύζυγος να πάθη τίποτα σ' άναμεταξύ τής παντρειάς τους, όποτε πρέπει ν' αναλάβη ή γυναίκα άμέσως τή συντήρησι τ'ό σπιτιού.
Τ'ά έξοδα σε κοινό ταμείο, τ'ά έξοδα άπό τ'ό κοινό ταμείο.
Είμαι βεβαία ότι ένα τέτοιο άνδρόγυνο ποτέ δέν θα τσακωθεί, και θα ζή στή μεγαλύτερη άρμονία και ευτυχία.
Λένε πως ή γυναίκα είναι κατωμένη μόνο για τήν ευχαρίστησι τ'ό άνδρός. Μην ξεχνάμε ότι είμαστε άτομα. Και κάθε άτομο χωριστά πρέπει ν' απολαμβάνη τή χαρά, τήν ευτυχία, όπως και τήν ήδονή.
"Οχι, ό άνδρας πρέπει να μνήν στό ύψος τής αξιοπρεπείας του με έληθηνό συνεργάτη στό βίο τ'ό τή γυναίκα του, ή όποία θα τ'ό ανακουφίση τούς πόνους τ'ό και θα τ'ό ανακουφίση τίς χαρές του.

ΠΛΗΡΩΝΕΙ Ο
ΤΟΥΣ
ΘΜΟΥ, ΝΑΙ

"Η Πατρίτσια
"Ελλας σ' ένα
νέο της χορό.

Η ΠΑΤΡΙΤΣΙΑ ΕΛΛΙΣ όμως, αυτή που εικονίζεται έναντι, λέει αναί. «Γιατί στό γάμο ένας πρέπει να είναι ό άρχηγός, κι' αυτός μόνο πρέπει να πληρώνη όλους τούς λογαριασμούς».
"Ενας μονάχα Κύριος πρέπει να υπάρχει στό σπιτί και τήν έξουσία του πρέπει να τή δείχνη στό πορτοφόλι.
Μή με θεωρήτε για προιστορική, αλλά είμαι τής γνώμης πως όταν ή γυναίκα δίνη τήν προίκα τής σ'όν άντρα και μ' αυτό θεωρείται χρηματοδότης του, δέν μπορεί παρά να έχη τίς απαιτήσεις τής.
"Η γυναίκα δέν μπορεί παρά να γκρινιάση όταν συμμετέχη κι' αυτή σ'όν λογαριασμούς.
"Η γυναίκα δέν μπορεί να παραδεχθώ να τής παίρνη ό άντρας από τήν τσάντα τής τ'ά λεπτά για να τ'ά βάζη σε κοινό ταμείο.
Λοιπόν τ'ό καλλίτερο από όλα είναι ό άντρας να έχη τήν πλήρη κυριαρχία και έξουσία. Να είναι ανεξάρτητος. Να μην έχη ανάγκη από τήν υποστήριξι τής γυναίκας. Και να ξεδεύη όσα τ'ό άρέσει και για ό,τι τ'ό άρέσει.
Πρέπει να πληρώνη ό άντρας όλους τούς λογαριασμούς γιατί έτσι μονάχα τόν καταλαβαίνει ή γυναίκα: "Ανδρα, κύριο, ξεδευτή, δανδή, άνθρωπο που με τ'ά λεφτά του κανονίζει τή ζωή τής γυναίκας τ'ό και τή δική του

ΟΙ ΣΤΑΡ ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

ΟΙ ΜΑΣΚΩΤΤΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Περισσότερο από κάθε άλλον είναι οι κινηματογραφικοί άστέρες προληπτικοί και γι' αυτό καθέννας κρατά κάτι άπάνω του για να τ'ό διώχνη τήν άτυχία και να τ'ό φέρνη γούρι.
"Η Μαρλένε Ντήτριχ έχει για «μασκώττα» μία κούκλα, που τής είχαν χαρίσει από μικρή.
"Η Σούλβια Σίδνεϋ έχει κρεμασμένο στό λαιμό της ένα νόμισμα χρυσό, που φέρει χαραγμένη τήν ήμερομηνία τής γεννήσεώς της.
"Η Καρόλ Λομπάρ φορεί ένα δαχτυλίδι μ' ένα σάπφειρο.
"Ο Ρόσοε Κάρνς έχει κάτι τ'ό πολύ προσωπικό για «μασκώττα». Φορεί σε κάθε φιλμ που παίζει τήν ίδια γραβάτα που φορούσε στό πρώτο φιλμ που έπαιξε.
"Η "Αννα Σερντάν φορεί ένα δαχτυλίδι μεξικανικό.
Ο ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ ΜΑΡΣ
Γύρισε από κάποιο νησί τ'ό Ειρηνικού, τή Μούρσα.
"Ενα ύπέροχο νησί κοντά στήν Ταϊτή. Είχε πάει για λογαριασμό τής "Εται-

"Ο Μαρς Σεβαλι έπλ τή επανόρτ του στό Παρίσι έπρόσφερε σ' έναν ίκεί φίλο μας για τήν «Ατλαντίδα» τήν φωτογραφία τ'ό μ' ένα αυτόγραφο τ'ό προς τούς αναγνώστας μας

ρείας του να «γυρίση» ένα φιλμ.
Διηγείται, λοιπόν, ότι δλο τόν καιρό τής διαμονής του εκεί (δύο μήνες) παντρεύθηκε δεκαπέντε φορές.
"Εξούσε καθ' όλο τ'ό διάστημα ντυμένος με τήν ένδυμασία τών Ιθαγενών κι' έτρωγε από τ'ά φαγητά τους.
Για να μη χάση δέ τίς αναμνήσεις τ'ό ωραίου τόπου, έφερε μαζί του μία όμορφη Ταϊτή, τήν όποία ύπόσχεται ότι θα κάνει άστέρα κινηματογράφου.

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΗ ΤΟΥΣ ΖΩΗ

"Η ζωή γενικώς τών άστέρων στήν οικογενειακή τους ζωή είναι άγνωστη, έκτός αν συμβή κανένα σκάνδαλο ή κανένα διαζύγιο, όποτε βγαίνουν στή μέση άπ' στευτα πράγματα.
"Ο πρώτος τυχών Καλλιφορνέζος, θαυμαστής τής Νόρμας Σήρερ, που τήν βλέπει να κατεβαίνει από τ'ό πολυτελές αυτοκίνητό της στό μπράτσο τ'ό άνδρός της και ν' ανταλλάσση μ' αυτόν τρυφερά χαμόγελα, θα φαντάζεται άσφαλώς ότι ή οικογενειακή τής ζωή θα είναι ένα αιώνιο... χαμόγελο!
Και όμως... Μεταξύ τής Νόρμας και τ'ό "Ιρβινκ είναι πολύ σπάνιο να περάση μία μέρα χωρίς τσακωμό!
Τί ν' αναφέρωμε αίτιες;

"Ως σύζυγος, πολύ κακός θυλεύεται και ό Τσάρλι Τσάπλιν. "Η Λίζα Γκραϊν θα θυμάσαστε που τόν κατηγορήσε στά δικαστήρια και για... κτηνωδία...

★
"Ο Κλάρκ Γκέιμπλ ως σύζυγος δέν έχει παρά μία μανία: Να επιβάλη στή γυναίκα του να φορή στό σπιτί πάντα... άσπρα! Τίς πρώτες μέρες, ή κυρία Γκέιμπλ τ'ό έκανε τ'ό χατήρι, αλλά ταυτοχρόνως γύρευε να εξακριβώση τήν αίτια μέχρις ότου πληροφορήθηκε ότι ό άντρας τής άγαπούσε μία γυναίκα, που διαρκώς φορούσε άσπρα και ήθελε μ' αυτό τόν τρόπο να ξαναζή τίς αναμνήσεις του.

— Τίποτε άπ' αυτά δέν είναι σωστό, είπε ό Κλάρκ. "Απλώς έχω τήν αντίληψι ότι τ'ά χρώματα επιδρούν στόν χαρακτήρα τών γυναικών. Τ'ό κόκκινο τίς κάνει θηριώδεις, τ'ό κίτρινο νευρικές, τ'ό πράσινο ρωμαντικές, ενώ τ'ό άσπρο τίς καθιστά γαλήνιες.

★
"Η Τζίν Χάρλοου θα ήταν ύπέροχη σύζυγος αν δέν ήταν ζηλιάρα.
"Όπως διέδωσε μία υπηρέτριά της, είναι άξια να ξεμερωθώ για να περιμένη τόν άντρα της να επιστρέψη. Κι' αυτό από ύπερβολική άγάπη.
"Ο δυστυχής ό Μπέρν, ό άνδρας τής, μόλις έμπαινε στό σπιτί, τής έφώναζε:

— "Αγάπη μου, τί καλή που είσαι να με περιμένης!
"Η Τζίν όμως έπειδή φοβότανε μη τήν πάρη ό ύπνος και δέν τόν πάρη έδωσι τί ώρα θα επιστρέψη, έτρεβε σ'απούνι στό παρκέτο και ό δυστυχής ό Μπέρν δέν πρόφτανε να τής πη «Αγάπη μου...» και γλυστρώντας έφευγε χ'αίω μ'έ βόρβο. Τότε ή Τζίν πεταγόταν έπάνω και τόν... παρελάμβανε.

"Η περίφημη άμερικανίς στάρ Βιρτζίνια Μπρούς, ή όποία άφησε τ'ό σπιτί της, για να παντρευτ'ή με τόν Τζον Γκίλιερτ. Τ'ό 1934, έπειτα από δύο χρόνια, δηλαδή, χωρίς και γύρισε στήν έθονή

Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΜΥΡΝΑΣ ΛΟΥ

"Η Μύρνα Λόου πριν άρχισή ένα καινούργιο φιλμ, τής άρέσει να αναπαύεται πρώτα στό έξοχικό τής σπιτάκι που βρίσκεται πίσω από τ'ό Μπέμπερλν Χίλς.
Μόνη, ανενόχλητη, περνά μία ήμερη και ευχάριστη ζωή.
Ξυπνά στίς 10.50' τ'ό πρωί. Κάνει τ'ό μπάνιο της και κατόπιν μ' ένα έλαφρό φορεματάκι, λίγον περίπατο με τ'ό ποδήλατο. Πηγαίνει στό δάσος πούνε κοντά στή λίμνη. "Εκεί γδύνεται και πηδά από ένα ύψωμα μέσα στά κατακάθαρα νερά.
Πρόγευμα. Κι' άμέσως πάλι ξεκούρασμα.
Σηκώνεται: Ντούς, σπόρ. "Ενας γύρος στά μαγαζιά τ'ό Χόλλυγουντ. Αυτόκινητο, περίπατος
"Από τίς 9 μέχρι τής 11 τ'ό βράδυ διαβάει εξαπλωμένη στό κρεβάτι της.
Τ'ής άρέσει μετά τή μέλέτη ν' άποκοιμητάι με μουσική. "Αφήνει τ'ό ραδιόφωνο να τή νανουρίζη σιγανά.
"Η Μύρνα Λόου είναι ή στάρ που κατέχει τ'ό ρεκόρ τής φωτογραφίσεως. Βγάδει τούλάχιστον δέκα τ'όζες τήν ήμέρα, τίς μισές για άτομική τής ευχαρίστησι και τίς άλλες μισές για λογαριασμό... έργοσταςίων καλλοντικών.

ΕΝΑ ΓΙΓΑΝΤΙΟ ΑΝΑΓΝΩΣΙΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ιατρός Ροσκώφ, έπειτα από 18ετή εξορία στη Σι-
βηρία, επιστρέφει στο Παρίσι και θρσκει τη Μα-
ργαρίτα, σύζυγο του κόμητος ντε Μιρμόν, η ο-
ποία ήταν άλλοτε έρωμένη του. Η Μαργαρίτα
είχε δυο παιδιά, τη Λευκή και το Μαυρίκιο. Τη
Λευκή, ενόμιζε ο Ροσκώφ για νόθο παιδί του με
τη Μαργαρίτα. Το μυστήριο της γεννήσεως της
δύως μόνο ο κόμης Ζυλ ντε Μιρμόν έγνωσε, ο
όποιος είχε δεχθί την πρόταση του Ιατρού Σα-
βαρνά να αντικαταστήσει το πεθαμένο παιδί της
Μαργαρίτας την νύχτα του τοκετού, μ' ένα ορ-
φανό κορίτσι που του είχαν εμπιστευθί προς φύ-
λαξιν.

Ο κόμης ντε Μιρμόν και η Μαργαρίτα, μένουν στον
πύργο Φουσερόλ, ο οποίος ανήκει στον βαρώνο
Κρέβκερ, έναν παράξενο γέρο θείο τους, που τούς
ανακοινώνει ότι με τη διαθήκη του αφήνει όλη
του την περιουσία στο Μαυρίκιο, αποκληρώνον-
τας τη Λευκή.

Την Λευκή την αγαπούν δυο συγχρόνως. Ο Πέτρος
Μοργγκάν και ο νεαρός μαρκισσίνος ντε Τεβάν. Ο
Πέτρος είναι αδελφός της αυτό όμως το ξέρει
μόνο ο κόμης που τον είχε πάρει από το όρφα-
νοτροφείο για να τον σπουδάσει. Ο ντε Τεβάν,
ζητεί τη Λευκή εις γάμον, αλλά ο κόμης αρνεί-
ται με διάφορες προφάσεις, στην πραγματικότη-
τα όμως γιατί αγαπάει κι' αυτός τη Λευκή, που
όλοι νομίζουν για κόρη του.

Ο Ροσκώφ μαθαίνει εν τώ μεταξύ ότι ο βαρώνος
Κρέβκερ έχει κάνει διαθήκη στην οποία απο-
κληρώνει τη Λευκή, που κι' αυτός νομίζει για
κόρη του και θάχει το Γιάννη Μώρ, ένα παρά-
φρονα έπιστάτη του πύργου, να σκοτώσει το γέ-
ρο-Κρέβκερ. Αμέσως μετά τη δολοφονία, έρχον-
ται στον πύργο ο άνακριτης Πουλδερέλ και ο
άστυνόμος Φλανκάρ.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ο άνακριτης εξακολουθούσε τις ανα-
κρίσεις για την υπόθεση της δολοφονίας
με δραστηριότητα.

Όσο προχωρούσε όμως, συναντούσε
τόσα μυστήρια σκοτεινά και άκατάλη-

του Ζαχαριά, ο αδελφός μου, πιάνουν από
φουρτούνα εις τὰ Βάτικα άρραβωνιάστη-
κε ο Άναγνώστης εις την Μάνη, και έπι-
στρέφουν εις την Έπτάνησον.

Ο πατέρας μου είχε έναν του φίλον
Τοῦρκον εις τὰ Βάτικα, στέλνει χαιρετί-
σματα ήταν άλλος, τούς προσκαλούν να
τούς φιλέψουν.

Τους πιάνουν, τούς δένουν, τούς στέλ-
νουν εις την Μονοβασιά, τούς σφάζουν και
τούς τρέις.

Ο πατέρας μου έλεγεν εις τούς φο-
νείς του:

—Τὰ παιδιά είναι αναστημένα εις την
Φραγκιά, εγώ έκαμα και καλά και κα-
κά, να κόψετε έμένα να κάμω χαλάλι το
γάλα της μάνας μου, όχι τὰ παιδιά μου.»
Σκοτώνουν τον Άναγνώστην, υβρίζον-
τάς τον δια τὸν πατέρα του.

Είς τὸν αδελφόν μου προβάλλουν ν'
αλλάξει την πίστιν του, δὲν τὸ στέργει.
Τοῦ δείχνουν τὸν πατέρα του σκοτωμένον,
οὔτε.

—Θέλω να πάω, εἶπε, ἐκεῖ που πάει ο
πατέρας μου.

—Έκαμε τὸν σταυρό του και από τὸ
ραῖμα του έγινε σταυρός.»

Εἶται ἀπλά διηγείται την φρικιαστική
αὐτὴ τραγωδία ο ἡρωϊκὸς Νικηταράς.

Οἱ δικοί του—ο πατέρας του, ο ἀδελ-
φός του, ο Άναγνώστης ο γιουὸς τοῦ Ζα-
χαριά—θρήκαν ἕνα μαρτυρικὸν θάνατο.

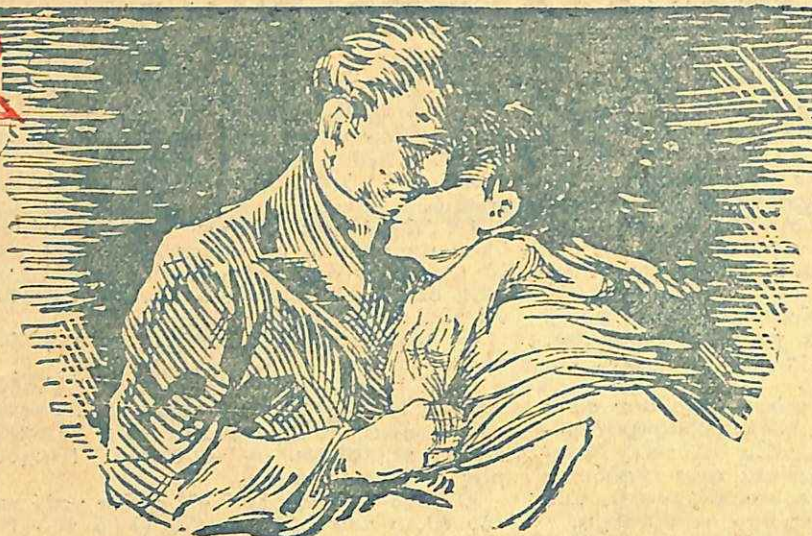
Υπέστησαν φοβερά μαρτύρια, προτοῦ
θανατωθῶν.

Αλλ' οὔτε μιά στιγμή δὲν ἐδέχθησαν
τις προτάσεις ἀλλαξοπιστίας που τούς
έκαμαν οἱ δῆμοί τους, οὔτε μιά στιγμή
δὲν ἐδεδίωσαν.

Δὲν ἦσαν οἱ μόνοι πουτρεφταν, τὰ σκλη-
ρὰ ἐκείνα χρόνια, κάτω από τὸ μαχαίρι
τοῦ τζοχαντάρη.

Και τὸ αἷμα τους, σχημάτιζε σταυρό,
ὅπως τοῦ νεαροῦ Σταματελοπούλου, εἶτε
χυνότανε σάν θρόση, ὅπως τὸσαν ἄλλων.
Πότιζε ὥστόσο τὴ σκληρωμένη γῆ...

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

ΠΑΘΟΣ
ΑΙΜΑΤΟΣ
ΚΟΡΙΚΗΣ

πτα, ὥστε ἡ ἀνάκρισις δὲν προχωροῦσε
καθόλου.

Ο άνακριτης ἐζήτησε και τοῦ ἔστειλαν
άστυνομικοὺς ἀπὸ τὸ Παρίσι. Οἱ άστυνο-
μικοὶ αὐτοί, ἔμειναν πολλές μέρες στὴν
περιφέρεια τοῦ πύργου, ἐζήτησαν, ἐρώτη-
σαν, κατεσκόπευσαν, ἔκαναν όλες τις δυ-
νατές εἰκασίες και όλα τὰ δυνατὰ συμ-
περάσματα, ἀλλὰ δὲν κατάρθωσαν να
προχωρήσουν οὔτε ὅημα στὴ διαλεύκαν-
σι τοῦ μυστηρίου.

Ο άνακριτης εἶχε καλέσει στὸ γραφεῖο
του ὅλους τοὺς ὑπῆρτες τοῦ πύργου και
τούς ἐξέτασε καθένα χωριστὰ, για να λά-
βῃ πληροφορίες για τὴ ζωὴ και τις συνή-
θειες τοῦ βαρώνου ντε Κρέβκερ.

Επιθυμοῦσε πρὸ πάντων να μάθῃ σὲ τί
σχέσεις διατελοῦσε ο βαρώνος με τὸν κό-
μητα και τὴν κόμησσα. Σ' αὐτὸ τὸ ζήτη-
μα, ὅλοι οἱ ὑπῆρτες κατέθεσαν τὰ ἴδια
πράγματα.

Ο βαρώνος, κατὰ γενικὸ κανόνα, δὲν
ἔβλεπε κανένα. Όταν όμως ἐπιθυμοῦσε
να ἰδῇ τὸν Ζυλ και τὴν Μαργαρίτα, αὐτοὶ
τοῦ ἔκαναν πάντα θερμὴ ὑποδοχή. Ποτέ,
σὲ καμμιά περίπτωσι, ο κόμης και ἡ κό-
μησσα δὲν ἐλησμόνησαν τὸ σεβασμὸ που
ὤφειλαν στὸν Κρέβκερ, οὔτε και τὴν εὐ-
γνωμοσύνη της ὁποίας ἦταν ἄξιος.

Συγχαροῦσαν πάντα τις ἰδιοτροπίες τοῦ
βαρώνου και τις παραεινίες του. Κανείς
δὲν γελοῦσε εις θάρος του γι' αὐτές.

Όλοι δὲ οἱ πιὸ παλαιοὶ ὑπῆρτες τοῦ
πύργου ἐδῆλωσαν ὅτι ο γέρο Κρέβκερ,
ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα που γεννήθηκε ο
Μαυρίκιος, εἶπε:

—Αὐτὸς θὰ με κληρονομήσῃ.
Και ποτέ δὲν ἐφάνηκε ν' ἀλλάξῃ γνώμη
γι' αὐτὸ. Ο άνακριτὴς ἐσχηνμάτισε σαφὴ
γνώμη σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα κι' ἔτσι κατέ-
ληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι δὲν μπορούσε
να σταθῇ καμμιά ὑπόνοια ἐναντίον τοῦ
Ζυλ.

—Γιατὶ—σκεπτόταν— να περιμένῃ ο κ.
ντε Μιρμόν δέκα πέντε χρόνια για να
ἐκτελέσῃ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα; Ματαίως ἀ-
ναζητῶ να βρῶ τὸ λόγο. Πρέπει να ἔχῃ
συμβῇ, ἐδῶ και κάμποσον καιρό, σ' αὐτὴ
τὴν οἰκογένεια κάποιο γεγονός τὸ ὁποῖον
ἀγνοῶ και τὸ ὁποῖον, ἀν τὸ ἤξερα, θὰ
μποροῦσα να διεισδύσω στὸ μυστήριό αὐ-
τῆς της υποθέσεως.

Για να ἐξιχνιάσῃ αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀνέ-
κρινε λεπτομερῶς τὸν Καραντέκ, γιατί ἡ-
ξερε ὅτι αὐτὸς ἦταν ἀφωσιωμένος στὸν
Κρέβκερ, και ὁ θάνατός του τὸν εἶχε λυ-
τῆσει θάθειά.

—Γὰ θυμήσου καλά και πές μου— τὸν
ἐρώτησε— μήπως συνέβη τίποτα τὸ ἐκ-
τακτον κατὰ τὰ τελευταῖα, ἕνα ἢ δυὸ χρό-
νια στὸν πύργο, σχετικὸ με τὴ ζωὴ τοῦ
ἀφέντη σου;

Ο Καραντέκ ἔμεινε για λίγο συλλογι-
σμένος.

—Τί να σὰς πῶ; ἀπάντησε. Εἰς μάτην
ψάχνω. Δὲν θυμάμαι να ἔχῃ συμβῇ τίπο-
τα τὸ ἐκτακτον στὸν ἀφέντη μου, ἐδῶ και

δυὸ χρόνια και ἀκόμα περισσότερο. Ο
πύργος ἦταν σάν καράβι στὸ λιμάνι. Οὔτε
φουρτοῦνα οὔτε κύμα. Κάποτε τὸ καλο-
καίρι—γιατὶ τὸ χειμῶνα ἐπήγαιναν στὸ
Παρίσι στὸ μέγαρό τους, στὴν ὁδὸν τοῦ
δάσους της Βουλώνης— ἔδιναν μεγάλες
συναναστrophές, πολὺ θορυβώδεις. Ἐδῶ
και λίγον καιρό μάλιστα ἔδωσαν ἕνα χο-
ρὸ μεγαλοπρεπῇ, που καθένas φοροῦσε
και ξεχωριστὴ φορεσιά... Ἦταν μιά δια-
σκεδάσι φοθερή. Δέκα-δέκα πέντε χρόνια
τώρα που εἰμαι σ' αὐτὸν τὸν πύργο δὲν
θυμάμαι τέτοια φουρτοῦνα... Ἀκόμα και ὁ
καυμένος ὁ ἀφέντης μου ξανάνειωσε... Μὰ
ἔλα που τὴν ὥρα που δὲν τὸ περιμένει κα-
νείς σου ἔρχεται ὁ θάνατος και σου ρίχνει
ὅλα του τὰ κανόνια ἀπὸ τὸ κατὰστροφμὰ
του.

Ξαφνικά ο Καραντέκ ἔσταμάτησε. Ἐ-
πειτα, δίνοντας μιά δυνατὴ γροθιά στὸ
μέτωπό του, εἶπε:

—Τώρα θυμήθηκα...Τί κουτὸς που εἶ-
μαι!

—Τί τρέχει Καραντέκ; ρώτησε μ' ἐν-
διαφέρον ο άνακριτὴς.

—Τὸ θρόδου τοῦ χοροῦ που σὰς ἔλεγα,
συνέβη καιτὸ έκτακτο.

—Τί;

—Ἐπῆστρεψεν ο κ. Ροσκώφ.

—Ο Ρῶσος γιατρός;

—Μάλιστα.

—Και τί σημαίνει αὐτό;

—Βέβαια, δὲν σημαίνει τίποτα. Αὐτὸ ὁ-
μως ἐπροξένησεν εὐχαρίστησι στὴν κυρία
και στὸν πρώτο. Γιατὶ εἶνε καμμιά εἰκο-
σαρία χρόνια τώρα, ὅταν γεννήθηκε ἡ
δεσποινὴς Λευκή, ο Ροσκώφ εἶχε σώσει
τὴ ζωὴ της κυρίας.

—Και ἀπὸ τότε, εἴκοσι χρόνια, ἔγινεν
ἀφαντος;

—Καταδικάσθηκε και ἐξωρίσθηκε στὴ
Σιβηρία.

Ο Καραντέκ ἔσταμάτησε και πάλι.

—Δὲν λέτε ὅλα ὅσα σκέπτεσθε, γιατί;
ρώτησε ο άνακριτὴς.

Ο γερονταυτικὸς ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Ἦ-
ταν φανερό πὸς εἶχε τὴν πρόθεσι να προ-
βῇ σὲ κάποια ἀποκάλυψι. Ἀλλὰ τώρα φο-
βόταν, ὀπισθοχωροῦσε, ἤθελε να τὸ ἀπο-
φύγῃ.

—Νὰ με συγχωρήτῃ κύριε άνακριτά, εἶ-
πε με τόνον ἀμηχανίας. Μὲ συγχωρήτῃ που
με βλέπετε σάν να μου ἔκανε ὁ ἀέρας ἀ-
νω κάτω τὰ πανιά.

—Καραντέκ, σὲ διατάσσω να μὴν κρύ-
ψης τίποτα, εἶπε ο άνακριτὴς παίρνοντας
ὑφος ἐξαιρετικὰ σοβαρό.

Ο συνομιλητὴς του ὤψωσε τὸ κεφάλι κι'
ἐπιθύρισε κατ' ἰδίαν:

—Γέρο Καραντέκ, ἀν θέλῃς να μὴ λές
ἀνοησίες σῶπα.

Καί, σάν να μετέβαλε γνώμη, εἶπε:

—Νὰ με συγχωρήσετε κύριε άνακριτά,
Αὐτὸ που ἔχω να σὰς πῶ δὲν ἀξίζει τίπο-
τα...Γι' αὐτὸ...

—Αὐτὸ θὰ τὸ κρίνω ἐγώ, εἶπε ο κ. Ροσκώφ.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ΥΠΟ ΤΟΥΝΤΟΥ ΜΑΡΝ

— Ἦθελα να σὰς πῶ πὸς τόσο ἐγώ ὁ-
σο και ὁ μακαρίτης ἀφέντης μου, εἶχαμε
μιά ἀντιπάθεια στὸ γιατρό. Δὲν τὸν ἔχω-
νεύαμε καθόλου τὸν Ροσκώφ.

— Για ποῖο λόγο;

— Για κανένα. Ο βαρώνος τὸν εἶχε πάν-
τα ὑπὸ καθάρσιν, κι' ἐγὼ στεκόμουν σὲ
ἀπόστασι. Αὐτὸ εἶνε ὅλο.

Ο κ. Πουλδερέλ ἐκύτταξε τὸ ναυτικὸ
με δξύ θλέμμα που ἔκανε τὸν Καραντέκ
να στενωχωρηθῇ και να στριφογυρίσῃ στὸ
κάθισμά του.

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, σκεπτόταν ὁ ἄ-
νακριτὴς, δὲν μοῦ λέει ὅλα ὅσα ξέρει.

Δὲν τὸν ἐπίεσε ὁμως περισσότερο ἐκεί-
νη τὴν ἡμέρα για να μὴ τὸν τρομάξῃ. Και
πρὸ πάντων για να μὴ τοῦ δώσῃ καιρό να
σχημάτισῃ μιά πεποίθησι γι' αὐτὸ τὸ σο-
βαρὸ ζήτημα.

Ἐπῆρε ὁμως μερικὲς σημειώσεις για να
μὴ ξεχάσῃ τὸ ἐπεισόδιο αὐτό. Κατόπιν τὸν
ἐρώτησε:

— Καί τώρα που πέθανε ὁ ἀφέντης σου,
τί θὰ γίνῃς ἐσὺ Καραντέκ;

— Κι' ἐγὼ δὲ ξέρω, εἶπε με λύπη ὁ Κα-
ραντέκ... Στὸν πύργον ἤμουν πολὺ καλά.

Καὶ ὁ δυστυχισμένος γέρος, με δακρυ-
σμένα μάτια, ἐπρόσθεσε:

— Όταν κάνῃ κανείς τριάντα-σαράντα
χρόνια της ζωῆς του στὴ θάλασσα, μοῦ
φαίνεται πὸς ἔκανε ἄρκετὰ καλά τὴ δου-
λειά του και πρέπει να δέσῃ πιά τὰ σχοι-
νιά και να ἡσυχάσῃ. Κι' ἐγὼ ἐνόμιζα πὸς
θὰ ἡσυχάζα τῶρα στὰ γεράματα. Τώρα
θλέπω ὁμως πὸς εἶνε ἀνάγκη να πιάσω
με πάλι τὸ πανί και να τραξέψω με σι' ἀ-
νοιχτά. Διαβολεμένη τύχη!

— Σὲ διώχνουν;

— Όχι. Θέλουν να με κρατήσουν.

— Τότε, λοιπόν, γιατί δὲν μένεις;

— Δὲν θέλω να φαίνεται πὸς τὸ κάνουν
για εὐσπλαγχνία, που να πάρῃ ἡ εὐχή.

Κι' ἂν μείνω ἔτσι θάνε.

— Θέλεις να σοῦ δώσω ἐγὼ μιά συμ-
βουλή για να φανῇς χρήσιμος σι' ἀφεντι-
κά σου;

— Καὶ τὸ ρωτᾷς;

— Νὰ μείνῃς στὸν Πύργο, να δεχθῇς
τὴ θέσι που θὰ σοῦ δώσουν, και να θάλῃς
ὅλη σου τὴν ἐξυπνάδα και τὴν πονηριά,
σάν θαλασσόλυκος που εἶσαι, ν' ἀνακα-
λύψῃς τὸ μυστήριό τοῦ θανάτου τοῦ γε-
ρο-ἀφέντη σου.

— Καὶ θὰ τὸν ἐκδικηθῇς βέβαια, δὲν
εἶν' ἔτσι;

— Δὲν θέλει ρώτημα. Ποῦ ξέρεις. Μπο-
ρεῖ να σὲ βοηθήσῃ ἡ τύχη να ἐκδικηθῇς
τὸ θάνατο τοῦ ἀφέντη σου και να προσφέ-
ρῃς ἔτσι και μιά μεγάλη ὑπηρεσία στὸν
κόμητα ντε Μιρμόν.

— Δηλαδή—εἶπε ὁ Καραντέκ— σάν να
μοῦ λέτε να γίνω λιγάκι κατάσκοπος...

Ἀλλὰ ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα. Λοιπόν,
δέχομαι.

Ο ναυτικὸς ἔφυγε. Καὶ ὁ άνακριτὴς,
μόλις ἔμεινε μόνος του, ἐπιθύρισε:

— Ο Φλανκάρ ἀπ' ἔξω καὶ ὁ Καραντέκ
ἀπὸ μέσα, κάτι πρέπει να περιμένω. Κι'
ἀν βοηθήσῃ λιγάκι και ἡ τύχη, ἀσφαλῶς
θὰ βρῶ τὸ κλειδί τοῦ μυστηρίου σ' αὐτὸν
τὸ λαθῦρινθο.

Ο Γιάννης Μώρ, ἐκλήθηκε για δεύτε-
ρη ἀνάκρισι. Ἀλλὰ οὔτε κι' αὐτὴ διεφώ-
τισε περισσότερο τὴν ὑπόθεσι. Ματαίως ὁ
άνακριτὴς ἐπίεσε τὸν δυστυχισμένον αὐ-
τὸν μάρτυρα μ' πολλές και διάφορες ἐ-
ρωτήσεις. Ο Γιάννης Μώρ, περιορίσθηκε
και τώρα στὴν ἴδια παράδοξη ἀπάντησι,
που και τὴν προηγούμενη φορὰ εἶχε προ-
ξενήσει ἐντύπωσι στὸν άνακριτή.

—Τί να σὰς πῶ, κύριε άνακριτά...Δὲν
ξέρω τίποτα ἀπ' ὅσα ἔγιναν, γιατί, ὅπως
ἀπὸ ἐξορία...

—Δὲν ξέρω τίποτα ἀπ' ὅσα ἔγιναν, γιατί, ὅπως
ἀπὸ ἐξορία...

—Δὲν ξέρω τίποτα ἀπ' ὅσα ἔγιναν, γιατί, ὅπως
ἀπὸ ἐξορία...

—Δὲν ξέρω τίποτα ἀπ' ὅσα ἔγιναν, γιατί, ὅπως
ἀπὸ ἐξορία...

—Δὲν ξέρω τίποτα ἀπ' ὅσα ἔγιναν, γιατί, ὅπως
ἀπὸ ἐξορία...

—Δὲν ξέρω τίποτα ἀπ' ὅσα ἔγιναν, γιατί, ὅπως
ἀπὸ ἐξορία...

—Δὲν ξέρω τίποτα ἀπ' ὅσα ἔγιναν, γιατί, ὅπως
ἀπὸ ἐξορία...

—Δὲν ξέρω τίποτα ἀπ' ὅσα ἔγιναν, γιατί, ὅπως
ἀπὸ ἐξορία...

κείνη τὴν ἡμέρα. Όταν με πιάσῃ ὁ πυ-
ρετὸς μὲνῶ στὸ κρεββάτι μου και χάνω
ὀλότελα τις αἰσθήσεις μου. Μέρες και
νύχτες περνοῦν χωρὶς να τις καταλαβαί-
νω. Καὶ ὅταν πιά περάσῃ ὁ πυρετὸς, ση-
κώνομαι και τί να ἰδῶ. Ἐγέρασα περισσό-
τερο ἀπ' ὅσο εἰμαι.

— Εἶνε πολλὺς καιρὸς που εἶσαι ἄρρω-
στος;

— Δυὸ-τρία χρόνια τώρα με πιάνουν οἱ
πυρετοί.

— Ποιὸς γιατρὸς σὲ θλέπει;

— Ποτέ δὲν μ' ἐπεσκέφθηκαν γιατροί.
Δὲν ἐφώναζα ποτέ μου. Μὰ τώρα εἶνε
κάμποσος καιρὸς που ἔρχεται και με
θλέπει ὁ κ. Ροσκώφ. Γίνε λαμπρὸς για-
τρός, καλὸς ἄνθρωπος κι' εὐγενικός, και
δὲν θέλει να πληρώνεται για τις ἐπισκέ-
ψεις που κάνει στοὺς φτωχοὺς. Αὐτὸς ὁ
γιατρός, λοιπόν, μεῦ ὑποσχέθηκε πὸς θὰ
με θεραπεύσῃ.

Για δεύτερη φορὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ροσκώφ
ἐρχόταν στὴν ἀνάκρισι. Ἀλλὰ ποιά ὑπό-
νοια μπορούσε να συλλάβῃ ὁ άνακριτὴς.
Ἀσφαλῶς καμμιά. Ἀρκέσθηκε να πάρῃ
μερικὲς σημειώσεις, να ἐπισυνάψῃ τὴ δεύ-
τερη ἀπάντησι τοῦ Γιάννη Μώρ στὴ δικο-
γραφία, ὅπως εἶχε κάνει και για τὴν
πρώτη και τίποτα περισσότερο.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, στὴν περιφέ-

— Νὰ με συμπαθᾷτε, κύριε κόμη, ἀλλὰ
εἶχατε τὴν καλωσύνη να μοῦ πῆτε νᾶρθω
και ν' ἀράξω ἐδῶ ὡς που να τελειώσῃ
τὸ συμφωνητικὸ ποῦχω με τὸ Θεό. Στὴν
ἀρχὴ δὲν ἤθελα, τώρα ὁμως μετάνιωσα
και ἀν θέλετε, βέβαια, θὰ ρίξω τὴν ἀγκυ-
ρά μου ἐδῶ.

— Σύμφωνοι ἀγαπητέ μου Καραντέκ.
Νὰ μείνῃς.

— Ἦθελα ὁμως να ξέρω τί ὑπηρεσία
θὰ μοῦ ἀναθέσετε.

— Κι' ἐγὼ ἀκόμα δὲν ξέρω. Ἐπειδὴ ὁ-
μως εἶσαι τόσο θιαστικός, πῆγαινε να
προσφέρῃς τις ὑπηρεσίες σου στὸν κηπου-
ρὸ και κατόπιν θλέπομε.

— Εὐχαρίστω πολὺ κύριε κόμη, εἶπε ὁ
Καραντέκ ὑποκλινόμενος.

Ἐτοί ο παλιὸς ναυτικὸς ἀνέλαβε κα-
θῆκοντα στὸν πύργο Φουσερόλ.

Τις τελευταῖες μέρες στὴν περιφέρεια
εἶχεν ἔλθει ἕνας νέος κάτοικος. Ἦταν ἕ-
νας καλὸς γεροντάκος, με στρατιωτικὸ
παράστημα, μουστάκι και ὑπογέγειο.

Ἐφτάσε μιά μέρα στὸ Φουσερόλ κρα-
τώντας στὸ χέρι τὸ τελευταῖο φύλλο της
«Ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελίων», στὸ ὁποῖον
ἦταν σημειωμένη με μπλὲ μολύβι μιά ἀγ-
γελία με τὸν τίτλο «Ἀστικά και ἐξοχικά
κτήματα ἔξω τῶν Παρισίων».

«7895.—Πωλεῖται ἡ και ἐνοικιάζεται ἐ-
ξοχικὴ οἰκία μετὰ ἡ ἀνευ ἐπιπλῶν εις
Φουσερόλ, πλησίον της Ὑθέτης, (νομὸς Ση-
κουάνα και Ουάζ) εις τεσσάρων χιλιομέ-
τρων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ. Περι-
έχει ὑπόγειον, ἱσόγειον, αἰθουσαν, τραπε-
ζαρίαν, κουζίαν, πέντε δωμάτια, σταῦ-
λον, ἀποθήκην, πλυντήριο παρὰ τὸν πο-
ταμόν, κήπον ἐκτάσεως χιλίων διακοσίων
μέτρων. Εἶνε προσδοφόρος και τερπνὴ ὡς
κατοικία. Ἀπευθυντέον παρὰ τῷ ἰδιοκτή-
τῃ ἐπιτοπίως. Ἐπισκέψεις καθ' ἐκάστην
πλὴν της Τρίτης».

Τὸ γεροντάκι με τὸ στρατιωτικὸ παρά-
στημα, εἶδε τὸ σπῆτι, τοῦ ἄρεσε, τὸ νοίκια-
σε ὅπως ἦταν ἐπιπλωμένο κι' ἐγκαταστά-
θηκε μετὰ δυὸ μέρες.

Ἀπὸ τὴν ἐπομένη της ἀφίξεώς του, ὁ
ἐνοικιαστὴς ἔδωαινε κάθε μέρα, περνοῦσε
τὴν καταπράσινη ἔκτασι που ἦταν μπρο-
στὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι του, περπατοῦσε λίγο
στὴν ὁχμὴ της Ὑθέτης και κατόπιν ἐπῆ-
γαινε κι' ἐκαθόταν κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρο,
ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἶχε δολο-
φονηθῇ ὁ Κρέβκερ.

Ἀπὸ κεῖ ἔβλεπε τὸν πύργο Φουσερόλ

ναία δέντρα της.
"Έφερε πάντα μαζί του ένα άγκιστρι κι' έψάρευε.

— "Εδώ θα είμαι θαυμάσια, είπε την πρώτη φορά που άρχισε το ψάρεμα.

Ο άνθρωπος, αυτός, με το ήρεμο παρουνισιαστικό, ήταν ο άστυνόμες Φλανκάρ. Κάθε μέρα, έκανε την ίδια ειρηνική δουλειά, καθισμένος πάντα στην ίδια θέση.

"Επειτ' από λίγες μέρες έλαβε μία σημείωση του άνακριτου που έγραφε τα εξής:

"Μπορείτε να σχετισθίτε και νά συνεννοήσθε με τον Καραντέκ, τον πρώην υπηρέτη του Κρέβκερ. Είναι απαραίτητο νά γνωρίζετε για νά μη συγκρούονται οι ενέργειές σας και για νά ένεργήτε από συμφώνου".

Παρόμοιο σημείωμα έλαβε και ο Καραντέκ, κι' έτσι γνωρίσθηκαν αυτά τα δυο πρόσωπα.

— "Έχετε κανένα σχέδιο; έρώτησε ο Φλανκάρ.

— Κανένα. Κάνω βόλτες στ' άνοιχτά και περιμένω να φυσήξει κανένας καλός άνεμος. Κι' έσεις;

— Κι' εγώ το ίδιο. Περιμένω. "Όταν θά-χεται να μου πητε τίποτα, την ημέρα θά με βρίσκετε εδώ στο ποτάμι νά ψαρεύω. Και τη νύχτα πάντα στο σπίτι.

— Δεν θά το ξεχάσω.

"Ετσι, από τη θέση αυτή ο Φλανκάρ έδε να παρελαύνουν από κοντά του όλα τα πρόσωπα της Ιστορίας μας. Τον κόμητα Ζύλ, την Λευκή και τόν Μαυρίκιο, που έ-θγαιναν τακτικά για τόν καθημερινό τους περίπατο, τόν Ροσκώφ που έπισκεπτόταν κάθε μέρα τόν πύργο, τόν Πέτρο ντε Τεβάν και τόν μαρκήσιο ντε Τεβάν και, τέ-λος, τόν Γιάννη Μώρ, ο οποίος έπλησίαζε τακτικά τόν Φλανκάρ, λόγω της δουλειάς που είχε εκεί κοντά.

— "Η θέση αυτή που ψαρεύετε δεν είναι καλή, έπαιε μία μέρα ο μανιακός στόν άστυνόμο. Θά κάνετε καλλίτερα ν' άνεβήτε εκεί πάνω και νά καθίσετε εκεί πάνω, πίσω από το ύποστατικό. Έκει έχει πολ-λά ψάρια.

— Ευχαριστώ, απάντησε ο Φλανκάρ, αλ-λά η θέσις είναι πιασμένη.

"Ετσι, μέσα στη μονότονη ά-ροτική ζωή, μέσα στη φαινομενική ήσυχία που επικρα-τούσε, έπέρασε σιγά-σιγά η πρώτη τρο-μακτική έντύπωση του φόνου του θαρώ-νου.

Στόν πύργο είχε ξαναρχίσει η συνηθι-σμένη ζωή.

Και όμως, υπήρχε κάτι που έθάραινε στην ψυχή των προσώπων που ζούσαν μέ-σα στόν πύργο. Ο άγριος φόνος του Κρέβ-κερ, που είχε μείνει άνεξιχνίαστος, έσκέ-παζε σάν πένθιμος πέπλος το άρχοντικό σπίτι των Κρέβκερ. Και είχε περίεργο, ότι καθάνας χωριστά, σάν από κάποιο μυστη-ριώδες προαίσθημα, αισθανόταν συνεφιγ-μένη την καρδιά του, σάν να ήξερε ότι το πρώτο αυτό έγκλημα έπρόκειτο νά το ά-κολουθήσει και δεύτερο, σάν να ήταν ο πρόλογος μεγάλων δυστυχημάτων και καταστροφών.

Από την ημέρα που ο μαρκήσιος ντε Τεβάν είχε ζητήσει το χέρι της Λευκής και ο κόμης άρνήθηκε, πολύ σπάνια φαι-νόταν στόν πύργο.

Η άρνησις του κόμητος, άρνησις που δεν την έννοοσε και δεν μπορούσε νά την έξηγήσει, η έπιμονή του νά μιν έξη-γήσει τούς λόγους της άρνήσεως αυτής, η άμνηχανία που έδειξε ο κόμης τη στιγ-μή της άρνήσεώς του και τέλος ο θαυμά-σιος πόνος που είχε αισθανθί, καταδικασμένους νά παρατηρή από τις θλέψεις του για την κατάκτηση της Λευκής, όλ' αυτά είχαν ά-πομακρύνει το νεαρό μαρκήσιο από τόν πύργο του Φουσερόλ.

Η πρώτη άπόφασις που έπηρε έπειτα από την άρνησις εκείνη, ήταν νά μιν ξανα-παρουσιασθί πιά στόν πύργο.

Αλλά δεν υπή-ρξε νύ-τηρήσις την έ-παι του ντε Τεβάν νά μιν πείσει νά έ-λθει πάλι στόν πύργο.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Τόν ξανάβλεπε με άγωνία τόν ξαν-θό του ντε Τεβάν.

Η ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΣ ΤΗΝ ΝΕΑΝΙΔΕΙΑ

Έκατο χρόνια άκρι-θώς, η και άν θέλετε ένας αί-ώνας, από τότε έχει περάσει. Έ-γώ δεν ήμουν, αλ-λά έξω πολύ κα-λά ότι έτσι συνέ-βη:

Η αύλαία ήταν ση-κωμένη στο θέατρο του «Παλαι Ρουαγιάλ», στου Παρίσι, και παιζότανε κά-ποιο έργο. Τα καμαρίνια ό-πως πάντα άνήκαν στο κοινό πε-ρισσότερο παρί στις θεατρίνες. Έκείνο το βράδυ, ο' θαυμασταί, που πήγαν νά προσφέρουν λου-λούδια σέ μια ήθοποιό που η ίστο-ρία δεν έκράτησε τόνόμα της, μά-πο μπορούμε νά την ονομάσωμε Ζου-λύ Ντυπύν ή Σάρα Μπερνάρ, σταμάτη-σαν κατάπληκτοι έξω από την πόρτα της.

Και έζέρετε γιατί; Γιατί από τα μισα-νοιγμένα φύλλα της πόρτας αυτής, είδα-νε την δημοφιλή ήθοποιό νά τρoάβη γου-λιές καπνού μέσα από ένα στριμμένο χαρτάκι, που κρατούσε άνάμεσα 'στ'ά δά-χτυλά της. "Ετσι λέγανε τότε. Τώρα το λεξικό μας έξελίχθηκε και συμπληρώθη-κε. Σήμερα θά λέγανε άπλουστάτα ότι η ήθοποιός εκείνη έκάπνιζε.

"Εγινε πολός θόρυβος για τó τίποτε. Η ήθοποιός εξακολουθούσε νά καπνίζη. Δύο-τρεις τολμηρές φίλες της έμιμήθη-σαν το παράδειγμα της κι' έπειτα ήρθε η συνέχεια. Έκατο χρόνια, πάλης έκ μέ-ρους της γυναίκας για ν' άποκτήση τó δικαίωμα της στο κάπνισμα και νά νι-κήση καθ' όλην την γραμμήν.

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΤΟΥ ΚΑΠΝΙ-ΣΜΑΤΟΣ

Ο καπνός δεν ήταν γνωστός στην Εύ-ρώπη. Οι σύντροφοι του Κολόμβου είδα-νε τούς Ιθαγενείς της Άμερικής νά στρί-βουν φύλλα και νά τανάβουν και άλλους νά τά μασάνε. Τούς έμιμήθηκαν και έ-γούστασαν.

"Εφεραν μαζί τους στην έπιστροφή φύλλα και σπόρους. Οι γιατροί το βρή-κανε για ναρκωτικό και για δηλητήριο του οργανισμού όταν παρέχεται σέ μεγά-λη δόσι.

Σέ λίγες στιγμές ο ντε Τεβάν είπαι: — Θά ήθελα νά ξέρω Λευκή άν ο πατέ-ρας σας σάς μίλησε για τόν αίτησί μου και άν είπαι σέ σάς το λόγο της άρνήσεώς του, που δεν τόν φανέρωσε σέ μένα.

— Ο πατέρας μου δεν μου έκανε κα-θόλου λόγο γι' αυτό τó ζήτημα, απάντησε η Λευκή.

— Βλέπετε, λοιπόν, Λευκή; Έπιμένει ά-κόμα στην άρνησί του και δεν θά συγκα-τατεθί ποτέ στο γάμο μας. Κι' όμως, άν ήξερε έκεινος πρό πάντων πόσο σάς αγα-πά και πόσο θά ήμουν δυστυχισμένος άν σάς έχανα. Είμαι έ-θελος ότι τότε θ' άλ-λα, άπό τ'αύριον. Τι πρέπει νά κάνωμε τώρα Λευκή για ν' άν μεταπεισώμε;

— (Η απάντησις στο ζήτημα)

Μενάλοι άνδρες στο σχολείο

Οι περισσότεροι από τούς μεγάλους άνδρες, που με την ιδιοφυία τους άνοι-ξαν καινούργιους δρόμους στην έπιστή-μη και προώδευσαν τόν πολιτισμό της άν-θρωπότητος, έδειξαν από τά παιδικά τους χρόνια, όταν ακόμη μικροί μαθη-ταί πηγαιναν στο σχολείο, τó εξαιρετικό τους μυαλό.

Ο σπουδαίος φιλόσοφος Ντεκάρτ, σέ ηλικία όκτώ χρονών, πήγε στο σχολείο άν Ίησουϊτών της Φλές, όπου τόν περι-ούωταν ιδιαίτέρως ο διευθυντής που είχε ναλάθει νά τόν μορφώση. Ο μικρός Ιτεκάρτ, έμελετούσε πολύ την μυθολο-γία και γενικά όλα τά μαθήματα. Για την μεγάλη του δέ έπιμέλεια, του έπέ-τρεψαν νά διαβάξη κι' άλλα βιβλία, χω-ριστά από τά μαθήματά του. Σέ ηλικία δέ 14 χρονών, σκέφθηκε νά διαίρεση τά διδάγματα και τά μοίρασε σέ τέσσερα:

1) Νά μιν πιστεύη κανείς τίποτα, άν δεν άποδειχθί ή αλήθεια.

2) Νά ξεχωρίξη τά διάφορα πράγματα όσο μπορεί περισσότερο για νά καταλα-βαινη καλλίτερα.

3) Νά τακτοποιη στο κεφάλι του τις διάφορες σκέψεις, άρχίζοντας πάντα, από τις απλούστερες.

4) Νά μιν άφαιρή τίποτο από εκείνα τά πράγματα, που όλόκληρα είναι άξια προσοχής.

Και την ώδική επίσης την είχε διαίρε-σει σέ 4 μέρη.

Πάντα στο σχολείο ο Ντεκάρτ ήταν τό-σο προσεχτικός, ώστε και από καμμία σύμπτωσι του παιχνιδιού, έβγαζε διάφο-ρα συμπεράσματα ύπολογισμών και έπε-δόθηκε νά τελειοποιήση την αναλυτική μελέτη των παλιών κειμένων της αλγέ-θρας. Και τέλος, 16 χρονών, θγήκε απ' τó σχολείο, ακολουθούμενος από τούς έπαί-νους όλων τών δασκάλων του.

Την ίδια εποχή, στη Νορβηγία, ένας άλλος με έκτακτο μυαλό πηγαινε scho-λείο. Ο Κάρολος Ληναίος, που άργότερα γίνηκε ο πρώτος δοτανολόγος τού κό-σμου. Ο πατέρας του — ένας γέρος πα-πας — πηγαίνοντας τον στο σχολείο, τόν είχε συστήσει ιδιαίτέρως στόν διευθυντή, αúστηρότατο άνθρωπο.

Ο Κάρολος που ήταν 12 χρονών, δλο τόν χειμώνα ευχαρίστησε τόν πατέρα του. Μελετούσε αδιάκοπα τά λατινικά. Αλλά μία άνοητική μέρα, που πήγε περίπα-το στην έξοχή μαζί με τ' άλλα παιδιά, ά-μα είδε ένα περιβόλι γεμάτο από λουλού-δια, έτρεξε μπροστά, δίχως νά τόν κατα-λάβη κανείς. "Αμα πήραν μυραδιά την ά-πουσία του, ήταν άργα. Γιατί αυτός κρυμ-μένος, μάζεψε με άπληστία λουλούδια, φύλλα, ρίζες, χόρτα κ.λ.π.

"Όταν οι δασκάλοι του πληροφορήσαν τόν πατέρα του, ότι είχε μαζία με τά λουλούδια, αυτός θύμωσε και πήρε τó παιδί του από τó σχολείο, θάζοντας το νά δουλέψη σ' ένα τσαγκαράδικο. Αλλά και με την νέα κατάστασι δεν προηαρ-μόσθηκε ο μικρός Κάρολος και εξακολού-θησε, έως ότου νά μεγαλώση το μάζε-μα των λουλουδιών και την μελέτη της αναπτύξεως των. Η κλίσις του αυτή τόν κατέστησε σέ λίγο, τόν μεγαλύτερο δο-τανολόγο τού κόσμου!...

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

κάτι, πρέπει νά τó κάμη. Πρέπει νά διακρίνεται, νά φαίνεται, νά φαντάξη κι' όχι νά πέφτη σέ κάτι τó κοι-νό, τó πρόχειρο, όπως κάνουν οι άντρες. Τόπο, λοιπόν, στις γυναίκες, ακόμα και σ' αυτό τó κάπνισμα, άφού οι άπαι-τήσεις του μονιμοποιηθήκανε σέ βαθμό που ήμεσι άντρες νά φοβόμαστε νά καπνίσωμε μπροστά τους.

Η γυναίκα, με τó βάλανος νά κάμη, πρέπει νά τó κάμη.

Πρέπει νά διακρίνεται, νά φαίνεται, νά φαντάξη κι' όχι νά πέφτη σέ κάτι τó κοι-νό, τó πρόχειρο, όπως κάνουν οι άντρες.

Τόπο, λοιπόν, στις γυναίκες, ακόμα και σ' αυτό τó κάπνισμα, άφού οι άπαι-τήσεις του μονιμοποιηθήκανε σέ βαθμό που ήμεσι άντρες νά φοβόμαστε νά καπνίσωμε μπροστά τους.

Η γυναίκα, με τó βάλανος νά κάμη, πρέπει νά τó κάμη.

Πρέπει νά διακρίνεται, νά φαίνεται, νά φαντάξη κι' όχι νά πέφτη σέ κάτι τó κοι-νό, τó πρόχειρο, όπως κάνουν οι άντρες.

Εφημεριδοπῶλαι... έκατομμυριοῦχοι!

Μιά περίεργη ἔρευνα

Στὸ Ντιτρόιτ τῆς Ἀμερικῆς, τὴν πολιτεία τοῦ Φόρδ, ὑπάρχει μιὰ Λέσχη, τῆς ὁποίας μέλη εἶνε ὅσοι ἄρχισαν τὸ στάδιο τους ἀπὸ ἐφημεριδοπῶλαι καὶ σήμερα εἶνε ἑκατομμυριοῦχοι.

Ἐνα ἀπὸ τὰ βασικὰ ἄρθρα τοῦ καταστατικοῦ τους ἀναφέρει τὸν σκοπὸ τῆς Λέσχης.

«...τὴν βοήθεια τῶν νέων ἐφημεριδοπῶλων, ποὺ θέλουν νὰ γίνουν ἑκατομμυριοῦχοι»!

Τὰ μέλη τοῦ Σωματείου αὐτοῦ συνέρχονται δύο φορές τὸ χρόνο καὶ διασκεδάζουν μέσα στὸ πολυτελὲς μέγαρο τῆς Λέσχης.

Καλοῦν ὅλους τοὺς ἐφημεριδοπῶλας τῆς πόλεως, τοὺς παραθέτουν ἕνα ἐπίσημο δείπνο, ἐνῶ προηγουμένως αὐτοί, οἱ ἑκατομμυριοῦχοι πρῶην ἐφημεριδοπῶλαι, ἀναλαμβάνουν τὴν ἡμέρα ἐκείνη νὰ πουλήσουν τὶς ἀπογευματινὲς ἐφημερίδες.

Φυσικά, τὸ κοινὸν διασκεδάζει μ' αὐτὴ τὴν πρωτοτυπία καὶ μάλιστα μαζί με τὸ ἀντίτιμο τῆς ἐφημερίδας ποὺ ἀγοράζει καθέναν ἀφ' ἑνὸς κ' ἕνα μικρὸ φιλοδώρημα γιὰ ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸν ἑκατομμυριοῦχο ἕνα «εὐχαριστῶ».

Μιά, λοιπόν, ἀπ' αὐτὲς τὶς ἐπετείους, ἔνας δημοσιογράφος ἔβαλε στὴν τσέπη του εἰκοσιπέντε δολλάρια καὶ βγήκε στὸ δρόμο, τὴν ὥρα τῆς ἐξορμήσεως ἀπὸ τὸ Πράκτορειο, γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἐφημερίδες.

Ὁ πρῶτος ἐφημεριδοπῶλης ποὺ συνήνητσε ἦταν ὁ Τόμας Ρύαν, ὁ ὁποῖος σύμφωνα με τὶς ἐπίσημες στατιστικὲς ἔχει 720.000 δολλάρια εἰσόδημα τὸ χρόνο.

— Πῶς ἦταν ἡ ζωὴ στὰ χρόνια σας; ἦταν ἡ πρώτη ἐρώτησις τοῦ ρεπόρτερ.

— Ὅπως ὅποτε ἀλλοιῶτα. Τότε, γιὰ νὰ κερδίσωμε ἕνα δολλάριο ἔπρεπε νὰ τρέξωμε καὶ πρῶτ' καὶ θράδυ καὶ πάλι δύσκολα θυγάσαμε τὸ δολλάριο, ἀν δὲν βοηθοῦσε ἡ τύχη...

— Καὶ πῶς σὰς βοήθησε;

— Μιά μέρα, πουλοῦσα ἐφημερίδες σὲ μιὰ γωνιά. Ἐμφανικά ἕνας κύριος με φώναξε μέσα ἀπὸ ἕνα ἀμάξι. Πήδησα νὰ τοῦ δώσω ἐφημερίδα κ' ἔπεσα μέσα στὶς λάσπες. Γλύστρησα, καὶ λερώθηκε ἐγὼ καὶ οἱ ἐφημερίδες μου... Ἀρχισὰ νὰ κλαίω... Ὁ πελάτης τότε, με πήρε μέσα σ' ἀμάξι, με χάρεινε, καὶ μοῦρε νὰ πάω τὴν ἄλλη μέρα νὰ τὸν βρῶ σπίτι του... Ἦταν ὁ Ἀ-στορ, ὁ ἑκατομμυριοῦχος. Ὁφείλω τὰ πλοῦτη μου στὴ σύμπτωσι... νὰ πέσω μέσα στὶς λάσπες!...

★

Παρακάτω ὁ ρεπόρτερ θρῆκε τὸν τραπεζίτη Σούμινγκτον, ποὺ διαλαλοῦσε κ' αὐτὸς ἐφημερίδες.

— Σαράντα χρόνια πρὶν, ἄρχισα νὰ πουλῶ ἐφημερίδες. Κάθε μεσημέρι πήγαινα μιὰ ἐφημερίδα στὸ διευθυντὴ μιᾶς Τραπεζίης.

»Τὸ γραφεῖο τοῦ ἦταν στὸ πρῶτο πάτωμα. Ἀνέβαινα, ἔβινα τὴν ἐφημερίδα καὶ καθάλοῦσα στὸ κεφαλόσκαλο. Κατέβαινα τσουλώντας ἕως κάτω. Μιά μέρα ὁ μὲν πᾶνω σ' ἕνα τέτοιο κατῆσθασμα, χτύπησα με τὰ λασπωμένα πόδια μου ἐναντὶ κύριου ποὺ ἀνέβαινε. Ἐκεῖνος με κύταξε ἄγρια. Ἀρχισὰ νὰ τοῦ ζητῶ συγγνώμη: «Κύριε, τοῦ εἶπα, καὶ σὲ σὰς ὅταν ἦθε μικρὸ δὲν ἄρεσε αὐτὸ τὸ παιχνίδι;... Μὲ κύταξε καλά, γέλασε, κ' ἄρχισε νὰ με ρωτᾷ διάφορα πράγματα. Τέλος ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖο λέρασα με τὰ πόδια μου καὶ εἶνε αἰτία νὰ γίνω ἑκατομμυριοῦχος ἦταν ὁ Πιέρπον Μόργκαν.

★

Μὰ καὶ ὁ γιὸς τοῦ Τζῶν Ροκφέλλερ, ὁ Δαυὶδ ἦταν ἐφημεριδοπῶλης, ὅπως τὸ

Σιλουέτες

ΣΑΝ. ΠΑΝ.

Μάγισσα

Κάποια Βαλπούργεια νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ οἱ ὀργιώδεις παιᾶνες τῆς θὰ γέμιζαν τὴν ἀτμόσφαιρα με τὴν ἀπέραντη δόξα τους καὶ θὰ ὑψώνονταν στὸ κατὰ στερέρωμα σὰν ἐξωτική προσευχὴ στὸν Ἀνώτατο Δημιουργό, — μιὰ μάγισσα μέσα στὴν ἀπόμακρη σπηλιά της, γερμένη ἀπάνω ἀπ' τὴν χάλκινη χύτρα τῶν αἰώνων χρησμών, τῆς στηριγμένη στὸν σιδερένιο τρίποδα τῆς Μοίρας, θὰ μοιρολογοῦσε, ἐκείνη τὴν ἴδια νύχτα, καὶ θὰ λεγε λόγια καθολιστικά, ἀκατάληπτα στοὺς ἀτόμους ποὺ πλημμύριζαν τὸ σκοτάδι.

Γι' αὐτὸ κ' ἡ φωτιά κατακόκκινη ἐρριχνε βαρεῖες ματωμένες ἀνταύγειες μέσα στὴ σπηλιά με τοὺς ἀναρίθμητους σταλαχτίτες κ' ἔπλαθε ὑπερφυσικά πλάσματα, — πυρογραφίες ἀφάνταστες, φαντασμαγορικὲς, ποὺ ἡ ἔμπνευσις ἐνὸς Μπαϊκλιν δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συλλάβῃ.

Καὶ μέσα ἀπ' τοὺς ἀχνούς τῆς χύτρας, λίγο-λίγο, ἄρχισε νὰ διαγράφεται μιὰ φόρμα, ἕνα αἰθέριο δημιούργημα τῶν σκιῶν καὶ ἀνταυγίων, ποὺ ἔπαιρνε τὸ σχῆμα κεφαλοῦ, — ἀχνὰ στὴν ἀρχή, — πλὴν ἔντονα ἔπειτα, — ἐνὸς γυναικείου κεφαλοῦ με μιὰ σταρᾶτ ἀπόχρωσι, ζωτανεμένου ἀπὸ δυὸ μεγάλα μαῦρα μάτια, πὶο μαῦρα ἀκόμα μέσα στοὺς μαῦρους κύκλους των, μ' ἕνα βελούδινο θλέμμα, σὰν τὸ θελούδινο πέταλο καμέλιας, ποὺ ἀπάνω του ἀργοκυλάει σὰν δάκρυ μιὰ σταγόνα πρωϊνῆς δροσιάς.

Σ' αὐτὴ τὴν βελούδινη ματιά, ἕνας κόσμος ὁλόκληρος συγκεντρώνεται, πλάθεται, ὀνειρεύεται καὶ γονατίζει συγκινημένος ἀπ' τὴ θαλπωρὴ τῆς. Ἡ ματιά μιᾶς μάγισσας θάσθυνε ντροπαλὴ ἀντικρύζοντας τὴ δικὴ τῆς τὴ ματιά, ποὺ νοιώθει πῶς λούζεται σὲ μιὰ κρυστάλλινη πηγὴ δροσεροῦ νεροῦ.

Καὶ τ' ὄνομά της εἶνε μιὰ ὁλόκληρη χαρὰ, ἕνα τρυφερὸ τραγοῦδι, ἕνα μουσικὸ ποίημα, — σὲ μιὰν ἄλλη ξένη γλῶσσα, — ἀδιάφορο. Ἐνα ὄνομα κουκλίστικο, ποὺ θὰ τὸ κληρονόμησε ἀπὸ μικρὰ παιδάκι ὅταν θὰ σκόρπιζε τὴ δροσιὰ τῆς νειότης της καὶ θὰ ἦταν τὸ καμάρι μιᾶς ἀριστοκρατικῆς γενιᾶς ποὺ θὰ τὴν γαλούχησε με τὶς ὁμορφὲς τρυφερὰν ἰδανικῶν κ' ἱστορικῶν κατορθωμάτων, κ' ἔτσι ἔπλασαν τὴν ψυχὴ τῆς λεπτῆς, εὐγενικῆς, φαρφουρένιας, γιὰ νὰ ἔχῃ γίνει τώρα μιὰ σύντροφος ἀφωσιμένη καὶ μιὰ μητέρα τρυφερὴ καὶ στοργικὴ, ποὺ λαχταράει στὸ ἀγκάλιασμα παιδικῶν χειρῶν.

Μὰ κ' ἀκόμα τὴν τραβάει ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, ὁ θόρυθος, τὸ φῶς τὸ δυνατό, ἡ συγκίνησις γιὰ κάθε τι ποὺ εἶνε ὠραῖο ἢ φαίνεται ὠραῖο, — φτάνει αὐτὸ τὸ κατὰ νὰ δίνεται ὁμορφα, — κ' ἔτσι εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πὶο κοσμικὲς κυρίες μας, ποὺ ἡ παρουσία της γεμίζει συγκίνησις ὅπου κ' ἂν φανῇ.

Οἱ ὠραιότερες

ἐρωτικές ἐπιστολές

Η ΝΙΝΕΤΤΑ ΣΤΟΝ ΕΡΡΙΚΟ

Θεέ μου, τ' μεγάλα παιδιά ποὺ εἶσαι σὲ ἐσέας οἱ ἄντρες!

Ἐλάτε, λοιπόν, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ κάμω οὔτε βήμα, χωρίς νὰ σὰς βλέπω στὸ δρόμο μου.

Ἐλάτε καί... φρόνιμος! Γιατί ἄλλοιῶς τὸ δικαστήριό μου ἔχει ἔτοιμη ἐναντίον σας καὶ δευτέρη, πλὴν αὐστηρὴ καταδίκη. Σὰς περιμένω, ἐπιμνε!

Νινέττα

Ο ΕΡΡΙΚΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗ ΝΙΝΕΤΤΑ

19 Ἰουνίου, Μεσάνυχτα

Πολυαγαπημένη μου,

Δὲ βρισκω τίς κατάλληλες λέξεις γιὰ νὰ ἐκφράσω τὴν τρυφερότητα ποὺ με συνδέει μέρα με τὴν ἡμέρα περισσότερο μαζί σου.

Ἀπόψε μοῦ μιλοῦσε με μιὰ χαμηλή, γλυκεῖα φωνή, γεμάτη συγκίνησις.

Μοῦ μιλοῦσε καὶ ἡ ψυχὴ μου φτερούγιζε γύρω ἀπὸ τὰ λόγια σου... Τὰ χάρεινε ἀπαλά, τὰ φιλοῦσε, τὰ ἀγκάλιαζε...

Τὶ γλυκά ποὺ τὰ ὑποδεχότανε μέσα μου.

Κάθε τί σου μοῦ φαινότανε μιὰ ἁρμονία.

Μὴ μοῦ πῆς πῶς ἔχω τρελλαθῇ, μὴ μοῦ πῆς τίποτα... μὴ μιλάς... ὄχι, φτάνει... Ἡ ψυχὴ μου θέλει νὰ μείνῃ με τὴν ἐντύπωσι ἐκείνη... με τὰ λόγια ποὺ μοῦ ἔλεγε μωρουριστὰ, ἀπόψε τὸ βράδυ.

Ερρίκος

—ο—

Ποικίλα

Στὴν Αὐστραλία ἐπέτυχαν τρεῖς ἐσοδεῖς τὸ χρόνο στὰ σιτηρά, φωτίζοντάς τα τὴ νύχτα με ἀφθονὸν ἡλεκτρικὸ φῶς. Αὐτὴ ἡ μέθοδος ἐπιτυχαίνει με σπόρο ντόπιου σταριοῦ μόνο.

★

Στὸ Τεβίρ-ντάγ τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης τὰ κοράκια προζένησαν καταστροφές σ' ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ σπαρτά.

Οἱ ἀρμυδιοὶ, γιὰ νὰ λιγοστέψουν τὸ κακὸ, ἔβγαλαν διαταγὴ ποὺ ὑποχρεώνει κάθε κάτοικο, ἀπὸ 15 ἕως 50 χρόνων, νὰ σκοτώσῃ τοὐλάχιστον ἕξη κοράκια καὶ νὰ τὰ φέρῃ στὶς ἀρχές, ἄλλοιῶς θὰ πληρώσῃ πρόστιμο.

★

ΤΟ ΠΙΟ.. ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Στὸ Μπρνὸ τῆς Τσεχοσλοβακίας ἀνοίξε ἕνα Μουσεῖο, τὸ πὶο παράξενο τοῦ κόσμου. Εἶνε μιὰ συλλογὴ ἀπὸ περιεργὰ ἀντικείμενα ποὺ μεταχειρίζονταν διάφοροι φιλανθρωπιστὰ μετὰ ἀσημειώωνων στὰ βιβλία τὴν σελίδα ὅπου σταματοῦν. Περιλαμβάνονται: ὀδοντογλυφίδες, κορδόνια παπουτσιῶν, μικρὰ νομίσματα, χτένια, πακέτα σιγαρέττων μπισκότα, ὡς καὶ μικρές εἰκόνες ἁγίων.

★

ΠΕΘΕΡΕΣ, ΧΑΡΗΤΕ!...

Δεκαπέντε χιλιάδες ἄνθρωποι ἔλαβαν μέρος στὶς τελετὲς ποὺ ἔγιναν στὸ Ἀμαρίλλα τοῦ Τεξὰς γιὰ τὴν «Ἡμέρα τῆς πεθερᾶς» καὶ ἀκούσαν τὸν διοικητὴ νὰ καταγγέλλῃ τὴν κακία τῶν γαμπρῶν.

— Δὲν ὑπάρχει, εἶπε, πὶο ἀδικημένο πλάσμα ἀπὸ τὴν πεθερά. Ἐγὼ νὰ ἀντικείμενο σαρκασμῶν, ὁλόκληρους τώρα αἰῶνες κ' αὐτὸ ἀπὸ κακία καὶ ἀμάθεια.

Τὸ ματωμένο μπαούλο

(Αὐτοτελές)

Ἐκεῖνο τὸ πρῶτ' ὁ Τὸμ Κόε ξύπνησε με ἐξαιρετικὴ ὄρεξι. Ἀπὸ βραδύς εἶχε διασκεδάσει στὸ μέγαρο τοῦ Λόρδου Χάρνιπικ ποὺ ἦταν προσκεκλημένος μαζί με ὁν βοηθὸ τοῦ Τζῶε.

Ἦπιε τὸν καφέ του πειράζοντας τὴν κυρὰ Χάλεϋ καὶ πῆγε στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ ρίξῃ μιὰ ματιά στὸ ταχυδρομεῖο.

— Σὰν πολλὰ γράμματα ἔχομε σήμερα κυρὰ Χάλεϋ, εἶπε στὴν οἰκονόμο του ἀνοίγοντας τὸ πρῶτο γράμμα. Ἡ Ἐταιρεία τῶν ταχυδρομείων κερδίζει πολλὰς λίρες κάθε χρόνο ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία μου...

— Δὲν ἔχετε ἄδικο κύριε Τὸμ, τοῦ ἀπήνησε ἡ οἰκονόμος του. Ἐχω μάλιστα ἀκόμη ἕνα γράμμα γιὰ σὰς. Τὸ ἔφερε τὴν περασμένη Δευτέρα ὁ ταχυδρόμος καὶ μοῦ εἶπε ὅτι εἶνε κατεπεύγον.

— Καὶ δὲν μοῦ τὸ ἔδωσες ἀκόμη κυρὰ Χάλεϋ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σοῦ πῶ ὅτι αὐτὸ εἶνε μεγάλο λάθος ἐκ μέρους σου.

Κατακόκκινη ἀπὸ τὴν προσβολὴ ἡ γρηὰ οἰκονόμος ἔτρεξε στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ σὲ λίγο γύρισε κρατώντας ἕνα μεγάλο φάκελλο.

— Ὅριστε, εἶπε στὸν Τὸμ Κόε καὶ τοῦ ἐνεγέρθηκε τὴν ἐπιστολή. Φαντάζομαι ὅτι θὰ με συγχωρήσετε γιὰ τὸ λάθος μου αὐτό...

— Συχωρεμένη, συχωρεμένη, εἶπε ὁ Τὸμ Κόε γελώντας καὶ ἔσχισε τὸν φάκελλο. Κάθισε μετὰ σὲ μιὰ ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα, ἀνάψε τὴν πίπα του καὶ ἄρχισε νὰ διαβάσῃ.

Κύριε Κόε, Ἀπευθύνω σὲ σὰς τὸ γράμμα μου γιὰ τὴν ἐννοίαν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο κανέναν ποὺ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ μένα.

Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ συστηθῶ. Ὁ νομαζόμενος Μαρία Χάλτων καὶ εἶμαι κόρη Ἀγγλοῦ ἀξιωματικοῦ ποὺ σκοτώθηκε στὸν πόλεμο.

Πρὸ ἐνὸς ἔτους παντρεύθηκε τὸν Λόρδου Δουρὰ καὶ ἐγκατεστάθηκε μαζί του στὸν ἰδιόκτητο πύργο ποὺ ἔχει στὴ Σκωτία. Τὸς πρώτους μῆνες τοῦ γάμου μας, κύριε Κόε, ἐξουσίασε εὐτυχισμένοι.

Ἀπὸ τριῶν μηνῶν, ὅμως, κ' ἐδῶ ἡ ζωὴ μου στὸν πύργο ἔχει καταντήσει ἄφορη. Ἐνὰ μυστήσιο πλαναται στὸν ἀέρα, ἕνα φάντασμα γυρίζει τὴν νύκτα στοὺς διαδρόμους. Ἐκτός αὐτοῦ ὁ Λόρδος μοῦ ἐπιτρέπει νὰ μένω μόνο σὲ ὀρισμένα δωμάτια τοῦ πύργου. Τὰ ἄλλα μοῦ εἶνε ἐντελὲς ἀπηγορευμένα. Ἡ ζωὴ μου ἔχει καταντήσει σωστὸ μαρτύριο.

Θέλω νὰ φύγω κ. Κόε ἀπὸ τὸν καταραμένο αὐτὸν πύργο. Ἡ ἀγάπη τοῦ Λόρδου Ρομπέν ἐξαπείστηκε. Μὲ μεταχειρίζεται πολὺ ἄσχημα. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἶνε ἡλικία. Ὁ Λόρδος καὶ οἱ ἑταῶνές του...

Μόλις οἱ δύο ἀστονομικοὶ ἔμειναν μόνοι ὁ Τὸμ Κόε διέταξε τὸν Τζῶε νὰ φέρῃ τὰ

με ἐπιτηροῦν μέρα νύχτα. Κατῶρθωσα, ὅμως, νὰ βρῶ ἕναν τρόπο.

Λοιπόν κ. Κόε, ἐντὸς 6 ἡμερῶν θὰ λάβετε ἕνα μπαούλο. Σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ τὸ ἐπιστρέψετε πίσω. Νὰ πληρώσετε ὅτι ἐξοδα θὰ σὰς ζητήσουν καὶ νὰ τὸ ἀνοίξετε ἀμέσως. Θὰ εἶνε μέσα τὰ ρούχα μου ποὺ θὰ ἔλθω νὰ παραλάβω μόνη μου. Σὰς παρακαλῶ θερμῶς μόνο νὰ τὸ ἀνοίξετε ἀμέσως...

Μαρία Χάλτων

Μόλις ὁ Τὸμ Κόε τέλειωσε τὸ διάβασμα τῆς ἐπιστολῆς ἄρχισε νὰ σκέπτεται.

— Ἡ τρελλὴ εἶνε αὐτὴ ἡ γυναίκα, ἡ... ἀλλὰ γιὰ στάσου. Μὲ τὸ ὄνομα Δουρὰ ὑπάρχει πραγματικὰ μιὰ οἰκογένεια Λόρδων ποὺ ζῇ στὴ Σκωτία. Τὸ ξέρω καλά γιὰτὶ εἶχαν ἀσχοληθῇ κάποτε οἱ ἐφημερίδες με τὸ ὄνομα αὐτό. Ἀλλὰ... Φαντάσματα, λέει, γυρίζουν τὶς νύχτες... Τέλος πάντων ἄς περιμένωμε νὰ δοῦμε θάρρη τὸ μπαούλο... Μόνον τότε θὰ παραδεχθῶ ὅτι δὲν εἶνε τρελλή.

Δὲν ἔχει τελειώσει τὶς σκέψεις του ὁ Τὸμ Κόε, ὅταν μπήκε στὸ γραφεῖο του ὁ Τζῶε.

— Κάτι ἐνακαμένο σὲ βλέπω Τζῶε. Μήπως σοῦ συμβαίνει τίποτα; τὸν ρώτησε ὁ Τὸμ Κόε μειδώντας. Ξέρω ὅτι με τὸν καφετῆ ἀπέναντι δὲν τὰ πάτε καλά.

— Ὁχι κ. Κόε, τὸν καθησύχασε ὁ Τζῶε, ἡ αἰτία ποὺ εἶμαι φουρκισμένος εἶνε ἄλλη.

— Γιὰ λέγε λοιπόν. Εἶμαι περίεργος νὰ τὴν μάθω.

— Νά, εἶνε δυὸ ἀχθοφόροι κάτω καὶ ἐπιμένουν σώνει καὶ καλά ν' ἀφήσουν ἕνα μεγάλο κέρινο μπαούλο, ποὺ ἱσχυρίζονται ὅτι ὁ παλαιὸς εἶσθε σεις...

Μόλις ὁ Τὸμ Κόε ἀκούσε τὴν τελευταία φράσι τοῦ Τζῶε τινάχθηκε ἀπάνω σὰν νὰ ἡλεκτρίσθηκε.

— Καὶ τοὺς ἐδίωξες;

— Μὲ πολὺ κόπο. Θέλανε νὰ τὸ ἀφήσουν διὰ τῆς βίας...

— Τί ἔκανες!... Τρέχα γρήγορα καὶ πές τους νὰ τὸ φέρουν ἀπάνω...

— Μά...

— Ἀσὰ τὰ μὰ καὶ τὰ μοῦ καὶ τρέχα γρήγορα...

Χωρὶς νὰ φέρῃ ἄλλη ἀντίρρηση ὁ Τζῶε κατέβηκε τὶς σκάλες τρεχάλα καὶ σὲ λίγο γύρισε συνοδευόμενος ἀπὸ δυὸ ἀχθοφόρους ποὺ κρατοῦσαν μετὰ ἕνα μεγάλο κόπο ἕνα πελώριο μπαούλο.

— Ἐδῶ ἀφήστε το, τοὺς διέταξε ὁ Τὸμ Κόε δείχνοντας μιὰ γωνία τοῦ γραφείου του.

Οἱ ἀχθοφόροι ἀφήσαν τὸ μπαούλο ἐκεῖ ποὺ τοὺς ἔδειξε ὁ Τὸμ Κόε, πήραν ὑπογεγραμμένη τὴν ἀπόδειξι παραλαβῆς καὶ ἔφυγαν.

Μόλις οἱ δύο ἀστονομικοὶ ἔμειναν μόνοι ὁ Τὸμ Κόε διέταξε τὸν Τζῶε νὰ φέρῃ τὰ

— Θὰ τὸ ἀνοίξετε; ρώτησε περίεργα ὁ Τζῶε.

— Καὶ βέβαια, τοῦ ἀπάντησε ὁ Τὸμ Κόε. Ἐφόσον μὰς τὸ στείλανε πρέπει νὰ δοῦμε τί ἔχει μέσα.

Ὁ Τζῶε ἔφερε ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο ἕνα ὀρθογώνιο μετὰ κλειδιά κ' ὁ Τὸμ Κόε γονάτισε στὸ πάτωμα. Ἀρχισε νὰ δοκιμάζῃ τὰ κλειδιά καὶ τέλος βρῆκε αὐτὸ ποὺ ταίριαζε. Τὸ γύρισε δύο φορές.

— Ἐλα, Τζῶε, διέταξε τὸν βοηθὸ του, βοήθησέ με ν' ἀνοίξω τὸ καπάκι.

Μόλις τὸ καπάκι τοῦ μπαούλου ἀνοίξε, ὁ Τζῶε ὑπεχώρησε ἐντρομος. Ὁ Τὸμ Κόε δὲν ἐκινήθηκε. Ἐσφίγγε με νευρικότητα τὴν πίπα του ἀνάμεσα στὰ δόντια του ἐνῶ ἀτάραχος κυττοῦσε τὸ περιεχόμενον τοῦ μπαούλου.

Μέσα σὲ ἕνα σωρὸ ματωμένα ρούχα βρισκόταν τὸ πτώμα μιᾶς γυναίκας!...

Ο ΤΖΟΕ ΒΡΙΣΚΕΙ ΝΕΑΝ ΚΑΤΟΙΚΙΑ

Ὁ Τὸμ Κόε καὶ ὁ Τζῶε ἔμειναν γιὰ πολλὴ ὥρα σιωπηλοὶ μπροστὰ σὲ ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ θέαμα.

Πρῶτος συνήλθε ὁ Τὸμ Κόε.

— Ἐμπρός Τζῶε, μὴν τρέμεις, εἶπε στὸν βοηθὸ του, κλείσε τὴν πόρτα κ' ἔλα νὰ με βοηθήσῃς νὰ βγάλω τὸ πτώμα ἀπὸ τὸ μπαούλο. Πρέπει νὰ κάνωμε μιὰ αὐτοψία γιὰ νὰ δοῦμε ἀπὸ ποῦ πρέπει ν' ἀρχίσωμε γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τῶν δολοφόνων.

Ὁ Τζῶε ὑπήκουσε χωρὶς νὰ πῇ τίποτε καὶ σὲ λίγο τὸ πτώμα τῆς νέας γυναίκας ἦταν ἐκτεθειμένο στὸν καναπέ.

— Εἶνε ἡ Μαρία Χάλτων, εἶπε ὁ Τὸμ Κόε. Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία. Ἀλλωστε τὸ γράμμα ποὺ ἔλαβα τὸ εἶχα γράψῃ ἡ ἴδια, ὅπως ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ὑστέρων.

Μετὰ ὁ Τὸμ Κόε ἐφηλάφησε τὸ πτώμα.

— Τὴν ἐστραγγάλισαν, εἶπε, κ' ἔπειτα τὴν ἐμαχαίρωσαν. Αὐτὸ εἶνε ὀλοφάνερο. Τώρα πρέπει νὰ ἐξετάσωμε καὶ τὸ μπαούλο.

Ὁ Τὸμ Κόε πῆγε πρὸς τὸ μέρος τοῦ μπαούλου, ἐναγκάστηκε τὸ καπάκι κ' ἄρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὴν κλειδαριά.

— Παραένο, ἐπιθύρησε. Ἀλλὰ γιὰ στάσου... Βέβαια ἐστὶ μονάχα μπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ... Ξέρεις ποῖος ἔκλεισε ἐδῶ μέσῃ αὐτὴν τὴν δυστυχισμένη γυναίκα;

— Ὁ δολοφόνος τῆς χωρὶς ἄλλο.

— Κάνεις λάθος. Ἀκούσε. Ἡ Μαρία Χάλτων ἤθελε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸν πύργο τοῦ συζύγου της. Αὐτὸ

πες μέρες νηστική; Καθώς ξέρετε το τα-
ξείδι από την Σκωτία ως εδώ απαιτεί
6 μέρες με τον σιδηρόδρομο.

— Έχεις δίκη. Αλλά για να δούμε.

— Ίσως να είχε κάνει σχετική προμήθεια.
Ο Τζός άρχισε να ψάχνει μέσα στο
μπαούλο και έπειτα από λίγο βρήκε μια
σβεία μπουλντ και μερικές γαλέττες.

— Τώρα άρχισα να μπαίνω στο νόημα,
είπε ο Τόμ Κόξ. Για να υπάρχουν οι γα-
λέττες και η σβεία μπουλντ φαίνεται ότι
η Μαρία Χάλτων θα έφθασε ζωντανή μέ-
χρι το Λονδίνο. Άλλοιώς η μπουκάλα θα
ήταν γεμάτη δεδομένου ότι ίχνη χυμένου
κρασιού δεν υπάρχουν πουθενά μέσα στο
μπαούλο. Εκτός αυτού θα υπήρχαν και
άλλα τρόφιμα γιατί για ένα ταξείδι ξη-
μερών δεν θα έπαιρνε μόνον μερικές γα-
λέττες για να περάση.

— Και αν τις γαλέττες τις βάλανε οι
δολοφόνοι για να παραπλανήσουν την ά-
στυνομία;

— Τέλος πάντων όλα αυτά θα τα ξεα-
κριθώσωμε. Τώρα πρέπει ν' αρχίσωμε ά-
μέσως τις ενέργειές μας. Έμπρός Τζός.
Εσύ πρέπει να έτοιμαστής γιατί θα τα-
ξειδέψης.

— Για ποῦ κ. Κόξ;

— Για την Σκωτία. Φρόντισε να βάλης
μέσα σ' αυτό το μπαούλο ὅ,τι νομίζεις
πώς θα σου χρειασθῇ κατά την διάρκεια
του ταξιδιού.

— Μέσα στο μπαούλο θα ταξειδέψω;

— Δυστυχῶς. Θά στενοχωρηθῇς λιγάκι,
ἀλλὰ τί να κάνωμε; Έτσι πρέπει να γί-
νῃ γιὰ τὰ ἀνακαλύψωμε τοὺς δολοφόν-
ους. Πρὸς τὸ παρὸν φρόντισε νὰ στεί-
λῃς τὸ πτώμα στὸ νεκροτομεῖο. Ἐγὼ θά
πάω ὡς τὸν σταθμὸ γιὰ νὰ μάθω ὠριμέ-
να πράγματα πού πρέπει νὰ ξέρω πρὶν
φύγω γιὰ τὴ Σκωτία. Ὁρβουάρ....

ΔΙΑΡΡΗΞΙΣ ΚΑΙ ΕΓΚΛΗΜΑ

Ο Κόξ πήδηξε σ' ένα ταξί κι' έπειτα ἀ-
πὸ δέκα λεπτά βρισκόταν στὸν σταθμὸ
ἐμπορευμάτων τοῦ Γκρήτ — Νόρθεν —
Ραϊλβέι.

Μπήκε κατ' εὐθείαν στὸ γραφεῖο τοῦ
σταθμάρχου.

— Σας παρακαλῶ πολὺ, εἶπε, νὰ στεί-
λετε νὰ πάρτε πίσω τὸ μπαούλο πού μοῦ
φέρανε πρὸ μιάς ὥρας. Εἶνε παραβια-
σμένη ἡ κλειδαριά του καὶ δὲν θέλω νὰ
τὸ παραλάβω γιὰ ν' ἀποφύγω τυχόν εὐ-
θύνas. Νὰ με συγχωρῇτε κιόλας γιατί
δὲν συστήθηκα. Τόμ Κόξ, ἀστυνομικός.

Μόλις ὁ σταθμάρχης ἀκούσε τὸ ὄνομα
τοῦ ἀνῶστου πού τοῦ μιλῶσε τσακίστη-
κε νὰ τοῦ δώσῃ κἀθισμα.

— Καθῆστε κ. Κόξ, τοῦ εἶπε ὑποκλι-
νόμενος. Εἶνε ἐξαιρετικὴ τιμὴ γιὰ μένα
πού βρίσκεσθε στὸ γραφεῖο μου.

— Εὐχαριστῶ, τοῦ ἀπάντησεν ὁ Κόξ.

Δὲν θὰ καθῆσω πολὺ γιατί ἔχω δουλειά.

Ένα πράγμα ἤθελα νὰ σᾶς ρωτήσω μὲ-
νον. Μήπως κατὰ τὸ διάστημα πού ἦταν

τὸ μπαούλο στὸ σταθμὸ ἔγινε καμμιὰ δι-
αρρήξις στὶς ἀποθήκες σας;

— Ναι, χθὲς τὸ βράδυ κάποιος κακο-
ποιοὶ μῆψκαν στὴν ἀποθήκη ἀλλὰ ἔφυγαν
χωρὶς νὰ κλέψουν τίποτα. Μόνον αὐτὸ τὸ
δακτυλίδι βρήκαμε χάμω καὶ δὲν ξέρομε
ποιανὸ εἶνε.

Ο Τόμ Κόξ πήρε τὸ δακτυλίδι στὸ χέ-
ρι του καὶ άρχισε νὰ τὸ ἐξετάζῃ με προ-
σοχή. Στὸ μέσα μέρος ὑπῆρχαν χαραγ-
μένα τὰ κεφαλαία γράμματα P. M. καὶ
ἡ χρονολογία 17 Σεπτεμβρίου.

— Ρομπέν—Μαρία, ἐπιθύρῃσε ὁ Τόμ
Κόξ. Νὰ δῶς κατὶ πού ἴσως νὰ ἔχῃ σχέ-
σι με τὸ ἔγκλημα. Τὸ δακτυλίδι αὐτὸ θά
τὸ κρατήσω, εἶπε στὸν σταθμάρχη.

— Ὅπως θέλετε κ. Κόξ.

— Καὶ τὸ μπαούλο θά στείλετε νὰ τὸ
πάρτε ἀμέσως. Ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀπο-
στολέως εἶνε: Λόρδον Δουράθ, Πύργος
Δούνισαι, Έσκιρκ—Σκωτία. Θά τὸ
στείλετε ἐκεῖ με τὴν δῆλωσι ὅτι ὁ παρα-
λήπτης δὲν τὸ παραλαμβάνει.

Ο Τόμ Κόξ ἐχαίρετσε τὸν σταθμάρχη
καὶ γύρισε ἀμέσως στὸ σπίτι του. Ο
Τζός τὸν περίμενε στὴν σκάλα.

— Λοιπόν, θά ταξειδέψω; τὸν ρώτησε.

— Βεβαίωτα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Τόμ
Κόξ. Καὶ τακτοποιήσου γρήγορα στὸ
μπαούλο γιατί ὅπου νᾶνε θάρθουν οἱ ἄ-
χθοφόροι νὰ τὸ παραλάβουν.

ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΔΟΥΡΑΒ

— Τί θέλετε κύριε; Δὲν μπορεῖτε νὰ
μεῖνετε στὸν Πύργο. Πηγαίνετε στὸ χω-
ριό. Νά, δέκα λεπτά ἀπέχει. Ἐκεῖ θά
βρῇτε ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ μεῖνετε.

Ο γέρο ὑπηρέτης τοῦ λόρδου Δουράθ
ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ ἀπευθυνόμενος σ' ἕ-
ναν ξένο πού κατέβαινε ἀπὸ μιά πολυτε-
λὴ ἄμαξα.

— Παρακαλῶ νὰ με ἀναγγεῖλετε στὸν
λόρδο, εἶπε ὁ ξένος, ὅστε κι' αὐτὴν τὴν
κάρτα.

Ο ὑπηρέτης ἔφυγε κουνώντας τὸ κεφά-
λι του. Σὲ λίγο ἡ πόρτα τοῦ πύργου ἄ-
νοιξε καὶ φάνηκε ὁ λόρδος Δουράθ.

— Έχω τὴν τιμὴ νὰ ὀμιλῶ στὸν ζω-
γράφο Δανιὴλ Οὐϊθνεῦ; ρώτησε ὁ λόρ-
δος.

— Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ ξένος, ἔρχομαι
ἐκ μέρους τοῦ Βασιλέως. Ἄν δὲν κάνω
λάθος θά εἰσθε ὁ λόρδος Δουράθ.

— Ὁ ἴδιος...

— Ὅριστε καὶ μιά ἐπιστολὴ ἐκ μέρους
τοῦ Βασιλέως.

Ο λόρδος ἄνοιξε ἀμέσως τὸ γράμμα
πού τοῦ ἔδωσε ὁ ξένος καὶ άρχισε νὰ τὸ
διαβάξῃ. Ὅταν ἐτελείωσε τὸ διάβασμά
του γύρισε πάλι πρὸς τὸν ξένο.

— Εὐχαρίστως κ. Οὐϊθνεῦ, ἐφόσον σᾶς
συστήνῃ ὁ Βασιλεὺς μπορεῖτε νὰ μεῖνετε
στὸν Πύργο μου ὅσον καιρὸ θά χρειασθῇ-
τε γιὰ νὰ μελετήσετε τοὺς πίνακές μου.

Σαμουήλ...

— Ὅριστε, μολόρδε.

— Ὁδήγησε τὸν κύριον στὸ δωμάτιον
τῶν ξένων καὶ φρόντισε νὰ γίνῃ ἡ διαμο-
νὴ του στὸν Πύργο μας ὅσον τὸ δυνατόν
πιὸ άνετ.

— Μάλιστα, μολόρδε.

Μετὰ ὁ λόρδος ἐχαίρετσε τὸν ξένο
κι' ἐχάθηκε στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου.

Ο ξένος ἀκολούθησε τὸν Σαμουήλ καὶ
σὲ λίγο βρισκόταν μόνος σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ
δωμάτια τοῦ Πύργου.

— Καὶ τώρα νὰ δοῦμε πὼς θά ἐνεργή-
σωμε, εἶπε. Ἀσφαλῶς ὁ λόρδος δὲν θά
ξέρῃ ὅτι ὁ φιλοξενούμενός του εἶναι ὁ...
Τόμ Κόξ!... Αλλά τώρα πρέπει νὰ ἐκ-
κουραστούμε γιατί τὸ βράδυ ἔχομε πολ-
λὴ δουλειά.

Ἄναψε τὴν πίπα του καὶ ξεπλῶθηκε
στὸ πολυτελέστατο κρεβάτι τοῦ λόρδου.

Ο ΝΥΚΤΟΚΛΕΠΤΗΣ

Τὸ μεγάλο ρολοὶ τοῦ Πύργου ἐσήμαι-
νε μεσάνυχτα. Ο Τόμ Κόξ σηκώθηκε ἀ-
πὸ τὸ κρεβάτι του, ἄνοιξε τὴν πόρτα
τοῦ δωματίου του καὶ βγῆκε με κάθε προ-
φύλαξι στὸ διάδρομο.

Μιά ἀχτίδα φωτός πού ἔβγαине ἀπὸ τὴν
χαραμάδα τῆς ἀντικρυνῆς πόρτας ἐτρά-
θηξε τὴν προσοχή του. Πατώντας στὶς
μύτες τῶν ποδῶν του ἐπλησίασε καὶ κόλ-
λησε τὸ μάτι του στὴν κλειδαρότρυπα.
Ο λόρδος με ἕναν κακοντυμένον ἀγνω-
στο συζητοῦσε δυνατὰ.

— Πρέπει ν' ἀκούσωμε τί λένε, ψιθύρισε
ὁ Τόμ Κόξ κι' ἀκούμπησε τ' αὐτὶ του στὴν
χαραμάδα τῆς πόρτας.

— Οἱ ἀπειλὲς δὲν ὠφελοῦν σὲ τίποτα,
μολόρδε, ἀκούσε τὴ φωνὴ τοῦ ἀγνώστου.
Σοῦ δοῦλεγα με εὐσυνειδησία; Πρέπει
νὰ με πληρώσης καλά. Πιστεύω νὰ πα-
ραδεχθῇς ὅτι δὲν ἦταν καὶ εὐκολὴ δου-
λειά αὐτὴ πού μοῦ ἀνέθεσες.

— Καλὰ, καλὰ, τὰ ξέρω όλα αὐτὰ, τὸν
διέκοψε ὁ λόρδος. Δὲν μπορεῖς, ὅμως, νὰ
μὴν παραδεχθῇς ὅτι σὲ πληρώσα καλά...
Ἐκτός αὐτοῦ προθλέπω ὅτι πιθανὸν νὰ
ἔχω φασαρίες. Καθὼς ξέρετε, τὸ μπαού-
λο με τὸ πτώμα ἐπεστράφη σήμερα τὸ
πρωτῶ...

— Γι' αὐτὸ, ὅμως, δὲν φταίω ἐγὼ. Εἶνα
ἀναλάρθε νὰ σκοτώσω τὴν λεγόμενη, ἀλ-
λὰ ὄχι νὰ ἐξαφανίσω καὶ τὸ πτώμα της.
Αὐτὸ ἄλλωστε μοῦ ἦταν ἐντελὼς ἀνύστα.

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω. Δὲν εἶνε εὐκολὸ νὰ
βγάλῃ κανεὶς μέσ' ἀπὸ τὸ σταθμὸ, πού
φυλάσσεται ἀπὸ δέκα ἀνθρώπους, ἕνα
πτῶμα.

Ἄφου τὸ κατάλαβες, πάλι καλά. Ξέ-
ρεις πόσο ριψοκινδύνευσα γιὰ νὰ μᾶς
μέσα; Παρὰ λίγο νὰ με πιάσουν. Καὶ νὰ
ταν μονάχα αὐτό! Ὅσο να βρῶ τὸ μπα-
ούλο εἶδα κ' ἔπαθα. Τὸ μόνο πού με ἔ-
σωσε ἦταν πού κατάρθωσα καὶ τὸ ἄνοι-
ξα ἀμέσως...

— Φτάνει, φτάνει, τὸν διέκοψε ὁ λόρδος,
δὲν θέλω ν' ἀκούσω τὴν συνέχεια. Μοῦ
τὴν ἔχεις πῇ ἄλλωστε. Τὴν ἐπνίξες πρῶ-
τα καὶ μετὰ τὴν μαχαίρωσες. Τώρα πέ-
σμου τί ζητᾶς γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃς τὸ πτώ-
μα. Τὸ μπαούλο βρίσκεται στὸ ἄνωμα πά-
τωμα τοῦ Πύργου.

— Δὲν θά σὸ πάρω πολλὰ, ἀπάντησε ὁ
ἀγνώστος. Μόνον χίλιες λίρες.

— Ἐν τάξει, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ βρεθῇ
κανένα ἴχνος.

— Μεῖνε ἥσυχος γι' αὐτὸ. Οἱ δουλειές
πού κάνει ὁ Ροδόλφος εἶνε πάντοτε ἐν
τάξει.

— Ἐμπρός, λοιπόν, τὸ μπαούλο εἶνε ἀ-
πάνω.

— Δὲν μοῦ χρειάζεται. Ἐγὼ θά πάρω
μόνο τὸ πτώμα...

Μόλις ὁ Τόμ Κόξ ἀντελήφθη ὅτι ἡ συ-
ζητήσις τελείωσε τραθήχθηκε λίγα βήμα-
τα καὶ κρύφθηκε πίσω ἀπὸ μιά μεγάλη
ἀνθοστήλη.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ βγῆκε ὁ λόρδος
συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ἀγνώστο. Προχώ-
ρησαν κατὰ μήκος τοῦ διαδρόμου, ἔστρι-
ψαν δεξιὰ καὶ ἄρχισαν νὰ ἀνεβαίνουν μιά
μαρμαρίνη σκάλα.

Ο Τόμ Κόξ προσέχοντας νὰ μὴ τὸν

ἀντιληφθοῦν, τοὺς πήρε ἀπὸ πίσω.

— Δικαίως ἐπιμαρτυρῶ, ἔλεγε ὁ λόρδος
ἀνεβαίνοντας τὶς σκάλες. Ἐνῶ τῆς πα-
ρεῖχα ὅλα τὰ ἀγαθὰ μου, αὐτὴ ἤθελε νὰ
με ἔγκαταλείψῃ.

— Καὶ δὲν ἔπαιρνες μιά ἄλλη; τοῦ εἶπε
ἀστεειόμενος ὁ ἀγνώστος.

— Δὲν ἔχεις ἄδικο, ἀλλὰ θά ἔχανα ὅλη
τὴν περιουσίαν μου. Εἶχα βάλει ὅλα τὰ
κοσμήματά μου ὑποθήκῃ στὸν πατέρα της
καὶ τὰ ξαναπῆρα πάλι γιατί παντρεύτη-
κα τὴν κόρη του. Ἄν τὴν χάριζα, θά ἔ-
πρεπε νὰ τῆς ἐπιστρέψω τὰ χρῆματα πού
μοῦ ἔδωσε ὁ πατέρας της. Κ' ἐπειδὴ δὲν
τὰ ἔχω, θά ἔχανα ὅλη τὴν περιουσίαν μου.
Μὰ τώρα δὲν διατρέχω κανένα κίνδυνο.
Γιὰ τὸ μπαούλο.

Ο λόρδος, πού μαζί με τὸν ἀγνώστο
ἔχαν ἀνέβει ἐν τῷ μεταξύ στὸ ἑπάνω πά-
τωμα τοῦ Πύργου, ἔδειξε στὸν Ροδόλφο
τὸ μπαούλο.

— Θά με βοηθήσῃς νὰ τὸ ἄνοιξω βέβαια,
τὸν ρώτησε ὁ Ροδόλφος.

— Ναι, ἀλλὰ ἔλα γρήγορα. Αὐτὴ ἡ ὑ-
πόθεσις θέλω νὰ τελειώσῃ ὅσο τὸ δυνατό
συντομώτερα...

Ο Ροδόλφος γονάτισε κ' ἔβαλε ἕνα
κλειδί στὴν κλειδαριά τοῦ μπαούλου.

— Ἐλα, μολόρδε, εἶπε, βοήθησέ με νὰ
σηκώσω τὸ καπάκι.

Ο λόρδος προχώρησε πρὸς τὸ μέρος
τοῦ μπαούλου, ἀλλὰ ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ καί
τὸ ἀπροσδόκητο συνέβη.

Τὸ καπάκι τοῦ μπαούλου ἄνοιξε μόνο
του κι' ἀπὸ μέσα ἐπρόβλεκε ἕνας νέος
με τὸ πιστόλι του στὸ χέρι.

— Ἀπάνω τὰ χεῖρα, κακοῦργοι, ἐφώνα-
ξε κ' ἔβγαλε τὸ ἕνα του πόδι ἔξω ἀπὸ τὸ
μπαούλο.

— Μᾶς ἐπρόδωσαν! ἐδρυχήθῃ ὁ λόρ-
δος.

Ο Ροδόλφος δὲν πιάνεται εὐκολα, ἐ-
θόησε ὁ κακοποιὸς κ' ἔδωσε μιά γερὴ
γροῖα στὰ μοῦτρα τοῦ νέου.

Ο Τζός — γιατί, ὅπως ξέρουν οἱ ἀνα-
γνώστει μας, αὐτὸς ἦταν κρυμμένος μέ-
σα στὸ μπαούλο — ἔχασε τὴν ἰσορροπία
του καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα.

— Πᾶμε, εἶπε ὁ λόρδος τρομαγμένος, κ'
ἔκανε νὰ φύγῃ.

Ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ, ὅμως, μιά σιδερένια
παλάμη τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ σῆρο, ἐνῶ
ἡ κάννη ἑνὸς πιστολίου ἀκουμποῦσε στὸν
κρόταφο τοῦ Ροδόλφου.

Μιά ἄγρια φωνὴ ἀκούστηκε.

— Ἄλτ, δολοφόνει!... Ἄν ἀπαλλαγῇ-
κατε ἀπὸ τὸν βορθό μου, ἀπὸ τὸν Τόμ Κόξ,
δὲν θά γλυτώσετε... Ἡ δικαιοσύνη σᾶς
περιμένει γιὰ νὰ δώσετε λόγο τῶν πρά-
ξεών σας.

Ο Τόμ Κόξ πού κρυμμένος πίσω ἀπὸ
τὴν πόρτα παρηκολούθησε ὅλη τὴν σκη-
νὴ, ἐβρίσμιζε καὶ πάλι.

Ο λόρδος με τὸν Ροδόλφο, τὰ δυὸ ἀν-
θρώποις μορφα αὐτὰ τέρατα, θά ἐπληρώναν
με τὸ κεφάλι τοὺς τὸ ἀπαίσιο ἔγκλημα
πού εἶχαν διαπράξει.

ΤΕΛΟΣ

— ο —

Αλήθειες

Ο ληστής σὲ δολοφονεῖ με τὸ μαχαίρι·
ὁ συκοφάντης με τὴν γλώσσα. Ποιά δια-
φορά ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν; Μία
καὶ μόνη: Ο ληστής χρειάζεται ἀνδρεία,
ἐνῶ ὁ συκοφάντης εἶνε ἀνάνδρος!

*

Ἀπὸ «ὠρισμένον» χρόνον, ἡ ἡλικία τῶν
γυναικῶν γίνεται... ἀόριστος.

*

Οι ἐδγνώμονες ἄνθρωποι εἶνε οἱ τὸν
ἐνῶνους ἀγρούς: ἀποδίδουν περισσότερα
ἀπ' ὅσα παίρνουν.

*

Ἐάν κανένας σὲ ἀπάτησε μιά φορά, ἔ-
κανε κακῶς: ἔάν σὲ ἀπάτησε καὶ δεύτερη,
«σοῦ ἔκανε καλὰ»!

*

Ο ἔρως χωρὶς ἐμπόδια μοιάζει με το-
πιὰ χωρὶς θούνα. Καὶ τὰ δυὸ κατανοῦν
ποὺ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Ἐξωφρενισμοὶ τοῦ Μεσαίωνα

Δίκες... ζῶων!

Στις 24 Μαρτίου 1451 ἐπὶ τῇ θέσει
μιάς αἰτήσεως κάποιου Μπερνούα ἐκτε-
λέσθηκε μιά διαταγὴ τοῦ Γρηγορίου πτὲ
Σαλῶς, ἐπισκόπου τῆς Λωζάνης, ὁ ὁποί-
ος ἀναθεμάτιζε με αὐτὴν τὰ σκουλήκια,
τὶς γάτες καὶ τὶς βδέλλες πού εἶχαν φάει
τὰ χρυσόψαρα μίας ἐκκλησίας.

Τὸ 1525, ὁ ἐφημέριος τῆς Βολάνς διέ-
ταξε νὰ παρουσιασθοῦν ἐνώπιόν του οἱ...
κάμπιες, καὶ τὸ πιδ παριέρω, τοὺς ὅρι-
σε καὶ συνήγορο νὰ τὶς υπερασπίσῃ!

Ἐνῶ στὴν Ὠδέρνη, οἱ ἀρουραῖοι, οἱ
χρυσόκάνδαροι, καὶ τὰ σελινγκάρια αἰω-
ρίσθηκαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

ΥΠΟΔΙΚΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ

Στὴν πόλι Λαὸν τῆς Γαλλίας, κατὰ τὸν
μεσαίωνα κάθησε στὸ ἐδῶλιο τοῦ κατη-
γορουμένου ἕνα... γουρούνι!

Τὸ γουρούνι αὐτὸ ἦταν υπεύθυνο γιὰ
τὸν θάνατο ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ: Εἶχε ἀ-
νατρεῖται τὴν κούνια του μέσα στὴν ὁποία
βρισκόταν, καὶ με τὴν πιπίλᾳ του σὲ ἔ-
δαφος, τὸ μικρὸ κτύπησε τὸ κεφάλι του
σὲ μιά πέτρα καὶ πέθανε. Ἡ δίκη αὐτὴ
διήρκεσε πολλὰς μέρες. Στὸ τέλος τὸ δι-
καστήριον, ἐξέδωσε τὴν ἀπόφασί του συν-
τεταγμένη κατὰ τὸν ἀκόλουθο περιεργὸν
τρόπο:

«Μὲ ἀφάνταστη βδελυγμία καὶ φρίκη
γιὰ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ καὶ γιὰ τὰ παρα-
δειγματισόμε ὅλα τ' ἄλλα γουρούνια καὶ
ἱκανοποιησόμε συγχρόνως τὴν δικαιοσύ-
νη, ἀποφασίζομε ὅπως ὁ δολοφόνος χοί-
ρος ἀποχωνισθῇ σὲ μιά ἐπὶ τὶς ἀγγώνες
τῶν μοναστηριῶν τοῦ Ἀβέν».

Μιά ἄλλη δίκη γουρούνιου γιὰ τὴν ἴ-
δια αἰτία ἔγινε τὸ 1335, σὲ μιά ἄλλη πό-
λι τῆς Γαλλίας. Τὸ γουρούνι αὐτὸ τὸ κα-
ταδικάσαν σὲ ἀποκεφαλισμὸ καὶ στέρξει
τοῦ ἐνὸς ποδιοῦ του.

Ἡ ἐκτέλεσις τῆς ἀποφάσεως τοῦ δικα-
στηρίου ἔλαβε χώρα στὴν πόλιν τῆς
πόλεως Φοντενέ-α-Ρόξ, καὶ στοῖντας 10
σολδια καὶ 10 δηναρία, κατὼς καὶ ἕνα
γάντι καινούργιο γιὰ τὸ δῆμιον.

ΚΑΙ ΚΟΚΟΡΙΑ... ΣΤΟ ΕΛΛΑΤΟΝ

Σπαρταριστὴ ἦταν ἡ δίκη ἡ ὁποία ἔ-
λαβε χώρα στὴν ἀγγλικὴ πόλι Μπιθλ.
Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ κατηγορούμενος ἦ-
ταν ἕνας κόκορας καὶ πὸ ἔγκλημα γιὰ
τὸ ὁποῖο κατηγοροῦντο ἦταν ὅτι, σὲ στή-
μης υπερεθνικοῦ ζήλου καὶ δόξης νὰ λάβῃ
ὅπ' ὅπιν τὸ γένος του, εἶχε γεννησάι ἕ-
να αὐγό!

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐξωφρενικῆς
αὐτῆς δίκης οἱ δικηγόροι τῆς υπερασπί-
σεως καὶ τῆς κατηγορίας ἤσαν σὰ γέ-
ρια καὶ ἡ δίκη ἀνεβλήθη τρεῖς φορές.
Ἐπιτέλους ὅμως, παρ' ὅλη τὴν ἐνλωσ-
τία τῶν συνηγορῶν τοῦ κόκορα, οἱ ὁποί-
οι ἐπέμεναν ὅτι ἡ γεννησις ἑνὸς αὐγοῦ
ἀπὸ τὸν πελάτη τοῦ ἦταν μιά πράξις το-
κουσία κι' ὅτι δὲν ἔπρεπε γι' αὐτὸ νὰ
τιμωρηθῇ, τὸ Δικαστήριον καταδίκασε τὸν
κόκορα σὲ θάνατο με τὸ αἰσθητογόνον ὅτι
ἔνας κόκορας, ὁ ὁποῖος εἶναι τὴν ὑπερ-
φυσικὴ δύναμι νὰ γεννᾷ αὐτὰ, δὲν εἶνε
δυνατὸν παρὰ νὰ ἀπακοινῇ με τὰ πο-
νηρὰ πνεύματα, καὶ ὅς τοιοῦτος ἀπέτε-
λεὶ δημόσιον κίνδυνον καὶ πρέπει νὰ θά-
νατωθῇ».

Καὶ γιὰ νὰ παραδειγματίσουν ὅλους
τοὺς ἄλλους κόκορους, τοῦκοσαν τὸ κε-
φάλι. Τὸ 1474 ἐπίσης, καταδικάσθηκε ἕ-
νας ἄλλος κόκορας, γιὰ τὴν ἴδια αἰτία.
Ο κόκορας μαζί με τὸ ἐνοχο αὐγό κἀ-
καν.

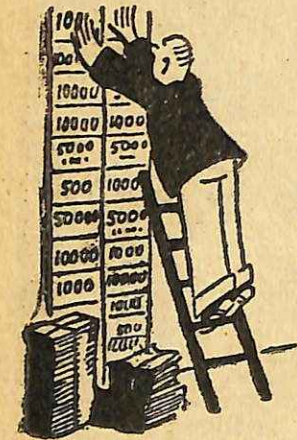
ΔΙΚΗ... ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Ὅταν τὸν 16ον αἰῶνα μερικά ποντικά
ποὺ συνῆλθε τελευταία στὸ

ΝΑ ΔΟΥΛΕΙΑ!

Στο μικρό χωριό Τσερμπόνε της Γερμανίας βρίσκεται το πιο περίεργο νομισματικό μουσείο του κόσμου, που η ίδρυσής του έχει την ακόλουθη ιστορία.

Κάποιοι Γερμανοί, ονόματι Βόλφ την εποχή που η τιμή του μάρκου κατρακυλούσε με ιλιγγιώδη ταχύτητα, έπαιζαν στο παιχνίδι του τυχερού παιχνιδιού, έπαιζαν στο παιχνίδι του τυχερού παιχνιδιού, έπαιζαν στο παιχνίδι του τυχερού παιχνιδιού.

Μα ύστερ' από λίγο χρονικό διάστημα, τα μάρκα αυτά καταργήθηκαν και δεν περνούσαν καθόλου! Ήσαν χαρτιά για τα σκουπίδια! Ο κύριος Βόλφ όμως, σαν ταγκουνάκος που ήταν, έκκεφθηκε να χρησιμοποιήσει κάπως καλύτερα τα χαρτιά αυτά: Τα μεταχειρίστηκε για το ταπεταρίσμα μιας ξύλινης παράγκας, που είχε στο χωριό Τσερμπόνε!

Αυτό έκινισε την περιέργεια όλων των κατοίκων του χωριού και των περιχώρων, που έτρεξαν άμέσως να επισκεφθούν την παράγκα του Βόλφ και να θαυμάσουν το νέο είδος της ταπεταρίας!

Αυτό φυσικά ήταν αρκετό, για ν' αποτελέσει τη θάσι μιας νέας επιχειρήσεως. Ο Βόλφ δεν επέτρεψε σε κανέναν την είσοδο, παρά μόνο, επί τη καταβολή αντιτίμου είσιπριού!... Όλοι έπληρωναν εύχαρίστως απ' περιέργεια και ο Βόλφ εισέπραττε διαρκώς τόσα πολλά, ώστε πολύ σύντομα έβγαλε εκείνα που είχε χάσει....

Τό... κακό είνε, ότι ο Βόλφ εξακολουθεί ακόμα να εισπράττει και να γίνεται διαρκώς πλούσιος!

Έχει γίνει εκατομμυριούχος, γιατί το μουσείο του, το επισκέπτονται και περιηγούνται ακόμα, ιδίως Άγγλοι και Άμερικανοί, από τους οποίους δεν εισπράττει μάρκα, αλλά δολάρια και λίρες, νομίσματα που δεν υπάρχει φόβος να ξεπεσουν και να χάσουν την αξία που έχουν.

Αλλά αν τυχόν — δεν το ξέρει κανείς — συμβή κι' αυτό το πράγμα, ο δαιμόνιος κύριος Βόλφ έχει πολύ καλά τη δουλειά του. Θ' ανοίξει κι' άλλο ένα νομισματικό μουσείο με μερικές σανίδες στα πρόχειρα, για να θγάξει διπλάσια.

Νά δουλειά, να μάλαμα!

ΑΠΑΤΕΩΝ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Η αστυνομία της Μασσαλίας συνέλαβε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἕναν ἀπὸ τοὺς πρὸς μεγαλύτερους καὶ πρὸ ἐπικίνδυνους διενεῖς ἀπατεῶνας!

Πρόκειται περὶ τοῦ νεαροῦ κοσμι-κοῦ καὶ κομψοτά-του Γάλλου κ. Μπαρτὺς, ποὺ εἶ-χε... ταραξὶ ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα τῆς Κιναίης. Ἀκτὴς τῆς περιοχῆς στὴν ὁποία μόνον οἱ κροῖσοι τῆς Εὐρώ-πης τολμοῦν νὰ πατήσου! τὸ ποδαράκι τοὺς!

Μέσον γιὰ τὴν πραγμάτωσίν τοῦ σκο-ποῦ τοῦ. Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ λεφτὰ καὶ ἀν-τὶ γιὰ τὴν καρδιά μιᾶς ὥραιας καὶ πλου-σίας κυρίας, προτιμοῦσε ἕνα κολλίε, ἢ μιὰ καρφίτσα ἀξίας!... Τὶ καρδιά, τί κολλίε!... Τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο εἶνε.

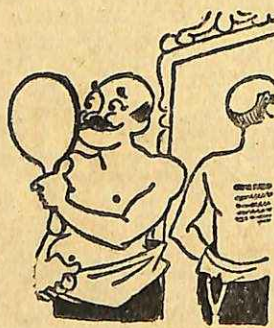
Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ Μπαρτὺς, μποροῦσε κι' ἀνοιγε μὲ πολλὴ εὐκολία τὰ δωμάτια τῶν κυριῶν μ' ἀντικλεῖδια, ἀφοῦ, ἄλλως τε ἀ-νοιγε κάτι δυσκολώτερο ἀκόμα, τὶς καρ-διές!

Ἀπὸ τὴν ἔρευνα, ποὺ ἔκανε στὴ θύλα τοῦ Μπαρτὺς ἡ ἀστυνομία, εὐρέθηκαν πο-λύτιμα κολλίε, καρφίτσες, μπριλλάντια, διαμάντια καὶ γενικῶς κοσμήματα μεγά-λης ἀξίας.

Ἐκτὸς ὧν αὐτῶν ὁ διάσημος ἀπατεῶν καὶ διαρρήκτης εἶχε 150 κοστούμια, ἀφθο-νίαν ἀπὸ γραβάτες, ποικίλια μεταξωτὰ καὶ λοιπὰ ἀνδρικά εἶδη. Τώρα ποὺ εἶνε μέσ' στὴ φυλακὴ καὶ φορεῖ τὴ στολὴ τοῦ καταδίκου, ἀσχολεῖται μόνον μὲ τὴν κοσμι-κὴ κίνησι, ποὺ τὴν παρακολουθεῖ κάθε μέ-ρα ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες! Ἐζήτησε μάλιστα ἀπ' τὸ διευθυντὴ τῶν φυλακῶν νὰ τοῦ ἐ-πιτραπῇ νὰ μεταποιήσῃ τὴ στολὴ τοῦ κα-ταδίκου στὸ ράφ-τη τοῦ καὶ νὰ τὴν κἀνῃ στὰ μέτρα του, γιὰ νὰ εἶνε καὶ στὴ φυλα-κὴ ἀκόμα κομψός, πρᾶγμα ποὺ ἔγινε, χω-ρὶς πολλὰς ἀντιρρήσεις, γιὰτὶ σκέπτεται, ὅταν βγῇ ἀπ' τὴ φυλακὴ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν κοσμικὴ ζωὴ, ποὺ ἔκανε ὡς τώρα...

ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΗ

Ο ἰστέρος Σλόσον εἶνε ἕνα πολὺ ἐνδιαφέ-ρον πρόσωπο γιὰ τὴν Ἀμερικὴ. Ὅχι, γιὰτὶ εἶνε ἑκατομμυριούχος καὶ ἔχει συγκεντρώ-σει στὰ χέρια τοῦ ὀλόκληρο τὸ ἐμπό-ριο τῆς ντομάτας

μέχρι τοῦ σημείου νὰ ὀνομασθῇ ὁ «βασιλιάς τῆς ντε-μάτας», ἀλλὰ γιὰ τὴν τύχη, ποὺ θὰ ἔχῃ ἡ πολὺ μεγα-λὴ περιουσία τοῦ μετὰ τὸ θάνατό του. Ὁ ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρων αὐτὸς τύπος ἔχει πάρει ἕξ γυναικὲς, τὴ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη καὶ τώρα ζῇ μονάχος τοῦ. Ἀπ' ὅλες τὶς γυναικὲς ὅμως ἔχει ἀποκτήσῃ παιδιὰ, ποὺ δὲν τοῦμοιασαν καθόλου—δηλαδὴ δὲν ἔ-χουν τὴν ἀνατροφή τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς... Ντομάτας!... Περνᾶν ζωὴ ὅλως δι-όλου τυχοδιωκτικὴ, δὲν ἐργάζονται καὶ ὁ μοναδικὸς τοῦ σκοπὸς εἶνε πότε θὰ πε-θάνῃ ὁ... γέρος, γιὰ νὰ θάνουν στὸ χέρι τὰ ἑκατομμύρια. Ἐκ παραλλήλου μιὰ ἀμύλλα ἔχει ἀρχίσει μεταξὺ τοῦ, ποῖος θὰ κα-τορθώσῃ νὰ γίνῃ γενικὸς κληρονόμος!...

Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ὁ ἰστέρος Σλό-σον ἐμπήκε σὲ σοβαρὰ θάνασα, ἀπὸ τὰ ὁ-ποία θέλησε νὰ βγῇ κάνοντας ὀριστικὰ τὴ διαθήκη του. Ἀλλὰ... Ἐδῶ εἶνε ὁ κόμπος! Ποῖος τὸν ἐδεβαίωσε, ὅτι τὸ περιεχόμε-νο τῆς διαθήκης του δὲ θ' ἄλλαζε μετὰ τὸ θά-νατό του, μὲ τὴ συμμετοχὴ φυσικά καὶ τοῦ συμβολαιογράφου ἀκόμα, ποὺ θάπαιρνε τὴ σχετικὴ μίσζα;

Ἐχουν γνῶσιν ὅμως οἱ φύλακες! Ὁ ἰστέρος Σλόσον, ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἐμπιστο-σύνη κατάρχησε καὶ τοὺς συμβολαιογρά-φους ἀκόμα. Συνέταξε τὴ διαθήκη του, γράφοντάς τὴν στὴν ἴδια τὴν πλάτη του, κατὰ τὸν τρόπο, ποὺ οἱ κατάδικοι τῶν φυ-λακῶν ζωγραφίζουν κουκουβάγιες, καρ-διές, μαχαίρια καὶ κουμπούρια στὰ μπρά-τσια τοὺς!

Γι' αὐτὴν τὴ δουλειὰ μάλιστα ἔκαλεσε ἕναν κατὰδικο, ποὺ ἔφερε καλὰ τὴν τέχνη, οὕτως ὥστε νὰ μὴ σβύνουν πρὶν αὐτὰ, ποὺ θὰ γραφοῦν καὶ μετὰ τὸ πέρας τῆς... ἱε-ροτελεσίας ὁ ἰστέρος Σλόσον, γιὰ νὰ μὴ τυχόν καὶ τοῦ τὴν σκᾶσῃ κι' ὁ κατὰδικος, ἔκανε ἔλεγχον τῆς διαθήκης τοῦ μ' ἕναν καθρέφτη, ποὺ ἐποποθέθηκε πίσω τοῦ! Ἐ-τσι πᾶν ἡσύχασε! Ἡ διαθήκη τοῦ εἶνε κατὰ τὸν νόμον καὶ ἰσχύει.

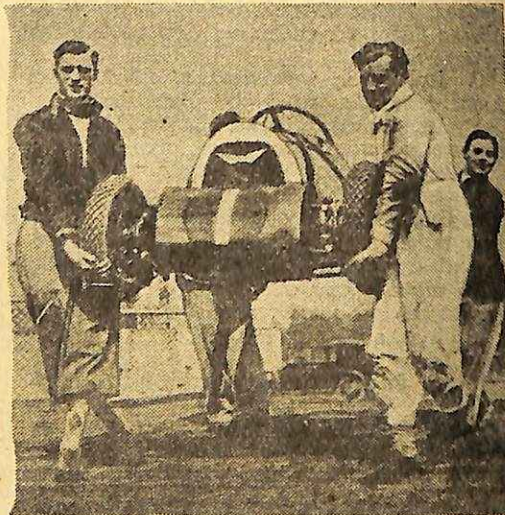
Ο ΟΡΑΚΟΣ ΤΗΣ

ἀσφαλές μέρος!... Θὰ διαβασθῇ μετὰ τὸ θάνατό του, ποὺ πιστεῖται νὰ εἶνε φυσιολο-γικός.

Ἀλλὰ προκύπτει ἕνα ἐρώτημα: Ποῖος θεθαίνει τὸν ἰστέρος Σλόσον, ὁ-τι δὲ μπορεῖ νὰ πνιγῇ σὲ κανένα ναυάγιο, ἢ νὰ καί σὴν ποντικός σ' ἐκαμμιά πυρκαϊά, ὁπότε... ἀντὶ διαθήκη!...

Οἱ δύο τελευταῖες αὐτὲς ἐκδοχὲς δὲν εἶ-νε καθόλου ἀπίθανες, ἀν λάθῃ ὅπ' ὄψιν του κανεῖς, ὅτι τὸ θέλουν καὶ οἱ νόμιμοι κληρονόμοι τοῦ, τοὺς ὁποίους ἔχει ἀπο-κληρώσει ὁ ἰστέρος Σλόσον καὶ οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐξελεγχθῇ σὲ γκάγκστερς.

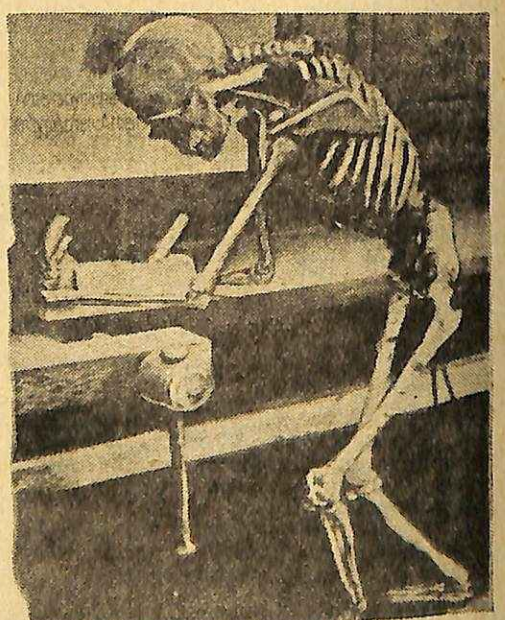
ΜΙΚΡΟΣ ΑΛΛΑ...ΓΙΓΑΣ

Ἕνα μικροσκοπικὸ ἀλλὰ ἰσχυροτάτο αὐτοκίνητο δρόμου ποὺ κέρδισε πρωτιά τοὺς ἀγῶνες τοῦ «Κρουστὰλ Πάλας» τοῦ Λονδίνου.

Εἶνε τόσο ἐλαφρὸ, ποὺ τέσσερες ἀνθρω-ποι μποροῦν νὰ τὸ μεταφέρουν στὰ χέρια τοὺς.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ

Σὲ μιὰ ἐκθεσὶ τοῦ Βερολίνου, ἕνας φυ-σιολόγος ἔκανε ἐπιδείξεις ὀρθοπεδικῆς. Ἐβαλε σκελετοὺς σὲ στάσεις ἐργαζο-μένων ἀνθρώπων γιὰ νὰ δείξῃ τί σχῆμα πέρνει τὸ κορμί.

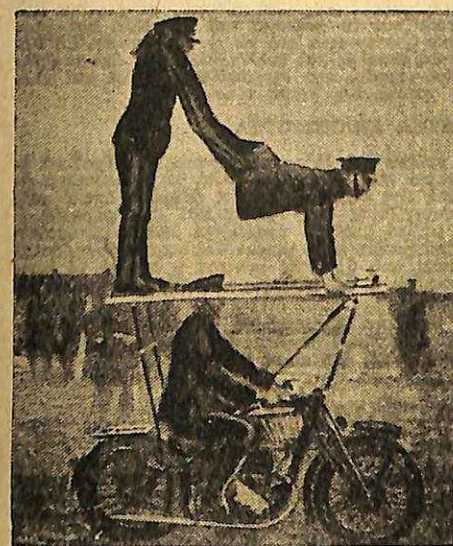
Αὐτὸ χρησιμεύει ὡς ἕνα καλὸ μάθημα στὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἐργατικούς νὰ κανονίζουν τὸ κορμὶ τοὺς καὶ νὰ μὴν καμπουριάζουν.

ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΤΣΟΥΚΝΙΔΕΣ ΕΡΕΘΙΖΟΥΝ

Τὰ φύλλα τῆς τσουκνίδας εἶνε σκεπα-σμένα μὲ μικρὰ ἐξαιρετικῶς λεπτὰ ἀγκά-θια ποὺ σπάζουν μόλις κανεῖς ἐπιχειρήσῃ νὰ τ' ἀγγίξῃ ἔστω καὶ ἐλαφρά. Ἀλλὰ ἡ τσουκνίδα δὲν κεντὰ ἀπλῶς. Τσοῦζει, καὶ τοῦτο γιὰτὶ τὰ μικρὰ ἀγκάθια τῆς εἶνε γεμάτα ἀπὸ ἕνα δέυ ποὺ εἰσδύει στὴν ἐ-πιδερμίδα μας ἀπὸ τὴν μικρὴ τρύπα ποὺ ἀνοίγει τὸ ἀγκάθι. Τὸ δέυ αὐτὸ λέγεται «μυρμηκικόν» καὶ ἡ ὀνομασία τοῦ ὀφεί-λεται στὸ ὅτι τὸ ἴδιο αὐτὸ ἐρεθιστικόνόργον ἐδρίσκεται ἐπίσης καὶ στὸ σῶμα τῶν μυρ-μηκῶν.

ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΑΚΡΟΒΑΤΙΚΕΣ

Ἡ αστυνομία τῆς Πενας Ὑόρκης κάνει διαρκῶς ἐπιδείξεις τῆς ἱκανότητός της στὴν ἀκροβάσια. Νά, μιὰ περιέργη τοπο-θέτησις τριῶν ἀτόμων ἐπάνω σὲ μιὰ μοτο-συκλέττα.

Ὁ ἕνας ὀδηγεῖ, ὁ ἄλλος στέκεται ὀρ-θως ἐπάνω σ' ἕνα ἱκρίωμα καὶ ὁ τρίτος, μὲ τὰ χέρια μπρὸς στηρίζει τὰ πόδια τοῦ στὸ λαίμω τοῦ ὀρθίου.

ΛΕΩΦΟΡΕΙΟ — ΝΑΝΟΣ

Γὸ μικρότερο λεωφορεῖο τοῦ κόσμου ἔ-καμε τὴν ἐμφάνισί του τὶς ἡμέρες αὐτὲς στὸ Λονδίνο.

Ὁ μικρὸς Τζιμ εἶνε γιὺς τοῦ φρουροῦ ἀστυφύλακος.

Γιὰ νὰ περάξῃ τὸν πατέρα του, κόβει θόλτες τριγύρω του καὶ πολλὰς φορές τὸν φέρνει ἔτσι σὲ δυσκολία νὰ κανονίσῃ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ δρόμου ὅπου ἔκτελεῖ ὁ-πηρεσία.

Ὁ γιαιτρός ἀποκαλεῖ τὸ γάμο «πυρετὸν ἀντίστροφο», ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ ἡ-μῆ καὶ τελευτᾷ σέ...κρυάδες!

Ὁ χημικός: ἀπλὴν...ἐκλογικὴ συγγέ-νεια.

Ὁ μαθηματικός: ἐξίσωσι, μὲ τὴν ὁποία, δοθέντων δύο ἴσων, ὅρισκεται ὁ...τρίτος!

Ὁ νομικός: συμβόλαιο!

Ὁ ἔμπορος: ἐπιχειρήσι ποὺ συχνότερα χρεωκοπεῖ παρὰ ἐπιτυγχάνει.

Ὁ ποιητής: μυθιστόρημα ποὺ θγαίνει ἐνίοτε σὲ πολλὰς ἐκδόσεις!

Ὁ ἡθοποιός: τραγικοκωμῶδιον, ποὺ πάντοτε χεῖροκροτεῖται ἀπὸ τὸ κοινόν.

Καὶ ὁ στρατιώτης: ἐκατρατεῖαν ποὺ καταντᾷ, ἄλλοτε μὲν σὲ ἑπταετῇ, καὶ ἄλ-λοτε σέ...30ετῇ πόλεμον!...

ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ ΤΑ... ΜΠΙΖΟΥ

Στὴν Κιναίη Ἀκτὴ συνέβη ἕνα ἀρκετὰ κωμικοτραγικόν ἐπεισόδιον πρὸ ὀλίγων ἡ-μερῶν.

Μιὰ Ἰνδὴ — πολὺ πλούσια — ἐνῶ ἔκανε μόνη τὸν περίπατό της ὑπέστη ἐπιθεσίαν ἀπὸ δύο νεαροὺς καλοντυμένους. Σκοπὸς τοὺς ἦταν νὰ ἀρπάξουν τὰ πολύτιμα κο-σμήματα τῆς πλουσίας Ἰνδῆς, τὰ ὁποία ἐ-στοιχίζαν πολλὰ ἑκατομμύρια φράγκα!

Ἡ πλούσια Ἰνδὴ ὅμως ἔφερε τέτοια ἀν-τίστασι, ποὺ κατάρθωσε νὰ τὰ θγάλῃ πέρα μὲ τοὺς δύο νεαροὺς. Ἀρπάξε τὸν ἕναν ἀπὸ τὸ πόδι καὶ τὸν ἐδάγκωσε μὲ τέτοια λύσσα, ὥστε ὁ νεαρὸς ἔβαλε τὶς φωνές! Ἐτρεσαν ἀμέσως μερικοὶ περιπατηταί, ὁ-πόταν οἱ δύο νεαροὶ τῶθαλαν στὰ πόδια μπαίνοντας σ' ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ τοὺς περίμενε ἐκεῖ κοντὰ τῶσκασαν καὶ ἐξαφα-νίσθηκαν.

Κατόπιν τοῦ κω-μικοτραγικοῦ αὐ-τοῦ ἐπεισοδίου, ἡ γαλλικὴ ἀστυνο-μία ἀπαγόρευσε στὴν πλούσια Ἰν-δὴ νὰ περιφέρεται μὲ τὰ κοσμήματά της, τὰ ὁποία πα-ρέλαθε καὶ τὴ κρατᾷ κλεισμένῃ μέσα στὸ θησαυ-ροφυλάκιο τῆς δι-ευθυνσεως τῆς ἀ-στυνομίας τῆς Μικρᾶς δημοκρατίας τοῦ Μόντε Κάρλο.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΙ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΑΙ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Οἱ περίφημοι καταρράκτες τοῦ Νιαγά-ρα ποὺ ἔθεωροντο ὡς οἱ μεγαλύτεροι τοῦ κόσμου, τώρα κατέχουν τὴν τρίτη θέσι.

Τοὺς ὑπερτεροῦν ὅχι μόνον οἱ καταρράκτες τοῦ ἀφρικανικοῦ Ζαμβέζι — ὅσον ἀφορᾷ τὸν ὄγκο τοῦ πλίντος νεροῦ — ἀλλὰ καὶ οἱ καταρράκτες τοῦ Ἰγκουάζου, ποὺ βρί-σκονται στὰ σύνορα μεταξὺ Ἀργεντινῆς καὶ Βραζιλίας.

Οἱ καταρράκτες τοῦ Ἰγκουάζου ὑπο-διαίρονται σὲ 267 μικρότερους καταρρά-κτες, μεγάλους καὶ μικροὺς, οἱ ὁποῖοι κα-ταλαμβάνουν ἕνα μεγάλο βραχώδες ἀμφι-θέατρο. Τὸ μέσον ὕψος τοῦ καταρράκτου εἶνε 30 μέτρα. Σὲ πολλὰ σημεῖα, ὅμως, τὸ νερὸ πέφτει ἀπὸ ὕψος 70 καὶ 90 μέτρων. Ὁ θόρυβος τοῦ πλίντος νεροῦ ἀκούγε-ται ἀπὸ τριάντα καὶ πλέον χιλιόμετρα καὶ ἡ δύναμις τοῦ ὑπολογίζεται σὲ 14.000.000 ἱπποῦς.

Ἡ Ἀργεντινὴ δημοκρατία ἀπαγόρευσε τὴν χρησιμοποίησιν τῆς δυνάμεως τοῦ νε-ροῦ γιὰ διηλεκτρικὸς σκοποῦς καὶ σχε-διάζει νὰ δημιουργήσῃ γύρω ἀπὸ τὸν κα-ταρράκτη ἕνα πελᾶριο πάρκο ἐκτάσεως 20—27 ἑκταρίων. Τὸ σχέδιον αὐτὸ τὸ ὑπο-στηρίζει καὶ ἡ Βραζιλία.

Τὸ Ἰγκουάζου ἀπέχει ἀπὸ τὸ Μπουένος Ἀἱρες 6 μέρες καὶ γιὰ νὰ φτάσῃ κανεῖς ἐκεῖ πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ ὄρος Πα-νανά.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΟ ΜΠΛΟΥΛΟ

Ὁ νεαρὸς Γάλλος κ. Λεστωβὶλ ποὺ με-νει στὴν Καντῶνα τῆς Κίνας, περ-γανε τὴ μνηστὴν του, τὴν δεσποινίδα Σι...

Τότε θυμήθηκα πῶς κάποτε, ὅτα ἱαζεῖσθε με τὶ θαπόρι γιὰ τὴν Κί-να, κατὰ τὴ διάρ-κεια τοῦ ταξιδιοῦ ἕνας Κινέζος ἔπεσε στὴ θά... χωρὶς νὰ θέλῃ καὶ θὰ πνιγόταν, ἀν δὲ ὅρισκόταν ὁ κ. Λεστωβὶλ νὰ τὸν σῶν.

Ὁ Κινέζος τότε τοῦπε:

— Ἄν καμιά φορά σοὺ παρουσιαστῇ κα-νένα δύσκολο σημεῖο στὴ ζωὴ σου, εἰδοποι-ησέ με διὰ μέσου τῆς ἐφημερίδος «Καιροὶ τῆς Σαγκάης». Λέγομαι Τσίου—Φοῦ—Ποῦ.

Ὁ κ. Λεστωβὶλ στὴν δύσκολη αὐτὴ στιγ-μὴ τῆς ζωῆς του, θυμήθηκε τὸν Κινέζο καὶ ἐδημοσίευσεν μιὰ ἀγγελία στοὺς «Καιροὺς τῆς Σαγκάης». Τὴν ἐπομένη τὸ πρωὶ ὁ Τσί-ου—Φοῦ—Ποῦ ποὺ ἦταν στὸ γραφεῖο του, ἐπληροφόρητο πὰ σχετικά μὲ τὴν ἐξαφάνισ-τὴς δεσποινίδος Σιμὸν. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ κ. Λεστωβὶλ ἔλαβε σιδηροδρομικῶς ἕνα μπα-ούλο! Τὸ ἀνοίξε καὶ μέσα ἦταν ἡ μνηστὴ του, ζωντανὴ εὐτυχῶς.

Ἡ δεσποινὶς Σιμὸν ἐξήγησε στὸν μνηστὴ-ρα της, ὅτι κατὰ διαβολικὴν σύμπτωσιν, ἐ-νῶ ἐταξίδευε, συνελήφθη αἰχμάλωτος ἀπὸ τὸν Τσίου—Φοῦ—Ποῦ! Αὐτὸς ὅμως ὅταν ἔ-μαθε ὅτι ἦταν ἡ μνηστὴ τοῦ σωτήρος του τὴν ἐπέστρεψε ταχυδρομικῶς μέσα στὸ μπα-ούλο, γιὰτὶ—τώρα τελευταία—ἔξ ἀφορμῆς τῶν συνεχῶν ἐπαναστάσεων ἀπαγορεύον-ταν στοὺς εὐρωπαίους νὰ ταξιδεύουν ἀπ' τὴ Σαγκάη στὴν Καντῶνα!

ΕΝΑΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΜΑΡΤΥΣ

Στὸ Λονδίνο ἔγινε τὶς τελευταῖες ἡμε-ρες μιὰ δίκη, τῆς ὁποίας κύριος μάρτυς ἦταν ἕνα ἐξυπνότατο... σκυλάκι! Μιὰ γε-ροντοκόρη, ἡ μὲς Χάτινσον, ἦταν ἄρρω-στη πολλοὺς μῆνες. Δὲ μποροῦσε νὰ ση-κωθῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι της νὰ πᾶ καὶ νὰ ψωνίσῃ ἀκόμα, ἐπειδὴ ἦταν μοναχὴ της. Ὁ μόνος σύντροφός της ἦταν ὁ Μπόμπ, τὸ σκυλάκι της, ποὺ κάθε πρωὶ μ' ἕνα καλάθι στὸ στόμα καὶ τὸ σχετικὸ σημεῖωμα ἐπὶ-γιναιε στὰ διάφορα καταστήματα, ἐφώνιζε καὶ τὰ πῆγαινε κατόπιν στὸ σπίτι!

Μὰ κάποια μέρα, τὸν καμμένο τὸ Μπόμπ, τὸν συνέλαβε ἕνας ἀστυνομικός, ἐπειδὴ, παρὰ τὴν ἀστυνομικὴν διατάξιν δὲν εἶχε φέμωτρο... ἀλλὰ κρατοῦσε στὸ στόμα τοῦ τὸ καλάθι μὲ τὰ ψώνια! Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ ἀστυνομικός ὑπέβαλε μῆνυσιν ἐναντίον τῆς μὲς Χάτινσον, ἡ ὁποία διὰ τοῦ δικη-γόρου της ἐξιστόρησε τὴν τραγικὴ κατὰ-στασι, στὴν ὁποία ἐρί-σανε, ὑποστηρί-ζοντας ὅτι ὁ Μπόμπ δὲμποροῦ-σε ὅπως δὴποτενὰ φορῇ φέμωτρον!

Ἡ περιέργη αὐ-τὴ δίκη ἀνεγράφη στὶς ἐφημερίδες κι' ἀμέσως διαφο-ροῖ... ζωόφιλοι ἐ-στειλαν μεγάλου χρηματικὰ ποσῶ-για τὴν μὲς Χά-τισον καὶ τὸν Μπόμπ, ζητώντας συγχρόνως τὴν ἀπελευθέρωσίν του καὶ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ στοὺς δρόμους τοῦ Λον-δίνου, χωρὶς φέμωτρο.

Τὸ δικαστήριον ἐπέισθη, ὅτι λόγῳ... ἀ-νωτέρας θέας ὁ Μπόμπ, ἀναγκάζεται νὰ μὴ τηρῇ τὶς ἀστυνομικὰς διατάξεις καὶ τὸν ἀφῆσαν ἐλεύθερον. Κατόπιν τῆς ἀπο-φάσεως αὐτῆς ἡ ἐταιρεία τῶν ζωόφιλων ἀ-νέγραψε στὰ χρονικά τὴν ἀκόμη μιὰν νί-κην ἐπὶ τῆς προστασίας τῶν ζώων.

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ...

ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΜΑΣ

Μεταξύ μας

Νέον δίλημμα, στο οποίο με βάση το γραμματάκι μιας ανδρικής γνώστριας, που έζησε με τον άνθρωπο που είχε νομίσει παντοτεινό σύντροφο της ζωής της και μια μέρα αντέληψε ξαφνικά ότι είχε αρχίσει να συνεννοείται λιγότερο μαζί του. Αυτός δεν την καταλάβαινε, εκείνη κάθε μέρα έγνωριζε κι' από μια καινούρια διάθεση. Σιγά-σιγά ο άνθρωπος αυτός στα μάτια της άλλαξε τελείως μορφή και τότε... τότε στην τραγική εκείνη στιγμή της ζωής της που αισθανόταν ότι έμενε μόνη, βρέθηκε ο άλλος. Αυτός που παρακολουθούσε με δάκρυα όλη την τραγωδία που συντελείτο στη γυναίκα ψυχική κι' έπεριμενε την κατάλληλη στιγμή για να τελειώσει χειρά βοηθείας.

Και μ' έρωτά ή αγνωστί μου φίλη, που δεν φαίνεται καθόλου ένας κοινός άνθρωπος : «Είνε δυνατόν να ξαναζητήση την ευτυχία κοντά σ' έναν άλλον άνθρωπο ή θα ορθώνεται διαρκώς μπροστά της το παρελθόν ;

Της απαντώ ότι δεν πρέπει να διώξη την ευτυχία που κροδύει τη θύρα της, γιατί κάθε άνθρωπος έχει καθήκον να εργάζεται για την ευτυχία του. Όσο για το παρελθόν, σιγά-σιγά θα σβήσει και στο χέρι της είναι να δημιουργήσει μια νέα ζωή, να μην μοιάζει διόλου με την περασμένη, μα που δεν θα είναι γι' αυτό λιγότερο δημοφιλής.

Μη ξεχνάμε ότι δεν υπάρχουν ευτυχισμένοι ή δυστυχισμένοι στη ζωή, αλλά και η ευτυχία και η δυστυχία είναι δημιουργήματα δικά μας.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Η μόδα, η μεγάλη αυτή φίλη του γυναικείου κόσμου, είναι πάντοτε ανανεωτική σε νέες επινοήσεις και κατορθώνει με μικροαλλαγές να μας παρουσιάζει πάντοτε καινούργια και να ικανοποιεί έτσι την επιθυμία που όλοι κινούμε μέσα μας να βλέπουμε ανανεωμένο το κάθε τι που μας περιβάλλει.

Ένα καινούργιο σχήμα του ντεκολτέ, μια πρωτότυπη κοπή του μακιγιώ, ένα διαφορετικό ντραπάρια του κορσάκι, μια καινούργια ιδιοτροπία του δεσμάτος της ζώνης και το φόρεμα που θα φορέσουμε εφέτος δεν έχει τίποτε το κοινό μ' εκείνο που φορούσαμε πέρυσι.

Σ' αυτά τα τιποτένια μικροπράγματα η μόδα «λείνει το μυτικό της αιώνας ανακαινισέας της, μυτικό που όλοι το ανακαλύπτουμε και που δεν παύει εν τούτοις να μας εκπλήσσει πάντοτε και να συντελλί στο να μας προσφέρει όλο και νέες χαρές, αφού είναι γνωστό πως κάποτε μια καινούργια μορφή τουαλέττα έχει την δύναμη να μας αλλάξει ακόμη και το κέφι μας και να μεταβάλει σε χαρούμενες σκέψεις τις προηγούμενες πένθιμες.

ΤΑ ΣΕΜΙΖΙΕ

Από τα δημοφώτερα φορέματα της εποχής είναι τα σεμιζιέ. Καθώς δε μας πληροφορούν οι Παρισινοί Όικοι της μόδας τα σεμιζιέ θα φορεθούν πάρα πολύ εφέτος.

Αυτό φυσικά μας πλημμυρίζει χαρά, γιατί ξέρουμε ότι τα σεμιζιέ υφάσματα δεν είναι πλέον προϊόν μόνον της Ευρωπαϊκής εισαγωγής, αλλά ότι η εγχώριας μας βιομηχανία καθάρωσε πράγματι θούματα στο ζήτημα αυτό.

Σεμιζιέ υφάσματα έρχονται κανείς σήμερα σ' όλα τα καταστήματά μας, υφάσματα καθαρά Έλληνικά που παρουσιάζουν μίαν αφάνταστη ποικιλία χρωμάτων και εξαιρετικό γούστο στον συνδυασμό των διαφόρων αποχρώσεων.

Ίδου λοιπόν, η κατάλληλη στιγμή να εφαρμόσουμε την Παρισινή μόδα.

Τα φορέματα από υφάσματα σεμιζιέ είναι πρακτικώτατα και κομψά συγχρόνως. Ήμπορούν δε να φορεθούν τόσο το πρωί όσο και νωρίς το απόγευμα. Η κοπή τους πρέπει να είναι πολύ απλή και πάντοτε στον τόνο του στοριτί.

Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑΣ

Κάθε τι το πρωτότυπο είναι το ευνουμένο της σημερινής μόδας. Βλέπουμε και πάλι στην ημερησία διάταξη την εμπροστέρι-αγκυλίτς και το «πλουμέτι», που έρχονται να στολίσουν τις πρωινές τουαλέττες τους από ύφασμα λινό και λεπτή βατίστα. Το ίδιο κέντημα χρησιμοποιείται σε ελαφρές καλοκαιρινές ζακετίττες, ενώ άλλοτε οι ζακετίττες αυτές κατασκευάζονται όλο από λεπτά μπιέ διασκορμιζόμενα αναμεταξύ τους και σχηματίζοντας ένα είδος καμ-βέ, ούτως ώστε η ζακέτα είναι ελεή τρανσπαράντ και αφήνει να φαίνεται η μπλούζα.

Ένα κομψότατο φόρεμα της εποχής από κρέπ μάν. Γιακάς και μαγιόκετα κεν-

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Το γαρνιρίσμα στα έφετεινά καπέλλα μας παρούσιάζεται κατ' έξοχην γυναικείο. Τα λουλούδια θα σκεπάζουν και πάλι με μόνη την διαφορά ότι η πρό-τη ύλη είναι τελείως διαφορετική απ' εκείνην που ξέραμε άλλοτε. Τα σημερινά λουλούδια είναι χαριτωμένα καλλιτεχνήματα από κερί σε διάφορες παστέλ αποχρώσεις, που άλλοτε, σε σύνολον, σχηματίζουν μπουκετάκια και άλλοτε, σε μεγάλα πα-ρώ, στολίζουν το γύρισμα του καπέλλου και χρησιμεύουν τρόπον τινά στο να το συγκρατούν. Έξ' όλου όμως βλέπουμε και πολλά λουλούδια από κορδέ-λα γκρό-γκραίν, που σχηματίζουν κάποτε και όλο-κληρή χαριτωμένη μικρή τόκα

ΒΡΑΔΥΝΑ ΕΠΑΝΟΦΟΡΙΑ

Το χρώμα που επικρατεί πάντοτε στα βραδυνά επανωφόρια είναι το μαύρο, αλλά τα περισσότερα από αυτά είναι φοδραρισμένα με άσπρο ή απαλό ρο-κ, που συνεχίζεται στον γιακά και στα παρεμά.

Το μαύρο βραδυνό επανωφόρι είναι το απαραίτητο συμπλήρωμα κάθε γυναικείας γαρνιτούρας, γιατί είναι κάτι που θα έλθει πάντοτε η στιγμή να χρησιμποιηθεί, ή δε ελλείψει του θα ήταν πολύ αίσθητη.

Τα βραδυνά επανωφόρια γίνονται μάλλον μακρύα, με μανίκια φαρδιά και συνήθως με γιακά, που σχηματίζει ένα είδος εσάρπας.

Επίπλωσις

ΘΕΡΙΝΗ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΙΣ

Για θερινή κατασκήνωση υπάρχουν πολλοί τρόποι στεγάσεως, αλλά ο πιο εύκολος φυσικά είναι το στήσιμο μιας σκηνής που θα έχη μέγεθος ανάλογο με τον αριθμό των προσώπων που πρόκειται να στεγάσ-η. Έξελιχθήκαμε αρκετά και σ' αυτό το είδος και χάρις στην Έλληνική βιομηχανία σκηνών μπορούμε ν' αποκτήσουμε ό,τι σκηνή θέλουμε.

Υπάρχουν σκηνές που μπορούν να προσφέρουν κάθε είδους άνεσι φθάνει να ξέρουμε να φροντίσουμε για το κάθε τι και να έχουμε υπ' όψιν μας ότι κατασκήνωσις δεν σημαίνει...ταιγανιό!

Μέσα δε σε μια σκηνή μπορούμε να τ' έχουμε όλα: και το διαμέρισμα του λουτρού και το γραφειάκι μας, που θα καθήσασε να γράψουμε ένα γράμμα, και το σαλονάκι μας ακόμη.

Χρειάζεται λιγάκι κόπος, και όλα επιτυγχάνονται.

Αν θέλουμε μάλιστα, μπορούμε να υποθαλάσσουμε καθημερινώς στον κόπο να σηκώσουμε τα κρεβάτια έκστρατείας και να σχηματίζουμε με τις κουβέρτες και τα στρώματα ένα πλατύ ντιβάνι, όπου να μπορούμε να καθήσουμε τις ώρες που ο ήλιος μας απο-ποκλείει το υπαίθρον.

Εκτός όμως από τις σκηνές υπάρχουν και τα «μπέγκαλου» που είναι εύλητοι καλύδες, σαν α-τέρες που βλέπουμε στη Γλυφάδα, με μόνη τη διαφο-ρά ότι είναι πιο τέλειες και έχουν περισσότερα έ-πιπλα. Ένιότε έχουν περισσότερα του ενός διαμε-ρίσματα και τότε το ένα χρησιμεύει ως σαλονάκι, το άλλο διευθετείται για ύπνο και το τρίτο χρησι-μεύει για κουζίνα, λουτρό κτλ.

Ο φωτισμός στα «μπέγκαλου» μπορεί να γίνει με πετρέλαιο, το όποιον χρησιμοποιείται και για το μαγείρεμα, αλλά αν υπάρχει στην οικογένεια μέλος που να έχη γνώσεις ηλεκτρολόγου μπο-ρεί να εγκατασταθή και ηλεκτρικό φός με ελαχι-στα έξοδα.

Ευτυχώς πως λίγο ποιάς πολύ όλοι ξυσηθισα-με αρκετά τη ζωή στο υπαίθρο και ξέρουμε πια τα όφελή που μπορεί να προσφέρει.

Καλλωπισμός

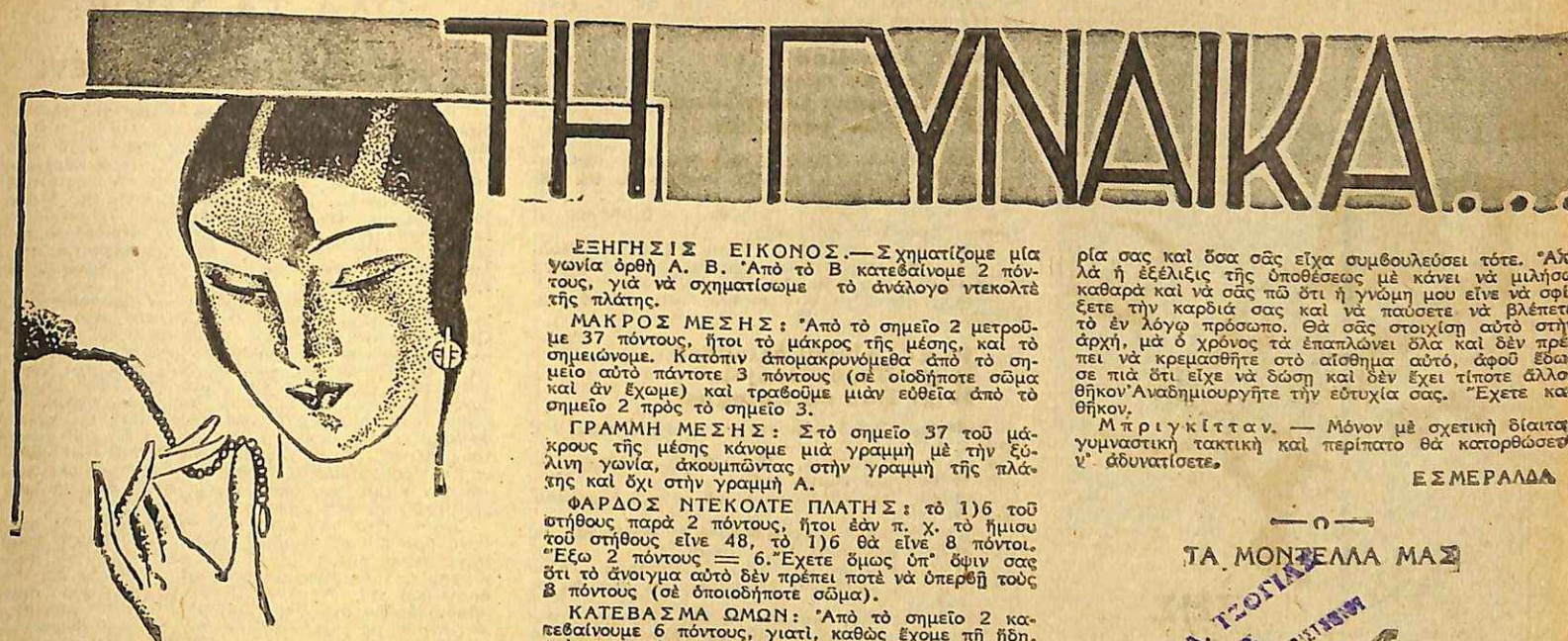
ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΑΡΙΘΜΟΥΝ ΚΑΤΩ ΤΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΜΑΙΟΥΣ.

«Άκουσα γι' αρκετή ώρα την Έλσα να δίδει συμβουλές στις φίλες της κι' έβλεπα τον ένθουσιασμό με τον όποιον όλες παρακολουθούσαν τα λεγόμενά της. Μια μικρούλα εν τούτοις καθισμένη παρμε-ρα είχε ύψος πολύ παραπνοημένο και δεν έδει-χνε κανένα απολύτως ένδιαφέρον. Όταν την ρώ-τησα, μου είπε με ειλικρίνεια:

—Τι θέλετε να σας πω; Για μένα δεν ενδιαφέ-ρεται κανείς ποτέ. Λες και φταίμε εμείς αν είμαστε μόνον 17 χρόνων. Η Έλσα, που έχει τόσο ω-ραία λόγια πάντα για σ' όλες, δόξατο γι' αυτήν. Τόσο δεν αξίζουν τα νεύατά μας, να ενδιαφε-ρην λιγάκι γι' αυτά;

Διεθώσα το παράπονο της μικρής στην Έλ-σα και την άφησα να δικαιολογήται μόνη της.

—Έχεις δίκιο, μικρή μου φίλη, της είπα, μα

αυτά όλα που λέω στις μεγάλες, σεν έχουν καμμία σχέση με τα όνειρά σου νεύατα. Τι γυρεύεις εσύ με κομπετί, ρού, κραγιόν και όλα τα παρόμοια; Το πολύ, λιγάκι κόκκινο στα χείλη κι' αυτό είν' όλο.

Εν τούτοις θα είχα να σου δώσω μερικές συμβουλές που θα συντελέσουν στη διατήρησι της φρε-σκιάς σου. Αλλά μη νομίσης ότι πρόκειται περί καλλυντικών.

Κάνε ζωή τακτική, τρώγε καλά και ώριμέ-νες ώρες, απόφυγε τα οινόπνευμα, κάνε κάθε πρωί γυμναστική και ο ύπνος σου να μην είναι πο-τέ λιγότερος των οκτώ ωρών.

Μά δεν φθάνουν αυτά, διεμαρτυρήθη η μι-κρούλα και η Έλσα την διέκοψε:

—Ξέρω κι' εγώ μ' όλη της. Τα μικροδυσάρεστα της ηλικίας σου μού είνε γνωστά. Συνοψίζονται σε με-ρικά σπουδαιότερα: σε μυϊπικία και σε μικρο-ερεθισμούς του δέρματος. Για τα σπουδαιότερα, θα παρ-νής λίγη μαγιά της μπύρας και θα χρησιμοποιήσῃς αυτή την αλοιφή:

Recorcine 5 gr oxyde de ziec 5 gr, Poudre d' amidon 5 gr. vaselin jaune lo

κάθε νύχτα, το δε πρωί θα πλένεται με ζεστό νε-ρό. Όσο για τα μυϊπικία που κάνουν την εμφά-νισή τους ως επί το πλείστον στη μύτη ή στο μέτωπο, μην τα πιέζεις, γιατί θα φέρης ερεθισμό, αλλά θα ελευθερωθής αν τα θρέξεις με μια δια-λυσι σόδας και νερού ζεστού και ακολουθώσας χρη-σιμοποιήσῃς οινόπνευμα λευκό.

Έτσι σου συνιστώ να διατησάς καλά, αλλά ν' αποφεύγης κάθε φαγητό που είναι ερεθιστικό: αλμυρά, παστά, ελές, πιπεριές, κάπαρη, φάρια, φράουλες, κτλ. Όπως επίσης ν' αποφεύγης κάθε διαίτα για αδυνάτισμα και κάθε τι που φέρνει α-ναμία.

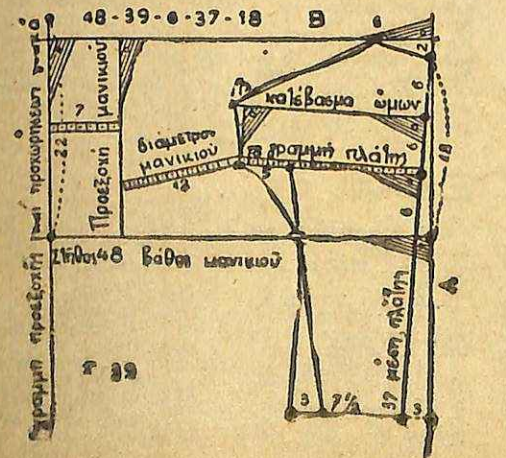
Μαθήματα κοπτικής

ΜΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΚΟΡΣΑΖ. (Μπούστου). Σχή-μα θεωρητικό, λαμβανόμενο με 4 μέτρα και επί-πλέον με το κατέσασμα των ώμων. Ας υποθέσω-με ότι έχουμε:

Ήμισυ φάρδος στήθους: 48 π.—Μάκρος μέ-σης: 37 πόντους.

Ήμισυ φάρδος μέσης: 39 π.—Φάρδος πλάτης: 18 πόντους.

Κατέσασμα ώμων ως συνήθως 6 πόντους. Για να κάνουμε αυτά τα σχήματα, χρειάζομεθα απαραίτητα μία ρίγα μάκρος ενός μέτρου και μία γωνία ξύλινη.

ΞΗΓΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΣ.—Σχηματίζουμε μία γωνία όρθη Α. Β. Από το Β κατεβαίνουμε 2 πόν-τους, για να σχηματίσουμε το ανάλογο ντεκολτέ της πλάτης.

ΜΑΚΡΟΣ ΜΕΣΗΣ: Από το σημείο 2 μετρού-με 37 πόντους, ήτοι το μάκρος της μέσης, και το σημειώνουμε. Κατόπιν απομακρυνόμεθα από το ση-μείο αυτό πάντοτε 3 πόντους (σε οιοδήποτε σάμα και αν έχουμε) και τραβούμε μίαν ευθεία από το σημείο 2 προς το σημείο 3.

ΓΡΑΜΜΗ ΜΕΣΗΣ: Στο σημείο 37 τοῦ μά-κρους της μέσης κάνουμε μία γραμμή με την ξύ-λινη γωνία, ακουμπώντας στην γραμμή της πλά-της και όχι στην γραμμή Α.

ΦΑΡΔΟΣ ΝΤΕΚΟΛΤΕ ΠΛΑΤΗΣ: το 1/6 τοῦ στήθους παρά 2 πόντους, ήτοι εάν π. χ. το ήμισυ τοῦ στήθους είνε 48, το 1/6 θα είνε 8 πόντοι. Έξω 2—6. Επομένως θα κατέσωμε 5 πόντους ακόμη. Καί αυτή η γραμμή ποτέ δεν θα υπερβή τοῦς 8 πόντους (οιοδήποτε σάμα και αν έχουμε πάν-τοτε έννοείται κανονικό). Εάν γέρνη προς τ' έμ-πρός το σάμα μας δεν θα υπερβή ποτέ η γραμμή τοῦς 8 1/2 πόντους, εάν πάλι γέρνει προς τ' ό-πίσω, τότε δεν θα υπερβή τοῦς 7 1/2 πόντους.

ΚΑΤΕΒΑΣΜΑ ΩΜΩΝ: Από το σημείο 2 κα-τεβαίνουμε 6 πόντους, γιατί, καθώς έχουμε π' ήδη, για κανονικά σάματα το κατέσασμα των ώμων είνε πάντοτε 6 πόντοι. Κατόπιν τραβούμε μία γραμ-μή με την ξύλινη γωνία, ακουμπώντας πάντοτε στην ευθεία των σημείων 2—3. Για σάματα τ' όποια έχουν όμως γυρτούς το κατέσασμα των ώμων δεν υπερβαίνει ποτέ τοῦς 7—8 πόντους. Για σάματα τ' όποια οί όμοι είνε προς τ' επάνω, το κα-τέσασμα θα είνε, σύμφωνα με την αναλογία, 4—5 πόντους.

ΓΡΑΜΜΗ ΦΑΡΔΟΥΣ ΠΛΑΤΗΣ: Από τη γραμμή των ώμων κατεβαίνουμε το 1/6 τοῦ στή-θους παρά 2 πόντους, ήτοι: εάν έχουμε ως ήμισυ τοῦ στήθους 48, το 1/6 θα είνε 8 πόντοι. Έξω 2—6. Επομένως θα κατέσωμε 5 πόντους ακόμη. Καί αυτή η γραμμή ποτέ δεν θα υπερβή τοῦς 8 πόντους (οιοδήποτε σάμα και αν έχουμε πάν-τοτε έννοείται κανονικό). Εάν γέρνη προς τ' έμ-πρός το σάμα μας δεν θα υπερβή ποτέ η γραμμή τοῦς 8 1/2 πόντους, εάν πάλι γέρνει προς τ' ό-πίσω, τότε δεν θα υπερβή τοῦς 7 1/2 πόντους.

ΦΑΡΔΟΣ ΠΛΑΤΗΣ: Έπ' ανω στη γραμμή της πλάτης βάζομε το φάρδος, όπου, καθώς ξέρομε, έ-χουμε όρη 18 πόντους. Κατόπιν τραβούμε μία γραμ-μή με την βοήθεια της ξύλινης γωνίας, σ' τ' ό-στε να ενώσωμε τις δύο γραμμές. Πρέπει όμως να προσέξωμε καλά ώστε οι δύο γραμμές να είνε μεταξύ τους τελείως παράλληλες.

ΒΑΘΟΣ ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗΣ ΜΑΝΙΚΙΟΥ: Κά-τω από τη γραμμή της πλάτης και επί της γραμμής της μέσης της πλάτης, κατεβαίνουμε επί το 1/6 τοῦ στήθους παρά 2 πόντους, ήτοι 6 πόντους.

Στο σημείο αυτό τραβούμε γραμμή με την ξύ-λινη γωνία, όχι όμως αυτή τη φορά επί της γραμ-μής της μέσης της πλάτης, αλλά ακουμπώντας επί της γραμμής Α και την προεκτείνουμε σε όλο το φάρδος του κορσάκι. Αυτή η γραμμή λέγεται: γραμ-μή καβέτος του στήθους. Να προσέξτε πολύ ώστε η γραμμή του βάθους της προσαρμώσεως του στήθους να είνε τραχημένη ακουμπώντας επί της πρώτης γραμμής Α. Οί άλλες όλες γραμμές σάματος π' αν-ωτε ακουμπώντας στη γραμμή των σημείων 2—3.

ΜΑΚΡΟΣ ΩΜΟΥ ΕΩΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣΑΡΜΟ-ΓΗ ΤΟΥ ΜΑΝΙΚΙΟΥ: Απομακρυνόμεθα από το φάρδος της πλάτης, (επί της πρώτης γραμμής μετά τοῦ ανοίγματος τοῦ ντεκολτέ) κατά 1 1/2 πόντο και τραβούμε μίαν ευθεία από το σημείο 6 τοῦ ντεκολτέ έως το σημείο 1 1/2.

ΦΑΡΔΟΣ ΠΛΑΤΗΣ ΣΤΗ ΜΕΣΗ: Βάζομε το 1/4 της μέσης παρά 2—3 πόντους. Αυτό αλλά-ζει όμως αναλόγως τοῦ σχεδίου τοῦ φορέματος.

ΠΛΑΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΠΛΑΤΗΣ: Ος φάρδος πλάτης έχουμε 18 πόντους σ' αυτό το σχέδιο. Προς το μέρος τοῦ μακιγιώ μετράμε 5 πόντους και τοῦς χαρίζομε. Μετά σύρωμε μία ίσια γραμμή από το σημείο 5 και το σημείο 7 1/2 που έχουμε ως φάρδος μέσης. Κατόπιν από το σημείο 18 έως την διασταύρωσι της καβέτου γραμμής τοῦ στή-θους με την πλατίνη γραμμή της πλάτης. Το στρογ-γυλεύομεν ελαφρά. Από το σημείο 7 1/2 της μέ-σης απομακρυνόμεθα 3 πόντους και αρχίζοντας α-πό το στρογγύλεμα τοῦ σημείου 5 κατεβαίνουμε προς το σημείο 3, σχηματίζοντας ταυτοχρόνως μίαν ε-λαφρά καμπύλη για τον σχηματισμό της μέσης.

ΓΡΑΜΜΗ ΠΡΟΞΟΧΗΣ ΜΑΝΙΚΙΟΥ: Προχω-ρούμε από το σημείο 18, που έχουμε ως φάρδος πλάτης 12 πόντους, δηλ. το 1/4 τοῦ στήθους (το ήμισυ τοῦ στήθους είνε 48, επομένως το 1/4 θα είνε 12) και το τοποθετούμε λίγο λοξά (όπως δεί-χνει η ελκύν). Σ' αυτό το σημείο τραβούμε μία ευθεία με την ξύλινη γωνία, την όποια ακουμπώμε επί της γραμμής Β. Αυτή η γραμμή θα ένωνη το σημείον Β με την καβέτη γραμμή τοῦ στήθους.

ΓΡΑΜΜΗ ΚΑΒΕΤΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΞΟΧΗΣ ΓΙΑ-ΚΑ: Μετά την προέχον της μακιγιώ, μετράμε 1/6 τοῦ στήθους παρά 1, ήτοι για στήθος 48 το 1/6 είνε 8. Τραβούμε επ' αυτήν μία γραμμή τοπο-θετώντας την ξύλινη γωνία επί τοῦ σημείου Β και την εκτείνουμε σ' όλο το μάκρος τοῦ φορέματος. Η γραμμή εξέχει πάντοτε κατά 4—5 πόντους ε-πάνω από τη γραμμή Β.

Η άλλη λογαφία μου

«Μάνα».—Έδωσα με μεγάλη προσοχή ε-να μοδ' χάραξε και θυμάται πολύ καλά τον λογα-φισμό μου.

ρία σας και δσα σας είχα συμβουλευσει τότε. Ακό-λά η εξέλιξις της υποθέσεως με κάνει να μιλήσω καθαρά και να σας πω ότι η γνώμη μου είναι να σφί-ξετε την καρδιά σας και να παύσετε να βλέπετε το έν λόγω πρόσωπο. Θα σ'ας στοιχίση αυτό στη-ν αρχή, μα ο χρόνος τα έπαπλώνει όλα και δεν πρέ-πει να κρεμασθήτε στο αίσθημα αυτό, αφού έδα-σε πια ότι είχε να δώση και δεν έχει τίποτε άλλο. Θήκον'Αναδημιουργήτε την εδύχια σας. Έχετε κα-θήκον.

Μπριγκίτταν.—Μόνον με σχετική διάτα-ξη, γυμναστική τακτική και περίπατο θα κατορθώσε-ν' αδυνατίσετε.

ΕΣ ΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΜΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑ
ΙΑΤΡΟΣ
ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ

Μοντέρνο φορεματάκι από κρέπ-ντέ-σιν με πλισέδες, ανοιχτό μπρο-στό, Μανίκι στενό. Γιακάς ντιζο-κονά.

'ΑΠΙΔΕΥΤΩΣ ΕΥΚΟΛΟΝ - ΞΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ ΜΕ ΛΙΓΚΟΥΑΦΟΝ

LINGUAPHONE:

ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΕΩΔΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ
ΠΑΝΤΟΤΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΦΕΣΙΝ
ΣΑΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΥΜΟΣ ΝΑ ΣΑΣ
ΔΙΔΑΞΗ ΕΙΣ ΟΙΑΝΔΡΟΤΕ Ο-
ΡΑΝ ΤΗΝ ΞΕΝΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ
ΠΟΥ ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ
ΑΓΓΛΙΚΑ, ΓΑΛΛΙΚΑ,
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ, ΙΤΑΛΙΚΑ.

Η ΕΚΜΑΘΗΣΙΣ ΟΙΑΣΔΗΤΟΤΕ
ΓΛΩΣΣΗΣ ΕΙΝΑΙ ΑΦΑΝΤΑΣΤΟΣ
ΕΥΚΟΛΟΣ ΚΑΙ ΤΑΧΕΙΑ

ΕΠΙΣΚΕΥΘΕΙΤΕ ΜΑΣ ΔΙΑ ΝΑ
ΑΚΟΥΣΕΤΕ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ΠΟΥ
ΣΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ, ΚΑΙ ΘΑ ΣΑΣ
ΠΑΡΑΣΧΩΜΕΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ
ΚΑΘΕ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΝ ΔΙΑ ΤΗΝ
ΚΑΤΑΠΑΝΚΤΙΚΗΝ ΑΓΓΛΙΚΗΝ
ΜΕΘΟΔΟΝ LINGUAPHONE.

INSTITUT LINGUAPHONE. ΣΤΑΔΙΟΥ 48.

Έλαττοι σάν σόνισσιν
νάνονν ήραία γραιμμή,
άμοιονδόνν λήν νινίσιν
λοῦ σίμαλλοι σάν γαίνι.

ΣΩΝΕΣ ΠΛΑΣΤΙΚΕΣ ΣΩΝΕΣ ΥΓΙΕΙΣ
ΚΟΡΣΕΛΣ ΔΙΑΣΠΑΣΤΕΥΣΙΝ
ΣΟΥΤΙΕΝ ΕΤΟΝΑΚΟΥΣΙΝ
ΠΑΥΣΑΡΚΙΑΣ ΡΑΠ. ΝΕΡΟΣΠΕΣΙΝ
ΒΕΔΡΠΙΕΡΕ ΣΕΝΤΙΟΥΝ ΕΓΚΥΜΟΥΜΗΝ
ΒΕΡΡΕΡΕ ΡΕΡΛΙΣ ΜΕΤΕΚΕΙΡΗΤΙΚΑΙ
ΚΑΘ. ΚΑΠ.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΘΗΝΟΝΙΑ-ΑΘΗΝΑΙ

"SKIN TONIC GEORGE,"

Καθαρίσατε τὸ πρόσωπό σας ἀπὸ στίγματα, ἐξανθήματα, ἐ-
ρυθρήματα, καὶ τονώσατε τὸ δέρμα σας μὲ τὸ:

"SKIN TONIC GEORGE,"

Χρησιμοποιεῖτε τὸ Skin Tonic πάντοτε ἐν συνδυασμῷ μὲ

τὴ Skin Food καὶ ἀκολουθεῖτε τὰς λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις
τῶν διδασκῶν μας.

Τὴν τιμὴν Δραχ. 50.-

Γεν. Ἀντιπρόσωπος Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

Ἀκαδημίας 5 - Τηλ. 20-918

Τὰ καλλυντικά George πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ
καταστήματα καὶ φαρμακεία τῆς πόλεώς μας.

ΚΥΡΙΕΣ ἐὰν θέλετε νὰ ἔχετε γρή-
γορα κάτασπρα καὶ γυαλιστερά δόν-
τια ἀκολουθήσατε τὴ συμβουλή μου.

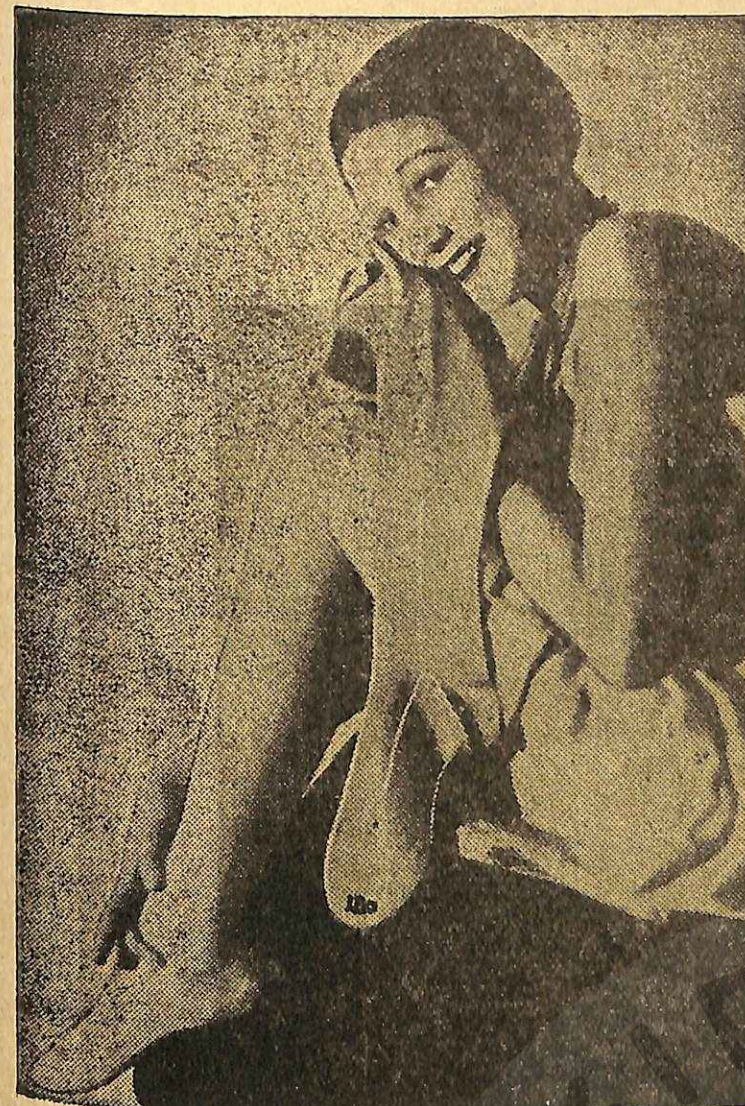
Μεταχειρίζεσθε αὐτὴ τὴν εἰδικὴν ὁδόν-
τόνισμα ἢ ὁποῖα ἀφαιρεῖ τίς
κίτρινες κηλίδες.

Σεῖς ποῦ φοβεῖσθε νὰ γελάσετε,
ἀδελφοί, εἰς τὰ θαμὰ καὶ κίτρινα
μένα δόντια μετασχηματίζονται ὡ-
ς εἰς ὁ κάτασπρα καὶ γυαλιστε-
ρά, ἀληθινὰ μαργαριτάρια, χάρις
εἰς τὴν ΚΟΛΥΝΟΝ.

Τ' ἀποτελέσματα εἶνε ἀπροσδό-
γητα. Ἐνὰ μόνον βούτηγμα μὲ
ΚΟΛΥΝΟΝ εἰς τὴν ὀδὸν ὑψίστης
νὰ σας πείσῃ περὶ τῆς σπουδαιότη-
τος τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτῆς κα-
ρῆς. Ἡ ΚΟΛΥΝΟΝ χρησιμοποιεῖται
συστατικῶς πρῶτης ποιότητος μὴ

λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν τὴν τιμὴν
αὐτῶν.
Μὲ μὴ καταπληκτικὴν ταχύτητα
τὰ δόντια σας θὰ λάβουν τὴν κα-
τασπρα λάμψιν καὶ λευκότητα ποῦ
δὲν εἶχαν ποτέ, τὰ δὲ οὐκ ἀνέχονται
ἐξυγιανθόντων. Βεβαιώσατε αὐτὸ ἐν-
εὐς τὸ καταπληκτικὸν ἀποτέλεσμα
τῆς ΚΟΛΥΝΟΝ.
Ἀπὸ σήμερον χρησιμοποιεῖτε τὴν
ὁδοντοκρέμα

ΚΟΛΥΝΟΝ
ΦΑΡΑΤΖΗ, ΕΥΡΥΠΛΟΥ 8
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ

Η ελερεωλέρα ΚΑΛΤΣΑ ELBEO

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ - ΑΠΟΘΗΚΗ
ΣΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46=

ΓΙΑΝΝΟΥΤΖΙΚΟΣ & ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α.Ε. ΤΗΛ. 21318

Αἱ γνήσιαι ELBEO ἔχουν τὴν μάρκαν
ὕφαντὴν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς κάλτσας

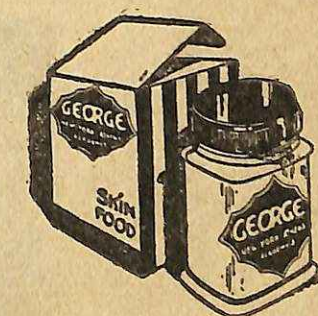
ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΜΑΣ! ΣΑΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ
Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ
ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ - ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΕΓΓΛΕΖΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΑΣΕΙΣ
ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΔ ΕΤΟΙΜΑ

Ἀπὸ 3.500 καὶ ἄνω τὰ 10 κομμάτια.
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΑΙ ΕΚΘΕΣΙΣ:
Γωνία Πειραιῶς καὶ Κολοκυνθοῦς 2. - Τηλ. 27-570

SKIN FOOD GEORG

Χρησιμοποιεῖτε ἀντὶ σάπωνος
τὴν κρέμα Skin Food καὶ θὰ ἐπι-
τύχητε αἰσθητὴν βελτίωσιν τῆς ἐπι-
δερμίδος σας ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.
Χάρις εἰς τὰς θεραπευτικὰς ἰδιό-
τητάς της ἐνδείκνυται διὰ τὰ στεγνά,
ἐρεθισμένα, κουρασμένα καὶ ρυτίδω-
μένα δέρματα.
Συντελεῖ εἰς τὴν κανονικὴν κυκλο-

φορίαν τοῦ αἵματος, καθαρίζει τοὺς
πόρους καὶ ἀφαιρεῖ τὴ σκόνη καὶ τὰ
μακιγιάζ.

Βασικὴ προϋπόθεσις καλῆς ἐπιδερ-
μίδος ἢ ὁποῖα μόνον μὲ ὑγιεινὴν
περιποίησιν δύναται νὰ διατηρηθῇ
δροσερά.

Τὴν τιμὴν Δραχ. 50.-

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος

Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ

Ἀκαδημίας 5-Τηλ. 20-918

Τὰ καλλυντικά George πωλοῦν-
ται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα
καὶ φαρμακεία τῆς πόλεώς μας.

ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΟ ΟΛΟ ΔΡΟΣΙΑ, ΧΩ-
ΡΙΣ ΠΑΝΑΔΕΣ, ΡΥΤΙΔΕΣ, ΣΠΥΡΙΑ,
ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ, ΜΑΥΡΟΥΣ ΠΟΡΟΥΣ, ΓΥ-
ΛΑΔΑ, ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ, ΕΡΥ-
ΘΡΟΤΗΤΕΣ.

Θὰ ἔχετε καὶ σεῖς χάρις εἰς τὸ παγκόσμιον
φήμη

LILIENMILCH

(ΓΑΛΛ ΤΩΝ ΚΡΙΝΩΝ)

τὸ Lilienmilch παρασκευασμένον ἀποκλεῖ-
στικῶς ἐκ σπανίων καλλυντικῶν φυτικῶν
ἐκχυλισμάτων εἶνε ἀδολαφίστατον ἐξ αἰθέ-
ρων ἀμέσως τὰς ἀσχημίας τοῦ δερμάτος, στρώ-
νει καὶ διατηρεῖ τὴν πούδραν καὶ προσδίδ-
ει εἰς τὴν ἐπιδερμίδα τὴν ἀπαλότητα τοῦ
βελούδου.

Ζητήσατε τὸ Lilienmilch ἀπὸ τὸν Γε-
νικὸν Ἀντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
Στὰ Φέξη 59 α' ὁδὸς
ΑΘΗΝΑΙ

Η ΚΑΙΤΗ ΣΤΗ ΛΙΛΗ...

-Να σοῦ πῶ Λιλή μου, τὶς δο-
κίμασα ὅλες. Ἡ μόνη ποὺ
βρῆκα καλὴ εἶνε ἡ πούδρα
ΡΕΑ. Δοκίμασέ την καὶ θὰ
ἰδῆς· εἶμαι βεβαία ὅτι μέσα
στοὺς 9 χρωματισμοὺς της
θὰ βρῆς ἀσφαλῶς τὸ χρῶμα
ποὺ ταιριάζει στὸ πρόσωπό
σου.

Cancil

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑΣΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

